

catalunya música revista musical catalana

MARÇ 1997

NÚM. 149

PREU: 500 PTES

**Jesús López Cobos,
un pont sobre l'Atlàntic**

**La dimensió musical
de la poesia**

**FRANZ
SCHUBERT**

Adagio, la vostra botiga de música.

Pianos
Orgues electrònics
Instruments professionals
Vent i corda
Informàtica musical
Partitures

BARCELONA

Muntaner, 300, Xanfrà Laforja
Tel. 200 81 00

CENTRE COMERCIAL GLORIES

Avda. Diagonal, 200, local B228
Tel. 486 01 87

BARBERÀ DEL VALLÈS

BARICENTRO - Tel. 718 97 51

MADRID

Hermosilla, 75, Esq. Gral. Pardiñas
Tel. 435 89 89

MADRID-2

LA VAGUADA - Tel. 730 48 82

3A ÈPOCA ANY XIV
NÚM. 149, MARÇ 1997

Consell Editorial: **Fèlix Millet** (President), **Montserrat Albet**, **Josep Ma. Bricall**, **Josep Ma. Busquets**, **Josep Caminal**, **Salvador Cardús**, **Jordi Casas**, **Joan M. Clavaguera**, **Gregori Estrada**, **Gabriel Ferrer**, **Joaquim Garrigosa**, **Joan Guinjoan**, **Carles Guinovart**, **Teresa Lloret**, **Joan Matabosch**, **Xavier Montsalvatge**, **Jordi Montull**, **Ramon Muntaner**, **Ramon Pla**, **Eugeni Sallent** i **Xavier Turull**.

Consell de Direcció:
Pere Artís (editor), **Pere Burés** (Coordinació amb Catalunya Música), **Jaume Comellas** (direcció periodística) i **Lluís Millet** (direcció musical)

Maquetatge: **F.S.**
Secretaria de redacció: **Teresa Martínez**

Publicitat: **Prensasi Tam, S.L.**
Pg. de Sant Joan, 25, 3r 2a
Tel.: 245 21 11

Preimpressió: **Ormograp, S.A.**
Impressió: **Agpograf**
Distribució: **Distribarna, S.A.**
Dipòsit legal: B-34.432/83
ISSN: 1136-7458

Col·laboren en aquest número:
PERE ARTÍS, HELENA BAYO, JAUME CABRÉ, MANUEL CAPDEVILA I FONT, XAVIER CASANOVAS-DANÉS, CESC, ÀLEX COLÀS, JAUME COMELLAS, MIQUEL DESCLOT, BERTA JARDÍ, JOSEP JULIÀ, JORDI LEÓN, JORDI MALUQUER, DAVID PICÓ S., JORDI SARSANEDAS, ALBERT SUÑÉ, FRANCESC TAVERNA-BECH, LLUÍS TRULLÉN, JOAQUIM VILÀ I FOLCH I JOAN VIVES.

CATALUNYA MÚSICA
REVISTA MUSICAL CATALANA
Sant Francesc de Paula, 2
08003 BARCELONA
Tel. i fax: 268 10 00

Els articles publicats a "Catalunya Música/Revista Musical Catalana" expressen només l'opinió dels seus autors.

© de les reproduccions autoritzades, VEGAP, Barcelona 1997.

revista musical catalana

EDITORIAL

5 *Cançó: una bona notícia*

PANORAMA

6 *Pere Soler i Soler (1810-1850). Virtuós de l'oboè i compositor català*
per **Josep Julià**

9 *Pau Barceló. El gran historiador gràfic de la cultura catalana*
per **Jaume Comellas**

11 *El fotògraf de la música*
per **Berta Jardí**

12 *Un home generós*
per **Jordi Sarsanedas**

13 *Domènec Segú. El record d'un oboïsta de casa nostra*
per **J.L.R.**

14 *Mikrokosmos: Una nova Casa-Museu Pau Casals al Vendrell*
per **Pere Artís**

15 *Tangents: Tradicions importades*
per **Jordi Maluquer**

16 *Del seu affm.: Sr. Wilhelm Furtwängler*
per **Jaume Comellas**

24 *Hvorostovski en el moment àlgid*
per **X. Casanovas-Danés**

25 *L'esperit humanista del Quartet Borodin*
per **F. Taverna-Bech**

28 *Pi de la Serra: ni més ni menys*
per **David Picó S.**

29 *Schubert, el primer gran romàntic*

30 *El silenci de Goethe*
per **Jaume Cabré**

34 *Schubert i la poesia*
per **Miquel Desclot**

39 *Una aproximació estadística i personal a l'obra de Franz Schubert*
per **Manuel Capdevila i Font**

45 *Jesús López Cobos. Un pont damunt l'Atlàntic*
per **Helena Bayo**

48 *Janowitz. Muti. Pollini. Norman. Jones, Behle i Rysanek*
per **Lluís Trullén**

50 *Estrena de Lluís Guzmán amb l'Orquestra Simfònica del Vallès*
per **F. Taverna-Bech**

52 *Elektra o el cim expressionista de Richard Strauss*
per **Jaume Comellas**

54 *Per un congrés de dansa*
per **Joaquim Vilà i Folch**

56 *per Cesc*

SCHERZANDO

DISCOS

57

Pau Barceló

TEMA

Franz Schubert

MUSICALIA

Jesús López Cobos

CONCERT DE TARDA
al Palau

III TEMPORADA 1997

DILLUNS, 24 MARÇ 1997, 19 H.

La música i el cinema

Knox-Galesburg Symphony (Illinois)

Bruce Polay, director

Selecció de les millors bandes sonores

DILLUNS, 14 ABRIL 1997, 19 H.

L'òpera

**L'Aula d'Òpera del
Conservatori del Liceu**

Direcció artística: **Carmen Bustamante**

El gato con botas de **X. Montsalvatge**

Direcció musical: **Francesc Guillen**

DILLUNS, 21 ABRIL 1997, 19 H.

La cobla i el piano

Cobla Mediterrània

Albert Guinovart, piano

Jesús Ventura, director

Gershwin

Rhapsody in blue

Oltra

Rapsòdia per a piano i cobla

Guinovart

Concertino sobre temes de «Mar i cel»

DILLUNS, 5 MAIG 1997, 19 H.

El piano romàntic

Alba Ventura, piano

Sonata D. 960 de **Schubert**

Nocturns de **Chopin**

Andante spianato gran polonesa
brillant de **Chopin**

DILLUNS, 12 MAIG 1997, 19 H.

L'oratori clàssic

**Orquestra Simfònica del
Conservatori del Liceu**

Cor Jove de l'Orfeó Català

(Patrocinat per Fundació Coca-Cola España)

Solistes vocals

Conxita Garcia, directora

Rèquiem de **Mozart**

DILLUNS, 9 JUNY 1997, 19 H.

La sarsuela

**Orquestra Simfònica Solistes
de Barcelona**

Cor Lieder Camera

Assumpta Mateu, soprano

Josep Ruíz, tenor; **Jsmael Pons**, baríton

Albert Argudo, director

Cançó d'amor i de guerra de **Martínez Valls**
(Obra sencera en versió de concert)

Localitats: 900 i 700 ptes.

Abonaments 6 concerts: 4.860 i 3.780 ptes.

50% de descompte per als socis de l'Agrupació Mútua

VENDA D'ABONAMENTS

Del 3 al 11 de març

VENDA DE LOCALITATS

A partir del 17 de març

INFORMACIÓ I VENDA

Palau de la Música Catalana. St. Francesc de Paula, 2. Tel. 268 10 00.

De dilluns a divendres, de 10 a 21 h.; dissabtes, de 15 a 21 h.

902 10 12 12 TEL·ENTRADA
CAIXA DE CATALUNYA

Amb els patrocinis de:

FUNDACIÓ
AGRUPACIÓ MÚTUA

Organitza: **FUNDACIÓ**
ORFEÓ CATALÀ
PALAU DE LA
MÚSICA CATALANA

La notícia que el Grup Socialista ha presentat al Parlament de Catalunya per tal que les emissores de ràdio catalanes emetin una quarta part de la programació de música popular —entesa en l'accepció que l'oposa a la música dita clàssica—, específicament catalana, constitueix una molt bona nova per a la Cançó. Aquest és un tema d'una considerable importància, del qual ens hem fet ressò més d'una vegada, la darrera de les quals amb motiu d'una actuació empresa des del Departament de la Presidència de la Generalitat, concretament del seu secretari general Joaquim Triadú, en el sentit d'aplicar a les emissores institucionals una mesura semblant a la que ara es vol estendre a les privades.

La transcendència de la proposta rau en el fet que afecta, en un primer lloc molt destacat, la defensa d'un signe d'identificació cultural propi. L'arrel del tema arrenca en la realitat inqüestionable que el món cultural anglosaxó, i en aquest cas específicament el musical, constitueix un poder fàctic poderosíssim que compta amb recursos ingents de tota mena capaços d'imposar els seus productes fent un ús de lleis genèriques del mercat que no s'atura en subtiletes de cap mena. Això comporta una situació de greuge comparatiu que arriba a extrems límits, fins al punt que els àmbits culturals autòctons viuen en un rotund estat de desigualtat i d'indefensió. És el que en termes de teoria econòmica pura s'anomena falta de transparència de mercat, o el que ve a ser el mateix, mercat en el qual una part important dels seus integrants no gaudeix de les mateixes possibilitats d'actuació i desenvolupament.

El tema no és exclusiu del món de la música, ja que afecta, com és prou evident, entre d'altres, la realitat del cinema i, per extensió, tota la indústria audiovisual. Aquesta realitat, atesa la seva enorme transcendència i envergadura en els aspectes culturals i econòmics, és objecte d'un debat molt rigorós i profund arreu del continent europeu. Debat que es desenrotlla a Brussel·les en el si de la mateixa Comunitat Econòmica Europea. Debat que, a l'avançada, ha generat actuacions molt explícites en un sentit idèntic al que s'adreça la proposta de llei que s'acaba de presentar al Parlament de Catalunya, i que han endegat el mateix Estat espanyol i que França ha portat fins a les conseqüències més radicals i eficaces.

Adduir que les lleis de mercat impedeixen cap mena d'actuació coercitiva, constitueix o bé una demostració de manca de coneixement de la realitat o bé un exercici de demagogia considerable.

El problema no és condicionar les lleis de mercat o qüestionar-les, sinó impedir-ne el seu ús abusiu i, per tant, afavorir l'exercici fluid i natural d'aquestes mateixes lleis com a eix d'un marc en el qual tothom es pugui desenvolupar en igualtat de condicions. En l'afer es mouen elements tan importants com la defensa de la identitat cultural autòctona, en aquest cas catalana, la defensa d'un àmbit d'actuació normalitzat per part dels creadors i hi va, també, la defensa d'un sector productiu que, essent de naturalesa artística, és també una indústria, amb tot el que això comporta pel que fa a aspectes com els laborals, fiscals, etcètera, i, en definitiva, de base genèricament econòmicista.

Cançó: una bona notícia

Pere Soler i Soler (1810-1850)

Virtuós de l'oboè i compositor català

Aquest dia 1 de març té lloc, a l'església parroquial de Vidrà, un concert a càrrec de l'oboïsta Josep Julià i la pianista Josefina Rius. Aquest concert té caràcter d'homenatge a la figura de Pere Soler, un prestigiós oboïsta que va néixer en aquesta població i va morir a París el 1850 i que constitueix una de les figures més rellevants del segle XX dedicades a l'oboè, tant pel que fa a la interpretació com a la composició.

per JOSEP JULIÀ

Catalunya ha estat sempre un país on els instruments de doble canya han tingut una gran tradició. Les bandes de ministrils i les capelles de música de la Barcelona renaixentista estaven principalment integrades per xirimies i baixons, antecessors dels oboès i fagots actuals. Aquesta tradició es manté al llarg dels segles i fins als nostres dies amb uns instruments de la família de les xirimies tan coneguts a casa nostra com són el tible i la tenora.

Incomprensiblement, l'oboè ha estat sempre poc conegut i practicat, aspecte que únicament es pot comprendre si l'emmarquem dins de la situació general que la música, dita clàssica, ha tingut al nostre país durant molts anys. Malgrat això, sempre hem tingut individualitats que han trencat aquest fet.

En una llista dels cinquanta

intèrprets més cèlebres en la història de l'oboè publicada pel Conservatori i la Schola Cantorum de Basilea,¹ hi trobem el nom de Pierre-Joachim Soler (1810-1850).

Pere Joaquim Raimon Soler i Soler va néixer a Vidrà, minicipi del Ripollès, el 20 de febrer de 1810.² Als 8 anys començà a estudiar música a Figueres amb el mestre de capella. El 1827, quan tenia 17 anys, fou contractat com a flautista en un regiment francès amb el qual va passar a França. Finalitzat el contracte que el vinculava amb aquest regiment, s'instal·là a la ciutat de Lió, on començà a estudiar l'oboè amb el professor F. Donjou.³

Aprofitant els recitals que el famós oboïsta francès H. Brod⁴ féu a la ciutat de Lió, Soler inicia una relació personal amb l'esmentat oboïsta que el portarà després que Brod trobés en ell "unes condicions extraordinàries",⁵ a traslladar-se a París i a ingressar al conservatori d'aquesta ciutat l'any 1834.

Dos anys més tard, el 1836, guanya el primer premi d'oboè del Conservatori de París, i esdevé el primer estranger que guanya el premi en l'especialitat d'oboè.⁶

Per constatar la importància d'aquest fet, cal que tinguem present que des del 1795 fins avui, únicament un 8 % dels guanyadors d'aquest prestigiós premi han estat oboïstes no francesos. Altres noms d'oboïstes il·lustres que han guanyat aquest guardó són: L. Bleuzet, M. Bourgue, H. Brod, G. Gillet, A. Lardrot, P. Pierlot i Ch. Triébert.

El famós oboïsta suís H. Holliger guanyà el segon premi l'any 1959.

En el programa de concerts dels premis del Conservatori de París del 15 de novembre de 1836, hi trobem el nom de Soler interpretant a l'oboè el *Gran Quintet opus 16* de Beethoven per a piano i instruments de vent.⁷

Pere Soler fou primer oboè a l'Orquestra de l'Òpera Còmica de París⁸ i, posteriorment, i fins a la seva mort, primer oboè a l'Orquestra del Teatre Italià de la mateixa ciutat.⁹

L'any 1844 Soler vingué a Espanya i féu concerts a diferents ciutats de l'Estat. Soler formava un trio amb el pianista Joaquim Gaztambide i el flautista Pedro Sarmiento. Malgrat que la formació era inusual, el grup fou acollit força bé per la crítica del moment.¹⁰

Saldoni comenta en el seu *Diccionario de Efemérides*: "...en todas partes excitó el Sr. Soler, un entusiasmo grandísimo, tanto por su excelente tono en el oboe, como por su extraordinaria y limpia ejecución, expresión y sentimiento..."

La tècnica oboística de Soler fou realment extraordinària i els comentaris de Saldoni ens fan pensar que fou un dels primers oboïstes a utilitzar la respiració circular: "...pero lo sorprendente y raro en este profesor era el modo que tenía de prolongar las notas tenidas y también los trinos, que alargaba cuanto quería, por lo que causaba la admiración de todos sus oyentes, y por la misma ventaja que poseía podía terminar las frases y periodos musicales con la mayor calma y tranquilidad, y sin precipitación alguna; todo lo cual da una prueba bien clara y terminante de que Soler tenía el pulmón sumamente desarrollado y elástico, y la cavidad torácica muy extendida; así que algunos creían que respiraba mientras tocaba, pero sin interrumpir ni un ápice el sonido..."¹¹

L'època en què visqué Soler fou d'una gran importància en l'evolució mecànica de l'oboè. Durant la primera part del segle XIX coexistiren diferents idees que pretenien millorar la resposta tècnica de l'instrument.

Soler es distingí per ser un pioner i gran entusiasta del sistema Boehm aplicat a l'oboè.¹²⁻¹³ Va ser un gran col·laborador de Buffet,¹⁴ famós constructor francès d'oboès i clarinets, el qual patentà l'aplicació d'anells mòbils (sistema Boehm) a l'oboè el 19 de febrer de 1844.¹⁵ Boehm havia anat a París els anys 1831-32-33-34-36 i 37, i la seva col·laboració amb Buffet va ser extensa i profitosa.¹⁶

Un dels constructors francesos que continuà l'aplicació del sistema Boehm a l'oboè fou Frédéric Triébert (1813-1878), fill de Guillaume Triébert (famosíssim constructor d'oboès) i germà de Charles-Luis Triébert

(primer premi d'oboè al Conservatori de París el 1829 i, posteriorment, professor de l'esmentat centre del 1863 al 1867).

Frédéric tocava l'oboè a la mateixa orquestra que Pere Soler, l'Orquestra de l'Òpera Còmica de París, l'any 1839 (Soler, primer oboè, i Triébert, segon oboè).

L'any 1846 Triébert va deixar de tocar l'oboè i es va dedicar plenament a la construcció d'oboès, tot succeint el seu pare Guillaume.¹⁷ En un catàleg de música per a oboè publicat pels germans Triébert, s'hi pot trobar una tablatura per a oboè, sistema Boehm, de Pere Soler.¹⁸

Un deixeble de Pere Soler fou Enrique Marzo,¹⁹ el qual fou un oboïsta de gran renom a Madrid i que publicà el 1870 un mètode per a oboè on podem trobar dos aspectes prou importants.

Primerament, el fet d'incloure una tablatura sistema Boehm²⁰ "según el último modelo modificado por Triébert", i en segon lloc, uns comentaris prou significatius del seu professor: "Uno de los artistas que más contribuyeron a propagar el oboe sistema Boehm, haciéndolo oír en los

numerosos conciertos que dio en diferentes países, y escribiendo para él multitud de piezas, fue nuestro compatriota D. Pedro Soler, fallecido prematuramente en París, en donde ocupó los primeros puestos del arte y cuyo superior talento rivalizaba con su modestia".²¹

Una altra faceta important de Soler fou la de compositor. Avui dia no és massa freqüent que els oboïstes siguin també compositors (H. Holliger n'és una notabilíssima excepció), però en el segle XVIII i especialment en el XIX ser compositor era un aspecte més de la professió d'oboïsta; hi trobem excel·lents exemples d'oboïstes compositors, com: Sammartini, Vincent, Besozzi, Fischer, Lebrun, Ferlendis, Yvon, Barret, Laillet, Fiala, Verroust, Ferling, Pasculli..., i, naturalment, els també catalans Manuel, Joan i Josep Pla.

Soler buscava, mitjançant la seva música, retre un homenatge al seu instrument. Una música expressiva, dramàtica, que pretenia imitar les grans *Primadonnas del bel canto*, ressaltava al màxim els punts en comú entre la veu humana i l'oboè.

96-97

EUROPA EN CONCERT

6 març

Giorgia Tomassi, piano

20 març

Sabrina-Vivian Höpcker, violí
David Apellániz, violoncel
Fernando Pérez, piano

27 març

Aurèle Nicolet, flauta
Salvador Gratacòs, flauta
Carmen Martínez, piano

una nova generació de músics per al futur

el prestigi dels grans mestres

CONCERTS AL CASAL DEL METGE.

Via Laietana, 31. Concerts: 21 h 00
Comentaris abans dels concerts: 20 h 30

ENTRADES: ESCOLA DE MÚSICA
JUAN PEDRO CARRERO (93) 301 07 18

AMB EL SUPORT DE LA C.E.E.

TEL·ENTRADES

902 10 12 12

CAIXA DE CATALUNYA

El romanticisme musical no fou precisament l'època daurada de l'oboè. L'instrument es trobava en ple desenvolupament mecànic i això sembla que desanimà molts compositors que no li donaren la importància que li havien donat els seus col·legues del segle XVIII.

Avui dia coneixem moltes i bones obres per a oboè d'aquest període, però durant molt de temps les *Romances per a oboè i piano op. 94* de R. Schumann (que, curiosament, va néixer el mateix any que Soler) foren considerades com un fet excepcional.

Soler va compondre, sobretot, obres per a oboè, les quals li foren publicades en vida per l'editor francès Georges Schonenberger,²² també editor de les obres del seu cèlebre professor H. Brod.

Les obres de Soler estan fortament amarades del lirisme operístic que dominava la vida musical del París de la primera meitat del segle XIX (molts compositors escrigueren obres a partir dels temes melòdics de les òperes italianes més populars del moment, i altres, com el mateix H. Brod, arranjaren una escena completa de l'òpera de Donizetti *Lucia di Lammermoor*, com una obra per a oboè),²³ i pel virtuosisme instrumental que, des de l'aparició de les obres de N. Paganini, molts músics introduïren en les seves obres.

De les obres de Soler que fins al moment hem pogut retrobar, estrenar i difondre, cal que en destaquem tres per a oboè i piano: *Aria i variacions*, "*Souvenir de Madrid*", op. 13; *Introducció i vals*, op. 2 (interpretades per primer cop a Capellades el 25 de març de 1995); i *Rondo brillant*, op. 4. (interpretat a l'Auditori de Tortosa el 14 d'octubre de 1996).

En l'obra *Souvenir de Madrid*, Soler comença a moure's en la direcció d'un compositor cercant una nova versió per a la *Sonata*. El moviment ràpid

del començament és present, però la forma és simplement AA/BB. Com J. W. Kalliwoda (1801-1866) en el seu famós *Morceau de Salon, op. 228 per a oboè i piano*, Soler inverteix el moviment lent i el *scherzo* (pràctica usual de l'època), el qual és un vals amb dues variacions.

Finalment, cal que remarquem novament els dos aspectes més interessants de Soler:

—Com a *instrumentista* estem davant d'un dels oboïstes més importants del segle XIX, amb un gran prestigi internacional.

—Com a *compositor*, la seva música està com a mínim al mateix nivell que la dels seus col·legues oboïstes compositors, les obres dels quals tenen una gran importància en el repertori oboístic, i han merescut l'aten-

Pere Soler va ser un dels oboïstes més importants del segle XIX

ció de les editorials de música i empreses discogràfiques.

Pere Soler i Soler morí a París el 30 de juny de 1850.

NOTES:

1. Musik Akademie der Stadt Basel, Schola Cantorum Basiliensis. Basel, gener, 1983.

2. Saldoni, Baltasar (1807-1889). *Diccionario de Efemérides de músicos españoles*. Madrid, 1868.

3. François Donjon. Oboïsta a l'orquestra del Teatre de la ciutat de Lió, a qui Soler dedica la 5ª ària amb variacions op. 11 per a oboè i piano.

4. Henri Brod (1799-1839), 1r premi d'oboè del Conservatori de París l'any 1818 i membre de l'Òpera de París i de la Chapelle Royale.

5. Saldoni. *Diccionario de Efemérides*.

6. Conrey, George A. *The Paris Conservatory: Its Oboe Professors*, Lau-

reates. "International Double Reed Society Journal" núm. 14. EUA, 1986.

7. Pierre, Constant. *Le Conservatoire National de Musique et de Déclamation. Documents Historiques*. París, 1900.

8. Bate, Philip. *The oboe*. 3ª edició. New York, 1975.

9. Saldoni, *Diccionario de Efemérides*.

10. Amat, Carlos Gómez. *Historia de la música española*. 5. Siglo XIX. Madrid, 1988. "...Joaquim Gaztambide (1822-1870), pianista, formaba en 1845 un trío con el oboe Soler i el flauta Sarmiento. Pese a lo extraño de la disposición de este conjunto, al grupo le fue bastante bien y dio numerosos conciertos por provincias..."

11. Saldoni. *Diccionario de Efemérides*. Volum I. pàg. 290.

12. Boehm, Theobald (1794-1881). Flautista i orfebre alemany.

13. Joppig, Gunther. *Hautbois et Basson*. Lausana, 1981.

14. Buffet, Louis-Auguste (-1885). Fabricant d'instruments francès.

15. Rice, Albert. *Berr's Clarinet Tutors and the Boehm Clarinet*. "The Galpin Society Journal". Londres, 1988.

16. Ridley, E.A.K. *Birth of the Boehm Clarinet*. "The Galpin Society Journal". Londres, 1986.

17. Storch, Laila. *100 Years F. Lorée: 1881-1991*. "International Double Reed Society Journal", núm. 9, juny 1981.

18. Triébert, Charles-Louis (1813-1878). *Catalogue de Musique de Hautbois et de Cor Anglais*. París, 1866.

19. Marzo y Feo, Enrique. (1819-). Professor d'oboè del Teatro Nacional de Ópera de Madrid i membre de la Sociedad de Conciertos de la mateixa ciutat.

20. Ventzke, Karl. *Boehm-Oboen und die neuen französischen Oboen-Systeme*. Frankfurt, 1969.

21. Marzo, Enrique. *Método de oboe con nociones de corno inglés*. Madrid, 1870.

22. Schonenberger, Georges. *Musique de Hautbois*. París, 1830-1841.

23. La idea del *Concert/Escena d'Òpera* acabada amb una sèrie de variacions va ser portada a la seva màxima expressió per les *Variacions per a oboè i Orquestra op. 102* de J. N. Hummel (1778-1837) i, posteriorment, per les *Variacions per a oboè i banda* de N. Rimsky-Korsakov (1844-1908), ambdues obres de gran importància dins del repertori per a oboè. Lehrer, Charles. *The repertory of the oboe soloist in the 19th century*, "International Double Reed Society. Journal", núm. 12. EUA, 1984.

Pau Barceló

El gran historiador gràfic de la cultura catalana

La mort de Pau Barceló ha deixat la fotografia de Catalunya òrfena d'una de les seves figures més estimades i alhora més valuoses en el pla humà i en el professional. La transcendència de la seva trajectòria ha de ser considerada des de diversos paràmetres, que apareixen indestruïbles i profundament interrelacionats i que a la fi es congrien en una personalitat curulla de valors d'una enorme vàlua.

Qualitat, opció professional i conseqüència i generositat en l'esforç, configuren una trilogia central de vectors o de components que, en la seva anàlisi ens ajudaran a comprendre la importància de la seva aportació a la cultura catalana dels darrers decennis.

per JAUME COMELLAS

L'obra de qui va ser fotògraf titular de "Catalunya Música/Revista Musical Catalana" des del primer dia, és filla, en el pla qualitatiu, sobretot d'un ofici viscut al llarg de gairebé tres quarts de segle, après des de poc menys de les beceroles de la consideració de la fotografia com a art i com a expressió creativa, històrica i comunicacional. Un ofici que va passar per tota l'escala professional i que s'escampà a una munió de facetes; des del simple retrat d'estudi al reportatge i a la creació publicitària. Ofici que va abastar diverses tècniques. En aquest sentit, caldria recordar amb quina íntima complaença parlava de la seva col·lecció de bro-

molis, una tècnica fotogràfica de base pigmentària d'unes notables possibilitats pictòriques, actualment fora d'ús.

Pau Barceló va trepitjar amb insistència i amb ull atent i sensible sempre, el carrer, l'estudi i el laboratori i va saber aprofitar molt bé el rebufl dels bons mestres que va tenir. Tanmateix, aquest ofici hauria resultat insuficient sinó s'hagués immersit en el si d'una sensibilitat molt refinada, vinculada a una inquietud intel·lectual, de base autodidàctica i intuïtiva que en ell assolí una notable categoria. En aquest sentit, Pau Barceló va ser un fill conseqüent dels inquiets anys de la preguerra civil, tan rics en proclivitats intel·lectuals. Uns anys que va viure amb tota intensitat i amb els quals es va comprometre amb convicció i en

va assumir totes les conseqüències. Aquesta barreja d'ofici sòlid i arrelat i de sensibilitat i inquietud intel·lectual es va traduir en una obra creativa de tipus classicitzant, serena, oberta i d'una gran riquesa expressiva.

La seva fotografia sempre va rebutjar els contrastos cromàtics virulents, els primers plans agosarats, els enquadraments forçats i contra natura i el dramatisme gratuït. Reflectint amb gran exactitud un tarannà personal presidit per una absoluta bonhomia -d'això, caldrà parlar-ne a part-, la seva obra en el pla qualitatiu gaudeix del privilegi de la perennitat que s'atorga a la creació més autèntica. Aquella que busca l'essència de les coses i l'alè poètic, els quals sovint es troben en els formats més senzills. I en això, Pau

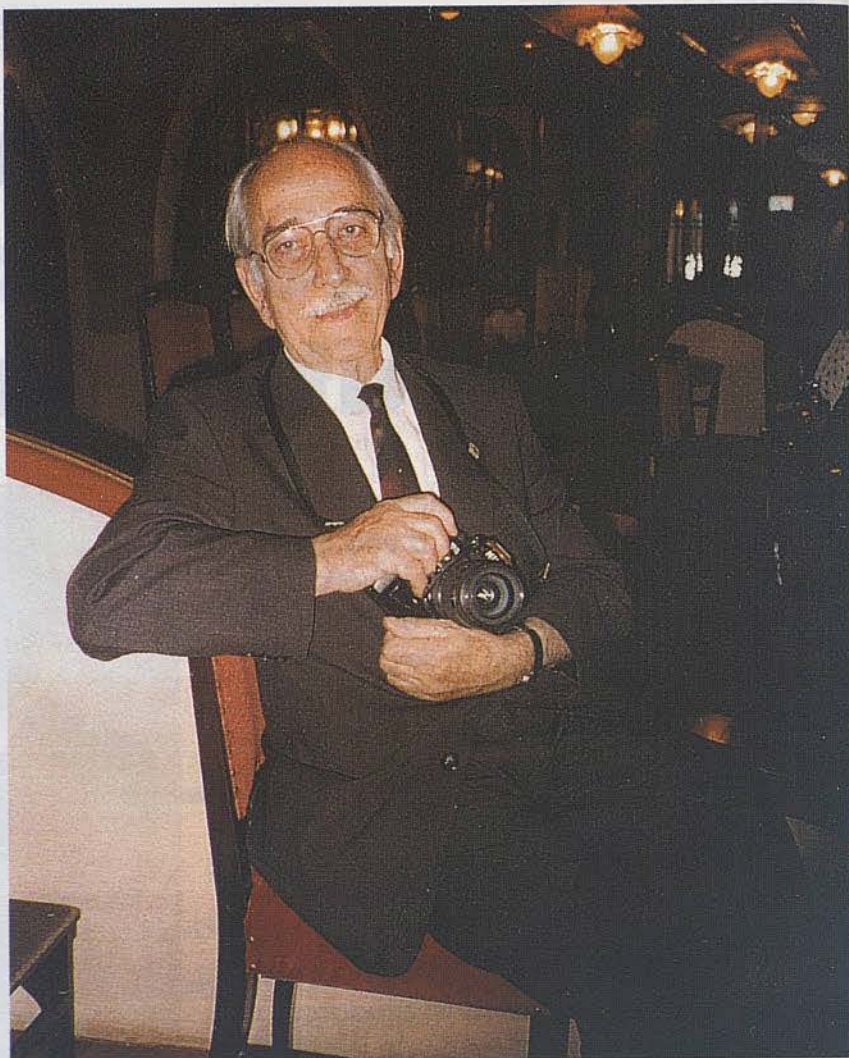
Pau Barceló amb el Premi Fotomercè 1991

FOTO: A. BURGOS

Barceló en va ser un mestre autèntic.

Quan he esmentat el factor opció professional com a segon component d'una tríade de vectors definitoris de la personalitat de Pau Barceló, em referia a la que va inspirar la seva trajectòria, especialment d'ençà del seu retorn a la normalitat professional, després d'haver passat un decenni llarg de repressió en el nivell més dur dels anys de la postguerra: camps de concentració i exili. I l'opció va ser, sobretot, servir el país. I servir-lo en el camp pel qual sentia un deler més íntim. I, també, en el que era més necessari actuar. El de la sensibilitat cultural. La seva va ser una opció que testimonia una personalitat de gran categoria humana i un profund sentiment patriòtic. Plàstica, literatura, teatre, música i cultura popular van esdevenir al llarg de —cal ponderar el guarisme— gairebé mig segle, àmbits als quals es va lliurar amb una convicció sentida, gairebé sanguínia, rotundament amorosa, que transcendia uns valors humans d'una rotunda autenticitat i sense la més mínima matèria espúria. En condicions sovint difícils i sense especular mai, ni mínimament, la rendibilitat de l'esforç, Pau Barceló va fer un recorregut físic i intel·lectual per tot el país, a la recerca de la imatge viva, del fet cultural concret —representació teatral, concert, manifestació festiva tradicional, certamen literari—, i del personatge notable, dignes de ser historiat. També dels paisatges més emblemàtics i de les pedres i de les construccions més nobles i més significatives que referencien la història de Catalunya, immortalitzats en alguns llibres i publicacions diverses d'un valor cabdal pel seu contingut gràfic i literari.

En aquest sentit, l'obra de Pau Barceló constitueix un patrimoni de primer ordre, un autèntic luxe per a qualsevol país. Gràcies a la seva actuació, o més ben dit, com a conseqüèn-

Al Palau de la Música Catalana, abans del concert

cia, Catalunya disposa, escampat en diversos arxius i centres cabdals de projecció de cultura catalana, i també en llibres i publicacions diverses, d'un fons documental gràfic valuósíssim, al qual s'ha i s'haurà de recórrer en el futur. Hom podria esmentar en un lloc privilegiat els fons cedits a l'Institut del Teatre, o al Centre de Documentació Musical, i als que es guarden en arxius de publicacions com "Catalunya Música/Revista Musical Catalana", diari "Avui", Gran Enciclopèdia Catalana, Òmnium Cultural, "Cavall Fort", "Serra d'Or", etcètera.

Pau Barceló ha estat, definitivament, el gran historiador gràfic de la cultura de la postguerra civil i dels anys subsegüents. La seva va ser una opció per un àmbit que es movia en el context de duresa i dificultats propis en

què era tractada la cultura catalana en els anys cinquanta, seixanta i setanta. Una opció valenta i alhora lúcida. I a més providencial. Colpeix pensar en el buit que existiria al país sense l'obra, gegantina, de Pau Barceló.

Barceló, i acabo la tríade esmentada, va endegar aquesta tasca ingent amb un esperit de generositat que llindava límits gairebé patològics. Mai, absolutament mai, no va avantposar l'anàlisi de la rendibilitat personal de cap de les seves múltiples tasques. Només va mesurar la conveniència de l'esforç. La conveniència per a la cultura catalana, per al país, s'entén. El seu va ser un recorregut amb un sarró on hi havia espai per a tot menys gairebé per a la retribució. Aquesta actitud, definitiva, és la clau de volta que ho explica tot. Només en funció

d'això es pot comprendre una obra tan vasta i tan immensa: aquests milers d'imatges que compendien gairebé mig segle d'existència cultural catalana.

I aquesta actitud és també fruit d'una personalitat riquíssima en el pla personal. En Pau Barceló es feia evidència exacta aquell lúcid aforisme encunyat per Artur Martorell, quan, tenint edat avançada, s'adreçava als joves en aquests termes: "Jo sóc més jove que vosaltres perquè fa més temps que ho sóc". I aquí cal entendre el mot "jove" en l'accepció més positiva. En la que compendia trets tan definitoris com permanència d'optimisme; incondicionalitat i predisposició en l'esforç; obertura de criteri; bonhomia permanent; generositat absoluta; amplitud, inquietud i progressisme d'horitzons ideològics, ètics i intel·lectuals; frescor i potència mental; absència de tota mena de ressentiments i amargors; finor i permanència de sentit de l'humor. La seva actitud i capteniment es van moure sempre amb una absoluta fidelitat a aquests pressupòsits. Fins i tot en els moments més durs: que en va viure que ho van ser particularment.

Si com a fotògraf la seva obra resta com a referència ferma i valuosa de la seva grandesa i transcendència professional i creativa, com a persona el seu buit resulta particularment dolorós. Pau Barceló es feia estimar d'una manera natural i directa. Perquè ell també estimava així. Sense primmiraments formals; amb el cor obert. La seva figura adquiria un caràcter intensament entranyable que desvetllava des del primer moment del tracte, uns corrents afectius espontanis i sincers. La seva relació personal ha resultat, a aquells que vam tenir l'oportunitat de gaudir-ne, un d'aquells privilegis —que l'excepcionalitat fa particularment valuosos—, que justifiquen i sobrealmenten el goig de formar part de la condició humana.

El fotògraf de la música

Barceló amb membres de Joventuts Musicals de Barcelona a l'homenatge que se li va retre a l'exposició Fotomercè 1992

per BERTA JARDÍ

Ara fa potser deu anys, un grup d'amics de Joventuts Musicals de Barcelona vam anar a veure Pau Barceló a l'hospital de Bellvitge, on era ingressat. No recordo el motiu d'aquella estada seva a l'hospital, perquè durant aquests darrers anys va viure escapolint-se de les xacres, cada vegada més importants, que l'anaven assetjant.

Tractant de dissimular l'emoció que va produir-li aquella visita inesperada, però sobretot empipat, perquè l'haviem sorprès allitat i fomat, va engegar un estirabot als homes del grup: "Foteu el camp!". Ningú no es va immutar, però Barceló, com si pel sol fet de dir-ho ja s'hagués complert la seva ordre, va procedir com si ells fossin transparents i només va tenir paraules per a les dones. Barceló era així. Podia ser, si s'ho proposava, un perfecte malcarat, transformar-se en una mena de personatge que ni ell mateix es creia, però que li servia per pensar-se que amb aquell posat podia amagar l'home sensible que en realitat

era. Un fotògraf capaç de fer-te arribar dins de la mateixa capsula en què t'enviava les fotos del reportatge d'un concert, una branca de marialluïsa tota florida o quatre roses esplèndides que acabava de collir del seu jardí.

No voldria dir que Barceló va morir com li hagués agradat, perquè considero que aquesta és una de les afirmacions comunes més poca-soltes, però del que sí estic convençuda és que va viure fins al final com volia que el veiéssim, ignorant elegantment les operacions i les malalties i fent veure al món que allò no anava amb ell. Tan discret en les seves aparicions que sempre et sorprenies quan el descobries a algun racó de la sala fent les seves fotos. Mai, en els deu anys que vaig treballar en el món de la música, vaig sentir un sol intèrpret que es queixés perquè la presència de Barceló el distreia durant la seva execució. Al contrari, en el món de la música, com en el del teatre, era on tenia els seus més bons amics, perquè durant tota una època la música i el teatre a Barcelona eren impensables sense Pau Barceló.

Un home generós

per JORDI SARSANEDAS

Ara penso en els anys, molts, que hem tingut el goig de l'amistat, de la companyia d'en Pau Barceló, de la seva col·laboració i el seu ajut en aquesta o aquella tasca de la nostra cultura. Faria bonic que digués que el vaig conèixer en aquell temps en què «els vençuts es retrobaven soldats», però fóra decididament una expressió massa sonora, massa brillant, per evocar la grisor d'aquell cel baix sota el qual i contra el qual la nostra gent, alguns, maldava perquè la vida cultural catalana, perquè la vida tingués tanmateix continuïtat i una continuïtat prometedora.

Sí, en Barceló pertanyia al nombre dels vençuts. Feia poc que havia tornat a Catalunya del bandejament a què fou condemnat i que passà al País Valencià, unes terres i uns homes per als quals conservà sempre un afecte especial. Es trobava durament marcat per la guerra i la postguerra. En parlava ben poc. L'exposició que ara fa uns pocs anys vam poder veure a la Virreina, del retrats que, presoner, va poder fer dels companys de captiveri, reflectia molt neta, no podíem dubtar-ne, un escenari molt important de la seva biografia. N'havia sortit, amb família, la possessió ben eficaç d'un ofici i unes ganes de treballar, però la seva vida, d'aleshores ençà, no va deixar mai de referir-se d'alguna manera a aquell món de vexació.

El vaig conèixer a l'Agrupació Dramàtica de Barcelona. La dedicació que hi va tenir féu que ell fos, no només un testimoni atentíssim i fidel de tota l'activitat de l'ADB, sinó també algú personalment implicat i actiu en l'empresa. D'això, el fet que la seva filla, la Griselda, hi fes d'actriu, segurament n'era més conseqüència que no causa.

Pau Barceló va rebre la Creu de Sant Jordi l'any 1992. A la fotografia, el president de la Generalitat li lliura el guardó

Sentia i manifestava respecte per la cultura i —tan crític com calgués quan a parer seu s'esqueia— per a les activitats artístiques. Un dia em contà que devia el gust de la lectura a una noia que, quan ell, un xicotet, era aprenent de fotògraf—segurament abans que s'iniciés en la tècnica del «bromoli» amb la qual obtindria resultats brillants ja abans de la guerra—, una noia, més gran, que feia de caixa o de recepcionista en aquell estudi i llegia quan no tenia feina i li deixava i recomanava llibres. Ho recordo prou bé i que vaig veure la caixa —potser una impertinència— amb la suau seducció que dibuixava Junceda. Després, és clar, la curiositat va anar per altres camins, si realment havia arrencat al món de les *Pàgines viscudes*.

L'altre dia, a l'acte funeral a l'església de Gràcia, en Jordi Coca va acabar el seu parlament recordant com li costava, a en Barceló, de presentar factures. És ben veritat que tendia a no fer-ne i, algun cop, la seva muller havia de demanar que se li fes el favor de reclamar-les-hi. No sé si

aquesta mena de despreniment era ben bé un aspecte de la seva generositat. En tot cas, però, la generositat era ben bé un tret cabdal de la seva manera de fer. Aquella generositat de debò, que és una manera de disposar no d'allò que hom posseeix, sinó d'un mateix. Posat a fer una feina, en qualsevol dels terrenys que interessaven, no hi regatejava esforç ni desplaçaments. Amb l'encàrrec de fer les dotze fotos per a un calendari de «Serra d'Or», anava on fos, per iniciativa pròpia, perquè tots els Països Catalans —val a dir que ell era dels qui hi creiem— hi fossin escaientment representats. I, de la seva generositat en la feina, en lliurar-s'hi, això només és un petit exemple.

Jovenívol fins fa quatre dies, o sigui, fins a una data prou avançada, ha estat per a molts, fins ara mateix, un bon company i, per a l'entrellat cultural de la nostra societat, un útil i meritori servidor. Ha estat una gran cosa que l'haguem tingut entre nosaltres. També és una bona cosa que ens quedi la seva memòria.

Domènec Segú

El record d'un oboïsta de casa nostra

per J.L.R.

El passat 15 de novembre de 1996 morí a Barcelona l'oboïsta Domènec Segú. Tenia 85 anys i, per tant, en portava 15 retirat de la vida professional. Aquest és el motiu pel qual el seu nom pot resultar avui desconegut per a moltes persones de les generacions més joves. A més, sabem que la feina d'un instrumentista és, dissortadament, efímera i, per tant, desagraïda: cada interpretació és com construir un edifici nou que desapareix un cop acabat el concert i que l'endemà s'ha de tornar a construir. Per aquest motiu, molts instrumentistes cèlebres són objecte d'un injust oblit quan, per raons naturals, s'allunyen físicament o cronològicament del món professional. Des de les pàgines d'aquesta Revista volem, doncs, recordar la trajectòria d'un músic de casa nostra que gaudí d'un prestigi indiscutible al llarg de tota la seva carrera professional.

Domènec Segú i Marcé va néixer a Barcelona el 4 d'agost de 1911. Va cursar estudis a l'Escola Municipal de Música de Barcelona (actualment Conservatori Superior), on fou deixeble d'oboè del mestre Cassià Carles. Ja de ben jove va demostrar les seves qualitats com a intèrpret, cosa que el dugué a freqüents col·laboracions amb l'Orquestra Pau Casals i a ingressar, el 1932, a l'Orquestra Simfònica del Liceu. El 1935 va guanyar el Premi Maria Barrientos en l'especialitat d'instrumentistes de vent, cosa que li va permetre de traslladar-se a París per estudiar amb el prestigiós oboïsta i pedagog Louis Bleuzet, professor del conservatori de la capital francesa. L'any 1940 el mestre Hugo Balzer, director alemany de conegut prestigi en aquella època, li oferí d'ocupar el faristol de primer oboè a l'Orquestra Municipal de Düsseldorf. Segú va acceptar aquest repte professional amb tot el que això suposava (desplaçament, idioma, situació política del moment, etc.) i va traslladar-se a Alemanya. Però quan l'abril de 1942 va retornar momentàniament per casar-se,

veient que el conflicte bèl·lic internacional s'agreujava, va optar per rescindir el seu compromís amb l'orquestra alemanya i quedar-se a Barcelona, on les circumstàncies del moment li oferien unes bones perspectives professionals: va reingressar a l'Orquestra del Liceu —on romangué fins al final de la dècada dels cinquanta—, fou requerit com a corn anglès a la Banda Municipal (llavors dirigida per Ramon Bonell) i, també en aquella mateixa època, ell va succeir el seu mestre com a professor de l'Escola Municipal de Música de Barcelona. Posteriorment ho fou també del Conservatori del Liceu. En constituir-se, l'any 1944, l'Orquestra Municipal de Barcelona, amb el mestre Eduard Toldrà al capdavant, Segú va ingressar-hi com a primer oboè. Des d'aquell moment i durant molts anys el seu nom fou una constant en la vida musical catalana, perquè, a més de la seva presència com a solista de l'Orquestra Municipal —reconvertida l'any 1967 en Orquestra Ciutat de Barcelona—, on estigué fins a la seva jubilació (1981), cal recordar també la seva reiterada participació en orquestres de formació ocasional, en agrupacions de cambra —cosa que també el va portar a actuar fora de les nostres fronteres— i en gravacions de tota classe de música amb participació d'un oboè.

Domènec Segú fou caracteritzat com un treballador infatigable, un professional de reconeguda seriositat i un artista de gran prestigi. La qualitat de les seves interpretacions, basada en el domini dels recursos tècnics i expressius de l'instrument

que tocava, va inspirar alguns dels compositors barcelonins contemporanis seus, com Joan Manén (1883-1971) i Joan Altisent (1891-1971), que li dedicaren llur *Concert per a oboè i orquestra*, concerts que ell mateix va estrenar i interpretar en repetides ocasions a Barcelona i a diverses ciutats de l'Estat espanyol. També Lluís Benejam (1914-1948) li va dedicar un *Quintet per a oboè i cordes*.

Recordar Domènec Segú és també recordar unes èpoques en què els contextos socials, culturals i polítics del país eren uns altres i, consegüentment, la vida musical també era molt diferent. Sense caure en la temptació de voler emetre judicis comparatius, fàcilment endevinem que Segú, tot i vivint en èpoques d'escassos recursos —èpoques políticament difícils—, va tenir la sort de gaudir d'unes circumstàncies professionals i socials més favorables que les que envolten avui alguns dels nostres millors instrumentistes. Observem, també, el nombre d'estudiants d'oboè que hi ha actualment distribuïts entre tots els conservatoris, acadèmies o centres diversos de formació musical on s'imparteixen classes d'aquest instrument, i pensem en l'època en què el mestre Segú, únic professor d'oboè de Catalunya, tenia, entre els dos conservatoris (el Municipal i el del Liceu), un nombre de deixebles que es podia comptar de llarg amb els dits d'una mà. Si bé la majoria d'aquests deixebles —músics que avui es dediquen a la docència i/o estan presents en el món simfònic barceloní— també han sentit la necessitat d'ampliar coneixements anant a estudiar lluny de les nostres fronteres, imaginem-nos el que això havia de significar fa més de 60 anys, quan Segú va anar a estudiar a París!

Les persones que el recorden com a intèrpret, que encara són moltes, recorden l'excel·lència de les seves interpretacions. Els qui el van conèixer de prop recorden, a més, la seva passió per la muntanya... i pel futbol.

Recordar Domènec Segú és honorar la memòria d'un excel·lent oboïsta de casa nostra.

MIKROKOSMOS

Una nova Casa-Museu
Pau Casals al Vendrell

El 1972, Pau Casals i la seva esposa, Marta Montañez, constituïen la Fundació Pau Casals, la qual té per objecte "la conservació i el millorament de la Casa-Museu Pau Casals al Vendrell" i "promoure, protegir i difondre entre el poble l'estudi i el coneixement de la música clàssica".

La que fou casa de Pau Casals durant llargues temporades -entre 1911 i 1939- de la seva vida, fou convertida en Casa-Museu i, en aquesta condició, inaugurada el 1974. S'hi cercà la fusió del marc vital de Casals i el seu llegat.

Tanmateix, aquella idoneïtat de continent i contingut tenia en origen un component negatiu: les deficiències estructurals d'un edifici, pensat com a llar particular i, òbviament, sense les condicions exigibles a un museu de nova planta; unes deficiències, a més, en augment constant, a causa de la ubicació ran de mar, i les conseqüències derivades de l'acció del clima marí, fins al punt d'exigir una acció radical.

El Patronat de la Fundació, el passat dia 15 de gener, la féu pública, aquesta acció: el tancament de la Casa-Museu. Un tancament provisional, mentre se cerquen, tant en l'àmbit institucional com en el privat, els recursos per fer front al projecte de remodelació i ampliació que ha de convertir la futura nova Casa-Museu Pau Casals en un centre dinamitzador musical.

La roda de premsa en què fou comunicada la decisió i el propòsit esmentats tingué el contrapunt alligador de la presència de Marta Montañez, les paraules de la qual feren reviure els trets essencials de qui fou el seu marit; un contrapunt alligador fins i tot lingüísticament, puix que Marta Montañez féu una dissertació en un català correctíssim (que m'evocà aquella admiració que -entre altres motius, també per aquest- suscità als qui, el 1962, érem cantaires de l'Orfeó Català i la coneguèrem a Assís, arran de l'estrena europea de El Pessebre de Casals). Un català correctíssim que hauria de ser exemple per als qui ens volen fer beure a galet en qüestions idiomàtiques...

El projecte de la nova Casa-Museu Pau Casals és noblement ambiciós; i dur-lo a terme ha de ser obra de tots... Perquè el record de Pau Casals i el testimoniatge de la seva vida reclamen ara el suport de tots aquells que saben que l'estimació i l'agraïment es demostren amb fets!

Pere Artís

Jaume Aragall, doctor
honoris causa per la
Universitat de Girona

El tenor barceloní Jaume Aragall serà investit doctor honoris causa per la Universitat de Girona en una cerimònia que tindrà lloc el pròxim mes d'octubre. Aquesta distinció s'ha atorgat a proposta de la Facultat de Lletres. En el mateix acte també seran investits, amb l'esmentat reconeixement acadèmic, el científic Fred M. Utter, a proposta de la Facultat de Ciències, i el filòsof i pedagog Jerome S. Bruner, per la de Ciències de l'Educació.

Jaume Aragall ha intensificat darrerament les seves relacions amb l'àmbit cultural gironí, especialment d'ençà de les seves sovintejades presències al Festival de Torroella de Montgrí i, d'una manera particular, de la creació del Concurs Internacional de Cant que porta el seu nom. ■

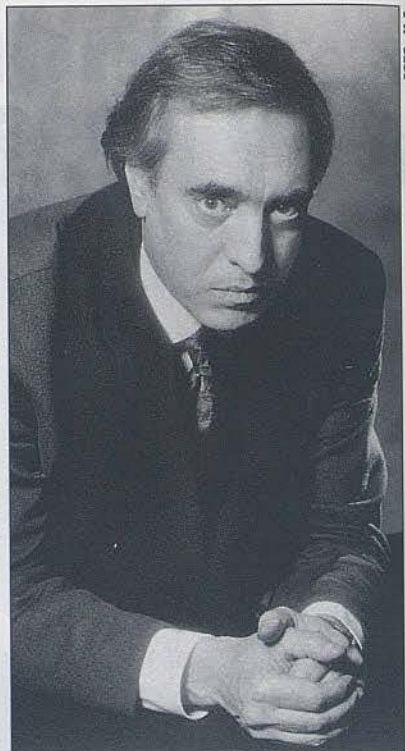

FOTO: M.E.

Concert núm. 500 de l'Orquestra
Simfònica del Vallès

El passat 25 de gener l'Orquestra Simfònica del Vallès realitzà el concert número 500 des de la seva fundació l'any 1987. Aquest concert va coincidir amb el segon del cicle Concerts Simfònics al Palau, que protagonitza la formació i coordina amb la Fundació Orfeo

Català-Palau de la Música Catalana.

El concert va ser dirigit pel seu director titular, Jordi Mora, i es va interpretar l'obertura *Egmont* de Beethoven, el *Concert per a piano* núm. 21 de Mozart, amb Albert Guinovart com a solista, i la *Sinfonia* núm. 4 de Txaikovski. ■

Jordi Codina, intèrpret
dels concerts promoguts
per Caprabo

Entre els dies 15 i 20 de febrer va tenir lloc al Palau de la Música Catalana un cicle de sis concerts a càrrec de l'Orquestra Filharmonia de Cambra, el Cor de Cambra del Palau de la Música Catalana i el guitarrista Jordi Codina. El programa tenia en el conegut *Concierto de Aranjuez* el seu atractiu més important, juntament amb obres tan conegudes, també, com la suite del ballet *Trencanous*, fragments simfònics de *Lohengrin* i *Tannhäuser* de Wagner, una selecció de l'òpera *Carmen* i cors de *Nabucco* i de *Il trovatore* de Verdi.

En aquests concerts, promoguts per la firma comercial Caprabo, hi van assistir espectadors procedents de diversos indrets de Catalunya, per la qual cosa es va haver d'organitzar un total de 39 autocars. ■

Curs Internacional
de Música de Cambra
a Capellades

Entre els dies 20 i 30 d'aquest mes de març té lloc el cinquè Curs Internacional de Música de Cambra de Capellades, que imparteixen els membres del Silvestri String Quartet, la pianista Suzanne Bradbury, José Luis Castillo en l'apartat d'anàlisi musical, i l'osteòpata Víctor Morera.

Aquest curs és organitzat per Paper de Música de Capellades i compta amb el suport de la Diputació de Barcelona, el Consell Comarcal de l'Anoia, l'Ajuntament de Capellades, l'Escola de Música de Capellades, els tallers gràfics Romanyà Valls i la Fundació Jaume Callís.

Per a més informació, cal adreçar-se al telèfon 801.20.11 els dies feiners de 12 a 14 h i de 17 a 19 h. ■

CONVOCATÒRIES

CONCURS PERMANENT DE JOVES INTERPRETS. Organitzat per Joventuts Musicals d'Espanya, tindrà lloc els dies 4, 5 i 6 d'abril a Tortosa. En aquesta convocatòria, la 47a, corresponen les fases de vent i percussió. El límit d'edat és de 25 anys i els candidats han de preparar un programa d'una hora de durada a lliure elecció. Els premis consisteixen en una sèrie de beques de concert per valor d'1.000.000 de pessetes i la possibilitat d'actuar a diferents sales de concert i amb diferents orquestres espanyoles. La data límit d'inscripció és el dia 4 de març. Per a més informació: Joventuts Musicals d'Espanya. Marina 164, pral. 3a. 08013 Barcelona. Tel.: 265.23.71. Fax 265.90.80.

PREMIS JOVES PROMESSES. Atorgats per SEUR Barcelona, SA i convocats pel Conservatori del Liceu. Aquesta primera convocatòria inclou tres instruments: fagot, oboè i trompa, en els graus elemental i mitjà, i és oberta a tots els estudiants d'aquests instruments. Els candidats hauran de presentar una sol·licitud en la qual ha de figurar una proposta de repertori (dos estudis i dues obres, de cada grau) de lliure elecció entre el del programa no reglat de qualsevol dels cursos del Conservatori. Els premis consisteixen en dues beques, de 250.000 i 100.000 pessetes, per cursar estudis oficials durant un curs al Conservatori del Liceu. La data límit de presentació de sol·licituds és el dia 20 de març. Per a més informació: Conservatori Superior de Música del Liceu. La Rambla, 63. 08002 Barcelona. Tel. 301.87.96. Fax: 302.10.08.

XII CONCURS DE PIANO PREMI CIUTAT DE BERGA. Convocat i organitzat pel Centre d'Estudis Musicals del Berguedà L'Espill, hi poden participar els pianistes de qualsevol país l'edat dels quals no arribi a 29 anys el dia 31 de desembre de 1996. El concurs es divideix en quatre categories: A) fins a 28 anys; B) fins a 19 anys; C) fins a 15 anys; i D) fins a 11 anys. El concurs se celebrarà els dies 26 i 27 d'abril i 1, 2, 3 i 4 de maig. S'atorgaran tres premis, més un atorgat per l'Associació Catalana de Compositors, a cada categoria des de 250.000 a 5.000 pessetes. El jurat serà format per Antoni Besses, Angels Alabert, Anna M. Cardona, Albert Atenelle, Liliana Maffiotte i Montserrat Perayre. La data límit de presentació d'inscripcions és el dia 31 de març. Per a més informació i repertori que cal preparar: Centre d'Estudis Musicals del Berguedà L'Espill. Ciutat, 16. 08600 Berga. Tel: 821.39.53 (dimecres i divendres de 18 a 20 h).

VIII CONCURS PAPER DE MÚSICA DE CAPELLADES PER A LA PROMOCIÓ DE JOVES INTERPRETS. Organitzat per Paper de Música de Capellades, tindrà lloc entre els dies 18 i 20 en aquesta localitat de l'Anoia. És adreçat a solistes de piano o veu, solistes d'instrument amb acompanyament i grups de cambra instrumentals o vocals. La data límit d'inscripció és el dia 10 d'abril. Per a les bases i més informació, cal telefonar al 801.20.11 els dies feiners de 12 a 14 h i de 16 a 18 h.

XVIII CONCURS JOAN MASSIÀ DE CANT. Organitzat per l'Associació d'Amics i Deixebles de Joan Massià i Maria Carbonell, tindrà lloc els dies 8 i 9 de maig a l'Ateneu Barcelonès, a Barcelona. Hi poden participar tots els cantants que no sobrepassin els 35 anys d'edat. El concurs es desenvoluparà en dues proves: eliminatòria i final. S'atorgaran tres premis: 200.000, 75.000 i 40.000 pessetes (aquest darrer al millor intèrpret de les obres de Joan Massià). El jurat serà format per Salvador Pueyo, Carmen Bustamante, Cecília Fontdevila, Dalmau González i Maria Massià. Inscripcions: del 23 al 25 d'abril i del 28 al 30 d'abril (de 17 a 20 hores). Per a més informació i repertori que cal preparar: Sra. Núria Turull. Tavern, 21, 2n. 08006 Barcelona. Tel.: 209.74.04.

CONCURS DE COMPOSICIÓ ISLA DE LA GOMERA. Organitzat pel Centro Canario de Música Iberoamericana i patrocinat pel Cabildo Insular de La Gomera, aquest concurs de composició ha estat creat per promoure la creació musical en l'àmbit iberoamericà. Per això hi poden participar els compositors de nacionalitat dels països iberoamericans. En aquesta ocasió les obres han de ser per a orquestra de corda (4 violins primers, 4 violins segons, 2 violes, 2 violoncels i un contrabaix) amb o sense instrument solista (flauta, clarinet, saxo, trompeta, guitarra o timple). Les obres han de ser inèdites i d'una durada entre els 7 i els 15 minuts. S'atorgarà un premi de 400.000 pessetes. L'obra guanyadora serà interpretada per l'Orquestra de Càmera Garajonay durant aquest 1997. La data límit per presentar obres és el dia 15 d'abril. Per a més informació: Centro Canario de Música Iberoamericana. Apartat de correus 68. 38800 Sant Sebastián de La Gomera (Tenerife). Tel: (922) 14.15.84.

TANGENTS

Tradicions importades

Així com en teatre mai no hi ha hagut cap dubte que la nostra tradició nadalenca ha estat Els Pastors, en música el panorama s'ha tornat més discutible.

La tradició més arrelada és, sens dubte, el Concert de Sant Esteve de l'Orfeó Català. En tractar-se, però, d'una entitat tan nodrida, aquest concert ha esdevingut -i és el seu propòsit- una festa dedicada als socis de l'Orfeó, als cantaires i als seus familiars. Les tradicionals Nades ocupen només la part final del concert i no són repetitives, com poden ser els valsos de Strauss a Viena, sinó que cada any es presenten amb harmonitzacions de diferents autors.

Potser el tancament i les limitacions d'aquest concert, comprensible, només per al públic melòman quan actua l'Orfeó, és el que ha facilitat que es comencin a importar altres tradicions. La promoció televisiva del concert de cap d'any a Viena ha fet que any rera any vinguin orquestres, gairebé sempre hongareses, a repetir a escala més modesta el gran concert de la Filharmònica de Viena. Adhuc l'Orquestra Simfònica del Vallès per Nadal fa també el seu concert de valsos.

La Caixa, en canvi, i sempre bastant abans de les festes nadalenques, opta per oferir-nos cada any una versió d'El Messies, de Händel, seguint una tradició en aquest cas -l'adjectiu és anacrònic- anglosaxona.

Altres tradicions com el Trenca-nous de Txaiovski ja van ser assajades pel Liceu fa uns anys -i també a modesta escala per Ramon Solé a la seva escola- i enguany repetit al Palau Sant Jordi.

Plácido Domingo, amb la Gala de Reis, ens fa una proposta inefable que ens arriba per via televisiva i ens entra a casa. Només falta que a algú se li ocorri muntar cada any un Hansel und Gretel -tot i que és una òpera excel·lent- per celebrar les festes.

Ha estat enguany, en veure la gran dimensió musical que Lawrence Foster ha sabut donar a El Pessebre de Pau Casals i Joan Alavedra, que un es pregunta si no és hora d'instituir la nostra pròpia tradició. En veure les excel·lents prestacions d'Orquestra i Cor -l'OBC i l'Orfeó Català- potser es podria repetir uns quants Nadals fent una rotació de solistes per poder cercar l'utòpic repartiment ideal i per permetre la comparació i el comentari.

Jordi Maluquer

El Festival de Jazz de Terrassa, a punt

Continuem fidels a l'esperit jazzístic del Festival, ens diu Valentí Grau, un dels organitzadors de la manifestació egarenca, que s'inicia el dia 1 d'aquest mes i que acabarà el 21.

Els amants del jazz han de rebre, doncs, la notícia amb un somriure d'orella a orella, perquè darrerament, especialment al Festival de Barcelona, el que s'hi havia sentit tenia de tot menys esperit jazzístic. Bé, de fet van ser molt pocs els concerts en què es va poder escoltar autèntic jazz.

El Festival de Terrassa, que tindrà com a marc la Nova Jazz Cava, amb els habituals concerts gratuïts a les places Vella i de Catalunya, presenta, entre altres actuacions, el Jackie McLean & Cedar Walton Quintet el dia 12, i el Terence Blanchard Quintet el 21, passant pel Gary Barth & Kenny Barron Quartet el dia 13, i el James Carter Quartet el 17, fins al Nicholas Payton & Jesse Davis Quintet el 19. Tots ells adscrits al Bop i al Hard-bop.

Però també hi serà Little Milton

pel que fa al blues (dia 20), un grup italià que homenatjarà John Coltrane (The Train Memory) el 6, i la música brasilera de Maria Joao & Mario Laginha el dia 1. Sense deixar de banda, entre altres concerts, els dels grups autòctons: Quintet d'Egara, Barcelona Swing Orchestra (formació d'estudiants del Taller de Músics que lidera el vibrafonista Oriol Bordas), Tandoori Lenoir, Laura Simó Sextet i La Vella Dixieland & Txell Sust, grups d'estils diversos i que actuaran a l'aire lliure. ● A.S.

Del seu affm.

Sr. Wilhelm Furtwängler

Il·lustre director d'orquestra, oficialment no oposat a Hitler

Estimat amic:

Em dirigeixo a vostè, atesa l'actualitat en què, quarantadous anys després de la seva mort a Baden-Baden, l'ha posat una obra teatral *Prendre partit*—que s'acaba de presentar a Barcelona. A l'avançada li presento disculpes per si de cas el senyor Wilhelm Furtwängler a qui m'adreço ara no és exactament vostè mateix. Em refereixo al fet que amb tota seguretat la figura amb qui intento posar-me en contacte té molt de literària. Literària teatral, ja que es basa en el retrat, inevitablement incomplet, que n'acaba de fer el dramaturg anglès Ronald Harwood a l'obra esmentada. Retrat en el qual la imaginació poua, però, en uns fets reals viscuts per vostè arran de la investigació a què va ser sotmès a la fi de la Segona Guerra Mundial per causa de les seves relacions amb el règim nazi.

Vostè, estimat amic, va tenir la gran dissort de viure temps rotundament difícils. Temps d'aquells en què les voluntats humanes són saesajades amb enorme i inesperable violència per corrents i circumstàncies molt poderoses, que afavoreixen la pèrdua de referència ètica, ideològica i, a la fi, de comportament. Aquests temps exigeixen, per part dels qui els han de viure, unes dosis de fortalesa espiritual, d'intel·ligència, de lucidesa, de generositat i sovint d'heroisme, que només són a l'abast d'éssers d'una grandiositat poc comuna.

Vostè, el vostè retratat per Ronald Harwood, se'ns mostra com un protagonista significatiu d'un dels moments més explícits, en aquest sentit, de la història de la humanitat. Un protagonista que reacciona de la millor manera que li va semblar possible. Una manera que el tose i primari cap militar americà responsable de l'esmentada investigació, un autèntic insensible a la grandiositat absoluta de l'art musical, jutja no sols insuficient, sinó també incompreensible.

La clau dialèctica de la problemàtica que presenta aquesta molt interessant obra teatral rau en dues fatals incomprensions. La primera, la de vostè mateix, que creia que servir amb tota la devoció, talent i amor, l'art excels de la música ja és un fet justificador de tota actitud, fins i tot des del vessant ètic. La de l'oficial és no capir de cap de les maneres la transcendència de l'art de la música i la seva capacitat humanitzadora en el sentit més genuí de l'expressió. Són dos mons absolutament oposats, que tanmateix amaguen unes profundes insuficiències. Només el seu transcendiment en el sentit contrari, respectivament, situa l'actitud ideal. O dit d'una manera ben clara, la fidelitat absoluta a l'art, per molt excels i amarat de valors sublims que sigui aquest i el concepte sota el qual es conrea, no és suficient per justificar determinats capteniments ètics reals. I, alhora, menystenir la grandesa que té el culte a l'art—en el sentit esmentat d'humanitzador—, ofereix una imatge insatisfactòria i limitada de tota realitat.

I en aquest sentit, sembla clar que aquest transcendent, vostè, admirat director, no el va menar a les últimes conseqüències. En realitat, no va passar d'una acceptació natural de músics jueus a la seva Filharmonia de Berlín—simplement pel fet que eren bons instrumentistes—, i a protegir-los quan corrien el risc d'una persecució imminent i de conseqüències fatals. I tanmateix, això, ben mirat, és molt. Però no és aquest "tot" essencial i absolut, el qual només van ser capaços d'assolir els privilegiats—Casals, Menuhin... Un tot que incloïa el refús explícit a una realitat incontestablement refusable. Que exigia, en definitiva, o l'heroicitat directa, qui sap si suïcida, o bé la renúncia incondicional a unes responsabilitats professionals que el moment convertia en quelcom d'una significació molt més implicada. El seu escut—solitari—va ser sempre el talent musical, tan poc discutible, i va ser la torre d'ivori en què vostè mateix va convertir un art que la seva sensibilitat refinadíssima el portava a assumir en tota la transcendència.

No entenguí aquesta carta com una acusació directa i irreflexiva. Sóc conscient de com n'era, de difícil per a vostè navegar en unes aigües tan tèrboles i tan convulsionades com les d'aquells anys terribles. Una altra cosa és que hom no lamenti tot el que cal lamentar i que em llanci a justificar de forma incondicional la seva actitud. Queda clar que, per a mi, vostè va ser alhora botxí i víctima d'aquella circumstància excepcionalment tràgica. I és clar, també de la seva elecció en la manera d'actuar. Ben a la vora seu, altres, almenys un "altre" molt individualitzat i segurament amb menys grandesa ètica que vostè, amb les mans sembla ser més ensutjades que les seves, va saber dominar aquelles aigües amb tanta habilitat com anys després va dominar els centres de decisió de les multinacionals discogràfiques i dels grans esdeveniments musicals europeus, comptant amb poderós escut, alhora protector i projectador, de la mateixa mítica orquestra que vostè havia comandat, al capdavant de la qual va bastir una carrera que ha esdevingut llegendària.

Del seu affm.

Jaume Comellas ●

Gira americana del duo Gascón-Coll

El duo de flauta i guitarra format per Montserrat Gascón i Xavier Coll va realitzar el passat octubre una gira pels Estats Units, Cuba i Mèxic, en la qual van presentar el seu darrer compacte: *Tangos i habaneras*.

Aquesta gira de 13 concerts va acabar amb un concert de música contemporània espanyola per a flauta i guitarra a la seu de les Nacions Unides, a Nova York, en el qual van interpretar, a més d'alguns temes del compacte, peces de Guinjoan, Soler, Gasull, Villasante, Amargós, González, Marco, Prieto i Coll.

També cal destacar, d'aquesta gira, la intervenció del duo al cicle Master Series de Dallas, el concert inaugural de la Guitar Series de la George Washington University, el XI Festival Internacional de Música de l'Havana, i el Festival Cervantino de Mèxic. ■

Josep Quer participa a la convenció de la Societat Internacional de Contrabaixistes

El contrabaixista català Josep Quer assistirà a la convenció de la International Society of Bassists que tindrà lloc del 2 al 8 de juny a Houston. Aquesta associació, que presideix el contrabaixista Gary Karr —que va actuar a la darrera temporada de l'OBC— celebrarà enguany la seva trentena edició, amb actes de diversa índole, incloent-hi actuacions i estrenes d'obres per a contrabaix.

Josep Quer presentarà obra del compositor empordanès Josep Cervera i Bret aplegada en el seu disc *Contrabaix nostre*, i també de Pere Valls, que havia estat professor del Conservatori del Liceu, mort cap al 1933. També és possible que Josep Quer interpreti obres de Bernard Salles, un català de la Catalunya Nord, professor a Pau i director de les Edicions Billaudot. També se li ha demanat que interpreti obres dels compositors bascos Zubiaurre i Gulbenzu. Els contactes de Josep Quer amb la International Society of Bassists van arrencar amb motiu de l'esmentada actuació de Gary Karr a Barcelona amb l'OBC el mes de gener de l'any passat. Josep Quer

FOTO: PIR

li va presentar l'esmentat treball sobre l'obra de Cervera i l'endemà mateix el contrabaixista nord-americà li va manifestar el seu interès després d'haver escoltat el disc en qüestió. Posteriorment va formalitzar la invitació a la convenció. És molt possible que la presència de Josep Quer a Houston vingui avalada per la Fundació Josep Oró.

Per altra part, el segell Lemur Music Company de Califòrnia s'ha mostrat interessat a editar el disc *Contrabaix nostre* i també el títol *El bruixot del contrabaix*, en el qual Josep Quer, acompanyat al piano per Pere Mateu Xiberta, interpreta també obra de Josep Cervera i Bret. ■

EL PALAU DE LA MÚSICA CATALANA

Josep Mª Carandell
TEXT

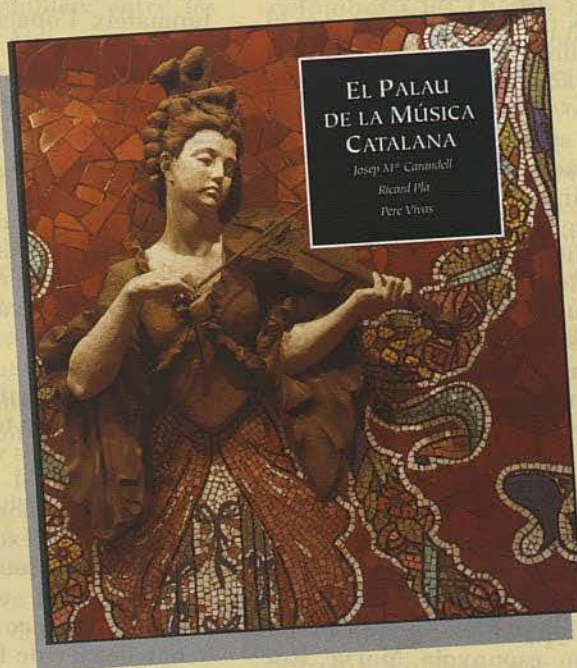
Ricard Pla / Pere Vivas
FOTOGRAFIES

Aquest volum ens ofereix en imatges un Palau insòlit, no pas per la temàtica sinó per la sensibilitat amb que ha estat abordada, en un exercici de veritable re-creació!

128 pags.

Tres versions:
Català
Castellà
Anglès

2.990 Ptes.

El trobareu a les principals llibreries i a la consergeria del Palau de la Música

Desert el premi femení del Concurs Francesc Viñas

per J.C.C.

La trenta-quatre edició del Concurs Internacional de Cant Francesc Viñas no va atorgar el primer premi de la categoria femenina, mentre que la de la masculina va ser per al baix iugoslau Zeljko Lucic.

Una vegada més aquesta manifestació va promoure una intensa setmana de vida lírica amb la presència de 242 participants, procedents de 42 països d'arreu del món. Corea amb 43 va ser el país que va oferir una presència més nombrosa, encara que l'antic bloc soviètic, avui espars en una munió d'estats, oferia, una vegada més, el conjunt més nombrós.

Costa d'establir uns trets diferencials entre una edició i una altra, ja que si es produeixen canvis significatius, aquests s'han d'observar amb una major perspectiva. En tot cas, resulta sorprenent, en principi, la declaració de desert del primer premi femení, sobretot tenint en compte la majoria de dones que van arribar a la gran final —tretze d'un total de vint finalistes. L'explicació es trobaria en el fet que hi havia una favorita indiscutible per a aquest premi, la mezzosoprano argentina Soraya Chaves, la qual, però, en el dia de preparació de la darrera prova va sofrir una afecció vocal important que li va impedir rendir amb normalitat en aquesta definitiva fase. Fins i tot va haver de canviar totalment el programa. La circumstància no va ser anunciada al públic i és possible que fins i tot fos desconeguda pels membres del jurat.

Una vegada més el veredict final no haurà complagut del tot ningú. Feta l'explicació del primer premi femení, crec encertats els dos segons premis, compartits per la soprano ucraïnesa Olga Mykytenko i per la també soprano espanyola María José Moreno. Artistes de característiques una mica distants, amb més ofici i poder la primera i amb una musicalitat més refinada la

Els guanyadors en el concert final al Palau de la Música

segona, van ser, creiem, dues justes compartidores de l'esmentat guardó. Per a l'esmentada Soraya Chaves va ser un molt defensat, ateses les circumstàncies, tercer premi.

L'atribució del primer premi masculí al baríton iugoslau Zeljko Lucic no apareix del tot indiscutible. Cantant d'una autèntica classe, d'un ofici madur i d'una línia esplèndida, tanmateix l'opacitat de la seva veu pot limitar el seu futur. Merescut el segon premi per al baix ucraïnès, d'aparença jove, Taras Chtonda, un representant molt exacte de l'escola russa de grans baixos.

Aquest és el quadre que queda per a la història. Una història que no considerarà els mèrits d'un tenor que va captivar el cor dels afeccionats, el xinès Deng Feng Zhao, que molts lamentaran que no figuri en el quadre d'honor, i fins i tot en el lloc més avançat, i que es va haver de conformar amb el premi Plácido Domingo al millor tenor finalista. També sembla excessiu el nombre de distincions secundàries que es va endur el tenor espanyol Eugenio Rivero —quatre—, un tenor lleuger de facultats i musicalitat notables, fet que no li va impedir una lleu desafinada al final de l'ària "Com'è gentil" de *Don Pasquale*. Mentrestant la

soprano Maria Elena de la Merced, una artista molt elegant i amb una veu bellíssima, restava amb les mans buides. Tampoc no sembla del tot justificable que un cantant com el tenor mexicà René Velázquez no rebés cap mena de distinció.

Tanmateix, tot això forma part del reialme de la subjectivitat, que en el cas del món líric té un pes força notable.

Dels vint finalistes, set havien estat distingits en altres certàmens internacionals. Tres d'ells van situar-se en el quadre d'honor. En tot cas, sorprèn observar el nivell més que relatiu de força concursants que vénen avalats amb distincions màximes en altres concursos, cosa que palesa que el seu nivell d'exigència es mou en paràmetres més aviat baixos.

La soprano Victòria dels Àngels va ser doblement homenatjada en el concurs, en presidir l'acte inaugural amb un Saló de Cent ple més que de gom a gom, a l'acte que va comptar amb el pregó fet pels màxims responsables de La Fura dels Baus. Pregó que si, *a priori* podia presentar-se obert a "tot" o a "molt", a la fi va ser ortodòxia notable. Un recital comentat que hom dedicà també a l'esmentada Victòria dels Àngels va ratificar aquest recorregut de reconeixement a la nostra tan estimada cantant.

Edició de la música coral de Joaquim Homs

per FRANCESC TAVERNA-BECH

En la nodrida producció musical de Joaquim Homs, té un relleu especial el capítol dedicat al gènere vocal, ja que de les dues-centes deu obres que porta escrites, una part més que considerable té la veu com a protagonista. Veritablement, l'apartat coral en el catàleg d'Homs té un relleu essencial i, tanmateix, tot i tenir en compte la gran tradició del cant coral a casa nostra, hem de reconèixer que és precisament l'àmbit al qual ha dedicat menys atenció. Per exemple, la *Missa per a cor a cappella* va tardar uns quaranta anys a ser estrenada; les cançons populars escrites entre 1938 i 1942, gairebé mai no figuren en els programes de les nostres corals; les *Estances* (text de Carles Riba), menció honorífica el 1982 en un Concurs convocat per la Generalitat de Catalunya, foren estrenades el 1990, i la majoria d'elles esperen encara la seva estrena. Caldria reflexionar a fons i seriosament sobre quins són els problemes que impedeixen la difusió d'unes obres d'un compositor com Homs que, en altres gèneres musicals, ha merescut una atenció més d'acord amb el seu prestigi però que, en canvi, els cors no es decideixen a estudiar i a interpretar el seu repertori coral.

Per aquesta causa salutem, amb veritable alegria, la publicació d'una sèrie de les seves obres per a cor, pel que suposa de reparació d'un greuge envers el degà dels compositors i, a la vegada, pel que significa de fer accessible el coneixement del món coral homsià. El conjunt de les obres recentment publicades exemplifica els tres eixos sobre els quals gira l'atenció d'Homs a l'hora de compondre per a cor.

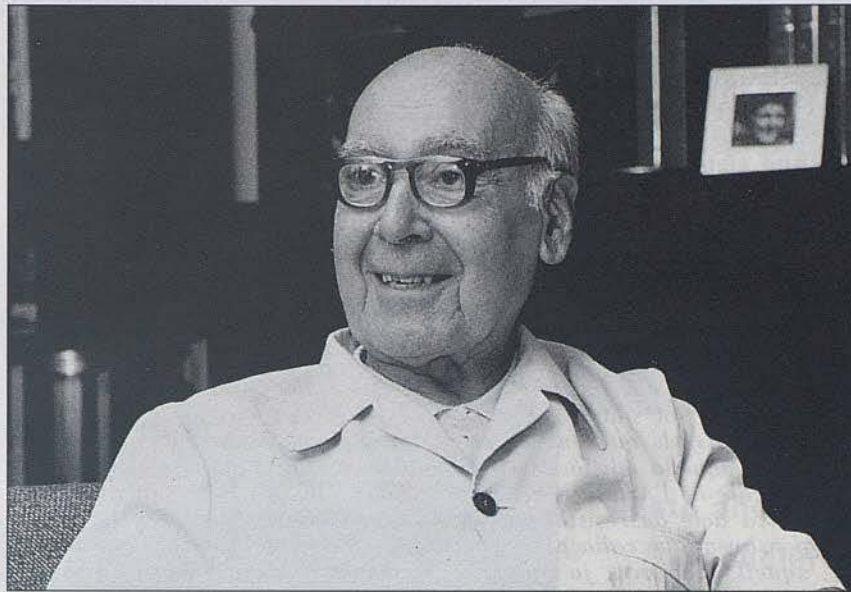

FOTO: P. BARCELÓ

Així, tenim la melodia popular, el tema religiós (amb text llatí) i l'obra poètica culta.

Una ullada a les partitures d'Homs ens posa de manifest el veritable concepte polifònic amb el qual és tractat el Cor; més que una relació harmònica, el que realment vertebrava el joc i l'evolució del cant és el concepte melòdic i la relació contrapuntística que s'estableix entre les diferents veus. Així, en el tractament del cant popular, Homs utilitza com a material a desenvolupar l'escalística en la qual és basada la melodia que, generalment, té més a veure amb les antigues gammes modals i fins i tot amb conceptes serials o intervàlics que no pas amb les idees derivades de l'harmonia moderna. Aquesta manera de treballar la música coral també es posa de manifest en els altres dos vessants; el religiós i el profà, en què potser el joc entre les veus esdevé més lliure i en què destaca també la cura del compositor per a la puntualització del fraseig i del matís expressiu.

Aquesta és una primera impressió que caldria aprofundir amb un estudi més detingut de la

música vocal d'Homs, de la qual —gràcies a l'esforç de dues editorials catalanes— tenim ja a l'abast unes mostres ben representatives.

Així, la Federació Catalana d'Entitats Corals, amb el suport de l'Institut de Cultura de l'Ajuntament de Barcelona, ha editat un primer recull amb les *Quinze nadales tradicionals catalanes* i les *Quatre cançons populars per a veus blanques*, les quals van precedides per un brevíssim i orientador estudi d'Enric Navàs i per una sinopsi biogràfica del compositor.

D'altra banda, Dinsic, Publicacions Musicals, amb el suport de la Generalitat de Catalunya i dins la "Col·lecció Música Coral" ha publicat en el volum núm. 3, *Tres estances* de Carles Riba i *Dos antics poemes xinesos* (textos de Iang-ti i Li-Po, en versió de Josep Carner) i en el volum núm. 4 figuren *Quatre responsoris* per a cor d'homes (textos llatins de l'ofici de Tenebres) juntament amb *Les Llums del món* sobre poema de Sebastià Sánchez-Juan. Els dos volums de Dinsic tenen una breu nota introductòria signada per Jordi Casas.

Cinc preguntes a...

JORDI FÀBREGAS

Director de Tradicionàrius

Com cada primer trimestre de l'any, la música popular i tradicional té una cita al barri barceloní de Gràcia de la mà del festival Tradicionàrius, que enguany compleix 10 anys. El seu director ens parla dels orígens i del que significa actualment el Tradicionàrius.

per RRM

—Quan es va posar en marxa Tradicionàrius, pensaves que aconseguiria l'èxit que ha assolit?

—La veritat és que no, i no crec que sigui jo sol qui ho pensa. Crec que tots els que ens vàrem reunir en aquella edició de l'any 1988 al cafè de l'Artesà ho vàrem fer com a acte de resistència pel que pensàvem que calia potenciar en aquell moment, ja que la presència de la música folk en els circuits habituals era pràcticament nul·la, però no pensàvem que engegariem un procés tan llarg i actiu. Han passat deu anys des d'aleshores i, a mi particularment, m'han passat volant.

—Quina és l'aportació més important i cabdal que ha fet Tradicionàrius?

—Penso que Tradicionàrius ha contribuït, juntament amb altres iniciatives que han sorgit en aquests deu darrers anys, a normalitzar el

concepte de música folk, de música tradicional d'escenari, d'entrar a formar part dels circuits comercials, com una opció més a tenir en compte per part dels programadors i usuaris en general. També penso que ha ajudat a reconciliar dos sectors que, a vegades, costa d'unir; el públic de concert i el públic de ball. La fórmula que hem fet servir des d'un bon començament concert/ball ha estat un gran encert i fins i tot s'ha "exportat" a altres programacions.

Finalment, també penso que hem aconseguit modificar el criteri estètic del públic, tan uniformitzat a vegades i influït pels gustos estàndards. Les sonoritats "noves" de la viola de roda, les dobles canyes, el flabiol, l'acordió diatònic, etc. han deixat de ser rares i dures i això és un pas molt important.

—La recuperació de la música tradicional i popular es pot considerar un fet i un moviment consolidat o bé pot esdevenir una realitat passatgera?

—M'agrada pensar que estem avançant lentament però amb uns bons fonaments i, per tant, cada pas que fem el podem considerar ben assentat, com un nou graó de l'escala que hem de construir. Queden encara alguns punts que hem de consolidar i aprofundir, com és el fet de poder mantenir una presència regular i activa no solament durant el festival Tradicionàrius, sinó durant tot l'any, i també que els mitjans d'informació ens tinguin en compte a l'hora de donar una opinió sobre l'actualitat musical. A vegades se'ns considera

encara un sector marginal que fa prevaler més el seu treball de recerca i d'investigació que no pas la seva proposta purament musical.

—Per què creus que els joves s'han lliurat amb tanta empena i convicció a la música tradicional?

—Aquesta pregunta ens l'han feta moltes vegades i, encara que no hem pas fet una enquesta, ens l'hem respost dient que la nostra oferta de festa i relació entre el músic-creador i el públic ha significat un estil més proper i desenfadat que els joves han trobat que encaixava més amb el seu tarannà. També hi ha influït moltíssim la proposta de ball que hem aportat.

—Recuperar la música tradicional exigeix criteris puristes o bé cal anar més enllà de l'arqueologisme?

—La mateixa proposta inicial de Tradicionàrius, donar a conèixer àmpliament la música folk de creació a tots els àmbits possibles, respon la qüestió plantejada. Pensem que tots els treballs han de tenir el seu lloc i la seva possibilitat de difusió i, si bé és cert que ha calgut fer una feina de recerca per tal d'enllaçar amb la nostra tradició i la nostra història, també és cert que ara podem començar a fer noves propostes que obrin uns camins i unes experimentacions que fins fa uns anys eren del tot impensables. Per tant, cal estar atents al treball de nova creació que ens proposen els nous grups, ja que a partir d'aquest podrem començar a parlar de la nova música folk catalana.

PALAU 100

VI TEMPORADA DE CONCERTS 1996-97

Palau de la Música Catalana

17 MARÇ '97

dilluns, 21 h

RADIO-SINFONIE-ORCHESTER FRANKFURT.

Dir.: PINCHAS ZUKERMAN.

Mozart, Dvorák, Beethoven.

Pròxims concerts: Quartet de guitarres LOS ROMEROS. Praetorius, Telemann, Sanz, Mertz, Boccherini, Turina, Moreno Torroba, Falla, Albéniz, Granados, Celedonio Romero (9 d'abril '97, 21 h).

ORQUESTRA SIMFÒNICA DE GALÍCIA. ORFEÓ CATALÀ. IÑAKI FRESÁN, baríton. OFELIA SALA, soprano. Dir.: VÍCTOR PABLO PÉREZ. Britten, Hindemith, Fauré (22 d'abril '97, 21 h).

“Vivir la buena música me cuesta menos”

Este año he ido a
4 conciertos
y ya me he
ahorrado
24.000 ptas.

Todo, por ser Suscriptor de La Vanguardia

• ¿Pero qué ventajas tiene ser suscriptor de La Vanguardia?

"Para empezar, recibes en casa cada mañana el diario más importante de Catalunya. Pero además, tienes tantos descuentos en tantos sitios, que la suscripción te sale gratis".

• No será para tanto...

"Haz números. Por ser suscriptor, tú y tu familia tenéis un 25% de descuento en las mejores obras de teatro, conciertos de rock y de música clásica, espectáculos deportivos... También tenéis entradas gratuitas en atracciones y parques

recreativos, por no hablar de los descuentos en cantidad de restaurantes, joyerías, tiendas de moda, zapaterías, ópticas, hoteles, viajes de lujo... Con sólo aprovechar unos cuantos de estos privilegios ya te ahorras más de lo que te cuesta la suscripción".

• ¿Y qué hay que hacer para suscribirse?

"Es muy fácil, sólo tienes que llamar al (93) 301 54 54, y prepararte para disfrutar de todo un mundo de privilegios".

Club de Suscriptores
LA VANGUARDIA

Si aún no eres suscriptor, ya sabes lo que te pierdes.

Josep Carreras provoca entusiasme en el seu recital a la Scala

per ALEX COLÀS

El tenor barceloní Josep Carreras va provocar l'entusiasme desbordat dels afeccionats que van assistir al recital que va oferir el passat 13 de gener a la Scala, amb el qual tornava a aquest escenari després de les seves recents versions de *Fedora*.

En aquest cas, el cantant català, acompanyat per qui és el seu pianista habitual, Lorenzo Bavaj, va escollir un aplec de cançons de compositors operístics, però sense oferir cap ària d'òpera. Un programa qualificat pels crítics milanesos com de lírica cambrística que incloïa temes de Gounod, Verdi, Puccini, Zandonai, Massenet, Bizet i Leoncavallo, amb dues parts ben diferenciades. La primera, dedicada als compositors francesos, i l'altra als italians esmentats. Són cançons amb títols com *Le soir*, *Chanson d'absence* i *Avril* de Gounod; *Elégie* de Massenet; *Il povereto*, *Il tramonto* i *L'esule* de Verdi; *Sole e amore* —el tema més important del recital— de Puccini; *Notte di neve* i *Notte d'agosto* de Zandonai i temes francesos de Leoncavallo, com *Déclaration*, *La chanson des yeux*, *Sérénade française* i *Sérénade napolitaine*.

Josep Carreras va ser rebut enmig d'un clima de gran expectació i afecte, fins al punt que el diari "Avvenire" va qualificar el recital com un dels més "calents" de la història del teatre, i hi afegia que "des de les noïetes a les àvies, tothom va embogir amb el seu espectacle". Per la seva part, "Il Tempo" titula la informació sobre aquest recital amb "Scala in delirio per José Carreras" —que, òbviament, no fa falta traduir—, mentre remarca en el subtítol les declaracions del cantant català a la fi del recital, que afirma:

"Aquest públic no m'ha oblidat mai i jo l'adoro". Per la seva part, "La Repubblica" titula a gran aparell tipogràfic: "Bis, amore e fantasia un trionfale Carreras", que tampoc fa falta traduir. El públic, doncs, més lliurat que crític, va agombolar en aquest clima l'actuació del tenor barceloní des del primer moment i a la fi del recital l'obligà a oferir vuit bisos, entre els quals, cançons tan conegudes com *Core ingrato* i *Catari*, fins a arribar al conegut tema d'Agustí Lara, *Granada*, que va produir una autèntica apoteosi.

Aquest recital s'ha produït de forma pràcticament simultània a un altre de Pavarotti realitzat a Nova York, en el qual les coses van rodar de manera molt menys estusiàstica. Això ha comportat que alguns diaris oferissin la informació dels dos recitals en un mateix article, tot remarcant la diferència de resposta entre l'un i l'altre. Així, "Il Giorno" titula la seva crònica d'aquesta manera: "Se Carreras ride, Pavarotti piange" —tampoc cal traducció—, i remarca en el subtítol que: "José triomfa i concedeix set bisos, Luciano ensorrat per la crítica americana". Per la seva part, "Giornale di Brescia" mostra a grans titulars: "Pavarotti, capbussada ianqui" i subtitula "Es el crepuscle - Carreras: 8 bisos a la Scala". Referint-se a Pavarotti, hom indica que un crític del "Daily News", després de la seva actuació a Nova York, ha escrit que: "Estem en el crepuscle" i afegeix que "una de les veus més celestials del segle sona el 1997 massa mortal" i que hom sospita que el final de la seva carrera tindrà lloc abans de la data prevista del 2001. En els dos rotatius es dona fe de l'entusiasme provocat per l'actuació de Josep Carreras. "Giornale di Brescia" assenyala que a la fi de la interpretació de

Granada, "tot el públic es va aixecar i molts van arribar al llindar de l'escenari com si fos gairebé un concert de rock. Fins i tot quan es van encendre els llums, molt públic, entre el qual hi havia força estrangers, no es van donar per vençuts i van continuar aplaudint tot ritmant els seus aplaudiments. El generós Carreras —comprensiblement cansat—, encara va concedir dos bisos més".

Tanmateix, la crítica especialitzada ha estat menys complaent amb el tenor barceloní del que ho va ser el públic. A les queixes per la manca d'entitat musical del programa i de l'absència de risc, s'hi afegeixen aspectes que afecten el seu moment vocal, considerat per alguns especialistes de forma problemàtica. El comentarista d'"Avvenire" assenyala que parlar de triomf seria fer retòrica. "Dir-ho en termes de cant pur seria aixecar una polseguera... caldria parlar per damunt de tot d'un gran *happening*". Per al crític de "Il Giorno", Carlo Maria Cella, Carreras no està en el millor moment, encara que reconeix que el públic l'estima amb un amor "indestructible".

Molt més favorable és el judici de Paolo Tarallo del "Corriere della Sera", l'únic que fa referència a la condició de català del cantant, que afirma: "Si la potència d'emissió pot aparèixer potser inferior a aquella que recordem, la sensibilitat de la lectura, l'elegància de la dicció i el bellíssim fraseig, se'ns han mostrat en tota la seva frescor intacta".

Carreras després del recital va anunciar que el pròxim dia 17 de juny actuarà junt amb els seus habituals companys Plácido Domingo i Luciano Pavarotti, a Mòdena, en un recital a benefici de la reconstrucció del teatre de La Fenice de Venècia.

El Conservatori del Liceu celebra el seu 160è aniversari

per RRM

L'any 1837 un grup de ciutadans barcelonins, encapçalats per Manuel Gibert, van crear una entitat amb la finalitat d'animar la vida cultural de la ciutat organitzant representacions i oferint alhora un espai on estudiar música, cant i declamació. En van dir Liceo Filo-Dramático de Montesión —perquè tenia la seu a l'antic convent de Montsió, a la plaça de Santa Anna.

Ja han passat 160 anys per a l'únic conservatori privat del l'Estat, uns anys que han corroborat una trajectòria exemplar, a les aules del qual han estudiat figures tan destacades com Miguel Fleta, Lluís Millet, Frederic Mompou, Francesc Viñas, Montserrat Caballé, Gerard i Lluís Claret, Victòria dels Àngels, Eduard Giménez, Joan Guinjoan o Joan Pons.

Des del seu primer director artístic, Marià Obiols, fins a l'actual, el guitarrista Jaume Torrent, passant per figures com Joan Lamote de Grignon, el centre —que actualment presideix Manuel Vallribera— té a hores d'ara 1.500 alumnes oficials, més de 7.000 alumnes lliures, i més d'un centenar d'escoles de música vinculades de tot Catalunya, les Illes i també d'Aragó i la Rioja. També és el primer conservatori de l'Estat que ha introduït la música moderna (pop, rock, jazz, flamenc, etc.) en el seu pla d'estudis gràcies a la incorporació de l'Aula de Música a l'organigrama del Conservatori.

Un centenar de professors imparteixen classes, repartits entre totes les disciplines i graus acadèmics. I també funciona un Consell Assessor —en la comissió pedagògica i tècnica— artística del qual col·laboren reconegutíssims intèrprets, cantants i compositors— i una Fundació que col·labora activament amb altres entitats, com la Societat del Gran Teatre del Liceu, el Cercle del Liceu, el Círculo Equestre, Joventuts Musicals i la Fundació Orfeo Català-Palau de la Música Catalana.

En l'àmbit acadèmic, un dels temes de batalla que pertany a la problemàtica comuna de la majoria de centres docents és la dificultat d'aplicar la LOGSE correctament, perquè no es disposa de tota la infraestructura necessària ni dels recursos econòmics. Aquests són els

Un assaig de l'Orquestra Simfònica del Conservatori del Liceu, dirigida per Gonçal Comellas

trets principals, comenta el director artístic, Jaume Torrent. *D'altra banda, continua, la LOGSE ens aporta trets positius, perquè ens estimula a revisar i renovar el pla d'estudis que ja havia quedat desfasat. Això ens permet donar cabuda i recuperar diferents aspectes, com poder estudiar l'obra dels compositors catalans. En un àmbit més social, el Conservatori del Liceu ha trencat amb un cert aïllament anterior. Ara es torna a projectar la mirada cap al Conservatori com un dels motors principals de l'ensenyament musical, explica Jaume Torrent. El nostre professorat té el mateix nivell que el de molts conservatoris importants del món i participa activament tant a nivell pedagògic amb altres centres com a nivell artístic als escenaris.*

El futur més immediat, a banda dels actes de celebració del 160è aniversari, es poden resumir en un projecte concret. *Es tracta de la consolidació de l'àrea de cant, una parcel·la que realment serveixi de plataforma i d'escola d'òpera, diu Jaume Torrent. Es tracta d'una base que pugui tenir projecció en el món de la lírica i també al mateix Teatre del Liceu. És un projecte molt ambiciós que inclouria tots els aspectes relacionats amb l'òpera, com el cant, és clar, els idiomes, l'escenografia, etc. i la representació. En aquest sentit, ja s'està preparant una òpera de cambra, *Il giovedì grasso* de Donizetti, en una producció conjunta amb la Universitat de Barcelona, que serà representada aquesta temporada.*

Un altre dels aspectes més destan-

cats i rellevants del Conservatori del Liceu ha estat la creació i consolidació de la seva orquestra simfònica, que dirigeix Gonçal Comellas, que ja ha actuat en molts escenaris i que ha afrontat obres del gran repertori simfònic.

Precisament és aquesta formació la protagonista dels actes més destacats de la celebració d'aquest 160è aniversari. El dia 29 d'abril, al Palau de la Música, l'orquestra del Conservatori i els cantants Jaume Aragall, Manuel Ausensi, Carmen Bustamante, Cecília Fontdevila, Eduard Giménez, Carmen Hernández, Stefano Palatchi, Joan Pons i Maria Uriz, dirigits per Miquel Ortega a la segona part (a la primera els cantants seran acompanyats al piano per Michel Wagemans i Manuel Cabero), oferiran una gala que a més de celebrar l'aniversari, recaptarà fons per a la creació de beques de la Fundació del Conservatori del Liceu.

Un altre dels actes destacats serà el concert que l'orquestra oferirà el proper juny a la seu de la UNESCO, a París. En aquesta ocasió, la formació serà dirigida per Joan Cantarell i s'hi interpretarà *Sortilegis* de Montsalvatge, el *Concierto de Aranjuez* de Rodrigo, amb Lluís Sanz a la guitarra, i el *Amor brujo* de Falla, amb Ginesa Ortega al cante. També cal destacar la primera convocatòria dels Premis Joves Promeses, atorgats per SEUR Barcelona SA (empresa que patrocina el Conservatori), en les modalitats de fagot, oboè o trompa (graus elemental i mitjà), amb dues beques com a premi, de 250.000 i 100.000 ptes., per cursar estudis oficials al Conservatori del Liceu.

FOTO: A. BOFILL

Hvorostovski en el moment àlgid

Lied al Palau. 25 de gener de 1997. Palau de la Música Catalana, Dmitri Hvorostovski, baríton. Mikhail Arkadiev, piano. Cançons de Rachmaninov i Sviridov.

per X. CASANOVAS-DANÉS

Amb aquest recital s'inaugurava el cicle liederístic que les Fundacions Orfeó-Palau i Cajamadrid han dut a Barcelona en combinació amb la temporada musical madrilena. Havia d'haver començat amb la presentació d'un altre baríton, Thomas Hampson, que es va suspendre per malaltia i a qui esperem amb delit i, també, amb una certa reserva, arran dels seus darrers enregistraments.

Hvorostovski va confeir un programa de gran interès intel·lectual i de la més gran exigència vocal, amb obres que ell sap que canta millor que ningú. Cal agrair-li aquest prurit d'innovació. Van ser deu cançons de Rachmaninov vastes i complexes com àries i nou de Georgii Sviridov (nascut l'any 1915) per musicar l'espaiós recull poètic *Petersburg* d'Alexander Blok i que el compositor, deixeble de Shostakòvitx, ha dedicat al cantant. Són unes balades sumptuosament bastides per un piano tan protagonista com la veu.

La de Hvorostovski està en un punt àlgid, compacta, elàstica i bellíssima en tota la tessitura, fàcil en l'ascens, colpidora en el re-

gistre baix i amb una *mezza voce* d'irreal consistència. Una veu potent, infatigable i perfectament suportada. Però el baríton siberià transcendeix la plenitud vocal i s'implica a fons en una actuació que captura l'atenció per una teatralitat que els textos permeten i el públic agraeix.

Ja fa temps que el baríton no es circumscriu als compositors eslaus que l'han instal·lat en la fama i va oferir als barcelonins el "Cortigiani!" (de *Rigoletto*), el "Largo al factotum" (de *Il barbiere di Siviglia*) i la napolitana "Core'ngrato". Tot magníficament cantat, però ara amb un punt d'exageració i una urgència més pròxima a l'ostentació d'unes facultats prodigioses que no pas de la musicalitat. Però estàvem a l'hora agraïda de les propines i el lliurament del públic era total, un públic que el va ovacionar amb estrèpit des del moment de sortir a l'escenari. Tant de bo no esperi gaire a recalar en els grans cicles liederístics!

Mikhail Arkadiev, el seu pianista habitual, el va acompanyar amb la força i la invasivitat adients a una veu tan prepotent. Llàstima que el piano estigués (innecessàriament) amb la tapa baixada...

Vendre seducció

Palau 100. 14 de gener de 1997. Palau de la Música Catalana. Frederica von Stade, mezzosoprano. Laurana Mitchelmore, piano. Martin Mastik, guitarra. Cançons de Schubert, Fauré, R. Strauss, Ravel, Schönberg i Seiber.

FOTO: G. POCH

per X.C.-D.

Sempre he valorat en Von Stade elegància personal, seny en la carrera i una voluntat d'estil que aplica a tot el que canta, o, per dir-ho millor, que interpreta. Però resulta massa perceptible l'artifici de tot plegat. És una cantant formada als Estats Units que ven als seus compatriotes un *charme* europeu que se li valora com un atot diferencial. A Europa, per més que la promocionin, la seva sofisticació i el seu desig frisós per agradar poden semblar un punt forçats, un si és no és enfarfecadors.

Però el que compta són unes condicions vocals al servei d'unes obres. La veu no és, ni ha estat mai, opulenta o sensual. Però és d'una afinació irreprotxable i d'una gran homogeneïtat, tot i que s'hi detecta una tendència a *poitriner* del centre cap avall —a l'estil Horne—, perquè és on pot donar varietat al color, ja que l'agut comença a tensar-se. El seu cant resulta sobri en un capteniment que es considera el summum del bon gust, però propendeix a una còmoda —i insulsa— lentitud. Els cinc Fauré i les *Tres cançons*

amoroses de Richard Strauss van palesar una avorrida manca de creativitat, un "anar fent" que escalfava la veu per tal d'oferir un Ravel intencionat, el dels *Epigrammes de Clément Marot* i sengles àries de *L'enfant et les sortilèges* i *L'heure espagnole*.

Schubert la va mostrar sota els angles més favorables (*Nachtstück*) i menys (quin gèlid *Wiegenlied*!). Va ser l'alegre ritmicitat d'unes cançons populars franceses harmonitzades per Matyas Seiber amb acompanyament de guitarra, el que va propiciar la desimboltura que ha fet de Von Stade una *mezzo* de referència en Mozart i Rossini. Com, també, la picardia de tres de les cançons de cabaret de Schönberg (les que ens descobria la gran Jessye Norman). Entre les propines, el moment màgic del recital: l'ariós *Ombra mai fu* händelià acompanyat per guitarra. Encisador, memorable.

Els acompanyants eren la pianista Laurana Mitchelmore, servicial i discretíssima amb tot el de positiu i negatiu que tanta circumspicció comporta, i el guitarrista Martin Mastik, inhibit i gairebé inaudible.

L'esperit humanista del Quartet Borodin

Ibercamera. 8 de gener de 1997. Palau de la Música Catalana. Borodin String Quartet (R. Aharonian i A. Abramnikov, violins, I. Naidin, viola i V. Berlinski, violoncel). *Quartet D. 87* i *Quartetsatz D. 703* de F. Schubert, *Quartet núm. 2* de B. Britten i *Quartet núm. 1* de Shostakòvitx.

per F. TAVERNA-BECH

La calidesa emotiva, el gust artesanal per crear el so, la comunió de pensament entre quatre individualitats i la sensació d'escoltar una música madurada amb el pas dels anys, podrien apropar-nos al caràcter de les interpretacions que ens va oferir el Quartet Borodin. Més que considerar si és un dels millors quartets del moment actual, el que interessa és destacar que en escoltar-lo un té la certesa que la interpretació ha estat concebuda, sense presses, amb uns criteris sopesats fins al límit, mitjançant una anàlisi detinguda de cadascun dels elements que donen forma i esperit a la música.

Així, la dialèctica que s'estableix entre el joc sonor (reminiscències de

Rossini i Mozart) i la reflexió seriosa del *Quartet núm. 10* —compost quan Schubert tenia 16 anys— va ésser exposada amb veritable subtilitat de contrastos, mentre que el bellíssim *Quartetsatz* en do menor, fragment de l'inconclús *Quartet núm. 12* que és datat el 1820, va posar de manifest, sense excessos dramàtics, la càrrega vivencial de l'obra.

Igualment, en el *Segon Quartet* de Britten, els components del Borodin van mostrar la seva profunda musicalitat amb una lectura de suggestiva coloració tímbrica, mentre que el *Quartet núm. 1* de Shostakòvitx, pel seu caràcter expressionista, va posar de manifest la plena identificació dels components del Quartet Borodin amb l'esperit estètic i humanista del compositor rus.

Excel·lent Orquestra d'Andorra

Euroconcert. 21 de gener de 1997. Palau de la Música Catalana. Orquestra Nacional de Cambra d'Andorra. Victòria dels Àngels, soprano. Dir.: Gerard Claret. Obres de Gluck, Händel, Haydn, Mozart i Respighi.

per X.C.-D.

Tot i la importància de la col·laboració amb la mítica Victòria dels Àngels, la transcendència d'aquest concert va raure en la presentació de l'Orquestra de Cambra d'Andorra que el violinista Gerard Claret ha afaiçonat segons el seu tarannà interpretatiu, perfeccionista i vehement, en un legítim afany de protagonisme. És una formació que s'ha situat en tres anys en el cim de la concurrència internacional. Els millors artistes —Menuhin, entre ells— es consideren honorats per una invitació seva i el seu nivell no podria ser millor en aquest temps rècord.

Van tocar amb un punt d'elegant distanciament la *Suite núm. 3* de les *Anticche Danze ed Arie* de Respighi i l'inefable *Eine kleine Nachtmusik* de Mozart en una versió intencionada d'admirable joiesa tècnica.

La intervenció de Victòria justificava el títol genèric d'"Expressió musical del lament" donat al concert en l'afany de monotematisme que tant s'agraeix a Euroconcert. Va cantar àries de *Paride ed Elena* de Gluck i de *Rinaldo* de Händel i la dilatada cantata *Arianna a Naxos* de Haydn. Però a la precarietat actual de la veu —cinquanta anys als escenaris!—, s'hi afegia una afecció gripal. Professional com és, no va consentir a cancel·lar l'actuació, i només la va escurçar en una ària.

El seu cant, per damunt de contingències físiques, reclama de l'oient una actitud aristocràtica que transcendeixi la immediatesa de la fruïció sensitiva per gaudir d'un estil i una dicció únics. Aquesta sublimació permet a Victòria accedir encara al cor del públic, que li va dedicar ovacions amb caire d'homenatge respectuós. Ara bé, que consti que públics amb la finor del d'Euroconcert no abunden...

Música nova de trınca per a l'OBC

17, 18 i 19 de gener de 1997. Orquestra Simfònica de Barcelona i Nacional de Catalunya. Palau de la Música Catalana. Ricard Casero, trombó. Dir.: Miquel A. Gómez Martínez. *Concert per a trombó* de Brotons i *Simfonies* de Haydn i Dvorák.

per X.C.-D.

El segon trimestre de la temporada de l'OBC és generós en música contemporània, ja que els noms de Rosza, Weill, Bernstein, Corigliano, Tilton Thomas, McMillan, Homs, Puértolas, Brotons, Messiaen, Piazzola i Benjam figuren en una franja de nou concerts. Bona és, aquesta predisposició, saldada en el moment d'es-

criure aquests comentaris amb èxits de les obres de McMillan, Rosza i Brotons. La d'aquest darrer va ser una estrena absoluta dedicada a Ricard Casero que Brotons, compositor prolífic i sol·licitat, va escriure ara fa dos anys per satisfer els requeriments del trombonista solista de l'Orquestra.

El *Concert per a trombó*, el seu *opus 70*, és politonal i agradablement melòdic, com gairebé tot el que Bro-

tons compon, sense vel·litsats avantguardistes. Resulta còmode per al solista tot esgotant les possibilitats tècniques de l'instrument, que oposa a una orquestra potent encarregada de teixir el fil melòdic. Especialment rellevant resulten els diàlegs amb els instruments de fusta que agombolen el trombó en el centre del discurs quan el pur virtuosisme l'allunya del context.

El concert té influències que denoten l'estada nord-americana de Brotons, des de la multiplicat del jazz i la comèdia musical, fins a uns retaules orquestrals de caire cinematogràfic (així comença) i des de la plenitud de Copland a les facècies de Bernstein. Llàstima que el compositor hagi

jugat la carta fàcil de la juxtaposició i no hagi lligat una mica més tots els elements. L'obra resulta seqüencial en una característica pròpia de molta música escrita a corre-cuita i que li resta pes específic.

Ricard Casero en va fer una creació i va ser reclamat moltes vegades a l'hemicicle. Satisfà l'enaltiment d'un dels primers faristols de l'Orquestra i l'agradosa encaixada que el públic va fer d'una obra contemporània. Gómez Martínez se la va prendre molt seriosament i l'execució global va ser satisfactòria, molt més que la *Simfonia Hornsignal* de Haydn i tant com la *Vuitena* de Dvorák, en una lectura plena de vehemència.

FOTO: A. BOFILL

Perfecta combinació de fantasia i respecte

Palau 100. 27 de gener de 1997. Palau de la Música Catalana. Le Concert des Nations. Dir.: Jordi Savall. Les suites orquestrals de J.S. Bach.

per X.C.-D.

En una convocatòria que va omplir el Palau de gom a gom, Savall i la seva orquestra d'instruments d'època Le Concert des Nations van servir Bach amb la combinació musicològica que millor li escau: la de la fantasia amb el respecte. La formació va ser creada l'any 1989 i fa pinya amb Hesperion XX a redós de La Capella Reial de Catalunya per permetre l'ampliació del seu repertori en dos segles i mig de creació musical.

Cert és que la vetllada, partint d'un punt molt alt, va anar de menys a més i que, d'aquesta progressió, se'n va ressentir la *Suite núm. 3* que obria el programa (donat en el mateix ordre en què el tenen enregistrat), tal vegada perquè és la més impacant, per exemple en el contrast entre la seva fulgurant obertura i la sublimitat de l'"Ària" que la segueix. Les altres tres van tenir una lectura eixorrida que m'atreveria a

qualificar de canònica. La tensió, la cohesivitat i proporció entre els *multi instrumenti*, els colors, el volum sonor, qualsevol aspecte parcial palesava justesa, minuciositat i correlació amb el tot.

Sota la direcció de Savall, les veus individuals de Le Concert des Nations s'escolten subsumides en una sonoritat "antiga" que barreja idealment asprors i tenuïtats, epicitat i bucolisme. És clar que Savall compta amb especialistes de primera fila, capitanejats pel *concertino* Manfredo Kraemer, entre els quals figuren instrumentistes com Sergi Casademunt al *violone* i Josep Borràs al fagot, per esmentar només dos músics ben coneguts entre nosaltres.

El flautista Marc Hantaï va aconseguir que la subtilitat de la seva flauta de fusta expressés el protagonisme que li atorga la *Suite núm. 2* sense que la vivacitat orquestral hagués de minvar en una versió antològica que confirma l'excel·lència del enregistrament comercial.

Espectacles inexplicables

11 de gener de 1997. Palau de la Música Catalana. Orquestra Simfònica de Barcelona i Nacional de Catalunya. Evelyn Glennie, percussió. George Cleve, direcció. Obres de Prokofiev, J. MacMillan i F. Schubert.

FOTO: A. BURGUES

per F.T.-B.

Com pot manifestar nivells tan desiguals el nostre conjunt simfònic que vagin des d'intervencions absolutament satisfactòries a altres on el simple fet de tocar sincronitzats sembli un objectiu gairebé utòpic?

En definitiva, una orquestra és un com un instrument, que posarà de manifest la seva qualitat en major o menor grau segons qui la faci sonar; i, a l'OBC, li hem escoltat concerts memorables i també a vegades ens ha sobtat amb actuacions sense encís. Certament, una indicació que no arriba a temps, un detall que no s'explica clarament, un *tempo* que no és l'ídoni, poden malmetre el treball de la millor centúria simfònica i deixar inèdites unes virtuts que, d'altra manera, potser s'haurien posat de manifest.

D'alguna manera, a George Cleve les coses no li van rutllar potser perquè després d'una lectura bastant satisfactòria de la *Simfonia Clàssica* de Prokofiev, va haver d'encarar-se amb una partitura aparatosa i buida d'idees com *Veni, veni, Emmanuel* de l'anglès Ja-

mes MacMillan, una mena de concert per a percussió amb molts focs d'artifici i amb ganes d'impactar, pel vessant sensacionalista, l'auditori. Música, aquesta, monocròma en tots els sentits, en la qual la percussionista Evelyn Glennie només aportà, malgrat l'aparatositat del gest, una bona dosi de buidor. Hauríem de preguntar-nos, doncs, com es pot justificar l'audició d'una obra tan pobra en inventiva i, en canvi, tan insistent en recursos fàcils per impactar al públic.

A la segona part, hi figurava una de les obres més belles del simfonisme romàntic, la *Novena Simfonia* de Schubert, en què, al llarg dels seus quatre moviments, s'estableix un veritable cicle vital, gràcies a la variació imaginativa i constant d'uns motius o personatges sonors que circulen per tot el curs de l'obra. No diríem que el planteig de Cleve fos equivocadament, més aviat semblava ben establert; ara bé, potser a causa d'un ritme un xic alentit o fins i tot per no donar més caràcter al discurs sonor, ni intensitat a la coloració, la interpretació va transcórrer per uns camins poc entusiasmadors.

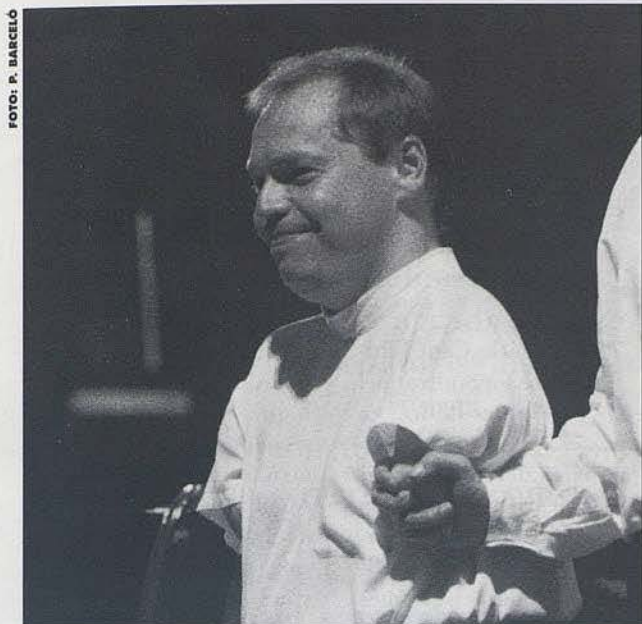

FOTO: P. BARCELÓ

Quan el lied és metafísica

Ibercamera. 13 de gener de 1997. Palau de la Música Catalana. Thomas Quasthoff, baríton, i Charles Spencer, piano. *Viatge d'hivern* (Winterreise) de Franz Schubert.

per F.T.-B.

S'ha dit amb raó que el lied és un gènere en què la música i la paraula es fusionen en una unitat indestructible, en què dues maneres artístiques de crear es traspassen les maneres que els són pròpies per metamorfosar-les en una forma d'expressió que ni és música pura ni tampoc estrictament poesia. També es considera que és en el període romàntic quan la música (situant-se àdhuc per damunt de la poesia i de la filosofia) esdevé el mitjà capaç d'expressar el que és inexpressable... Per altra banda, el *Viatge d'hivern*, el va escriure Schubert l'any 1827, amb la premonició de la seva mort imminent -18 de novembre de 1828-, o sigui, a 36 anys de distància d'una altra creació (el *Requiem* de Mozart) composta amb la idea d'una mort anunciada. D'alguna manera, de la solemnitat dramàtica dels clàssics, en el trànsit de gairebé una generació i poc més, es passa a la con-

fidència íntima per expressar el misteri i el dramatisme davant de l'inevitable final.

Fins a un cert punt, totes aquestes reflexions van suscitar-les la impressionant versió del *Winterreise* schubertià que, malgrat la impertinència dels estossecs del públic, vam escoltar emocionats al baríton Thomas Quasthoff i al pianista Charles Spencer al Palau.

Veritablement, cantant i pianista, fusionats en una sola ànima, van fer revivre l'esperit del lied com a forma genuïna del geni schubertià i ho van fer amb aquella simplicitat inassolible per als qui no són autèntics artistes, com és atorgar a cada element de la partitura la seva veritable dimensió, sense afegir o eliminar res; o sigui, respectant el text amb el màxim rigor, deixant de banda conceptes personals i procurant endinsar-se en el que Schubert va deixar escrit com un cant espiritual a la vida i també com a reflexió última davant d'un més enllà alliberador.

Estes: Wagner millor que Verdi

Temporada del Liceu. 29 de gener de 1997. Palau de la Música Catalana. Simon Estes, baix-baríton. Orquestra Simfònica del Liceu. Dir.: Veronica Scully. Fragments d'òperes de Verdi i Wagner.

FOTO: A. BOFILL

per X.C.-D.

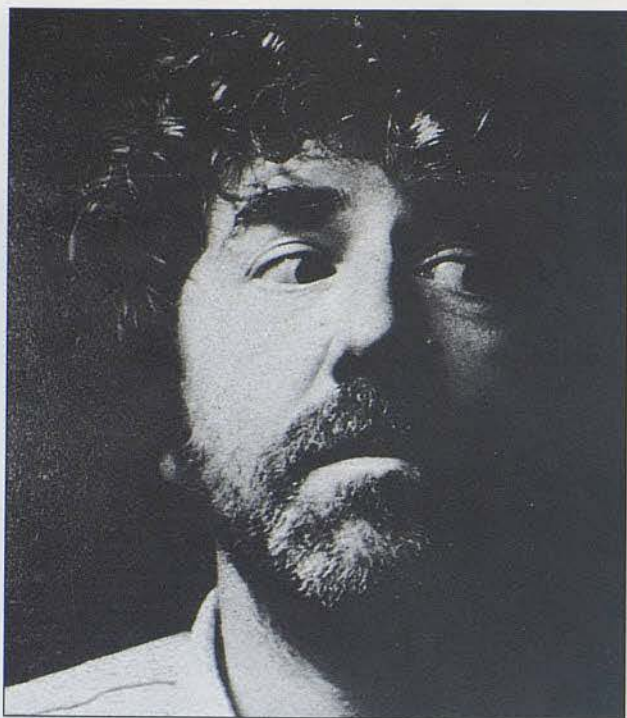
A Simon Estes li plau cantar per als liceïstes allà on calgui, amb un respecte per la institució que supera el d'alguns cantants que tenen l'obligació moral de sostenir el teatre en les hores baixes. Hi ha cantat un recital i hi ha personificat Felip II, l'Holandès, Wotan, Amonasro.

En el concert inaugural de la temporada del Liceu, el baix nord-americà va recuperar els tres primers en les seves escenes més representatives, però afegint-hi les àries de Fiesco i Silva (aquesta, escurçada) a les òperes *Simon Boccanegra* i *Ernani* de Verdi. Va ser precisament en aquestes dues on veu i estil semblaven impropis de la seva categoria. A "Ella giammai m'amò" que venia a continuació va haver-hi un canvi radical, en part per la qualitat intrínseca d'una veu que fluïa obedient i cabalosa i, en part, per la matisada composició vocal d'un personatge tan complex com el del rei (i dic "vocal" perquè la gestual, sense les

indicacions d'un director d'escena, resultava ingènua en la seva grandiloqüència).

A un bloc dedicat a Verdi, en seguia un altre dedicat a Wagner, amb el monòleg de l'Holandès -magnífic!- i el comiat de Wotan -cantat amb veu massa clara i un pobre suport orquestral. Aquí sí que Estes es va implicar a fons, amb resultats d'una gran intensitat física i psicològica que li van valer ovacions correspostes amb dues propines: l'ària de *Macbeth* i una de les allocucions del rei a *Lohengrin*.

Veronica Scully, una pianista acompanyant amb un minso "currículum" al capdavant d'una orquestra, va dominar per la via de la impetuositat una formació sorollosa i pròdiga en "galls". Se'n van ressentir les obertures d'*Aroldo* (insuportable) i *Les vespres sicilianes*, peces que, en concert, si no es sotmeten a un exercici d'estilització, resulten estrepitoses i indignes de figurar en un programa en què el tercer complement orquestral era l'obertura de l'Holandès.

Pi de la Serra: ni més ni menys

19 de gener de 1977. L'Espai. Espectacle Ni + ni -. Pi de la Serra. Banda: Pep Torres, saxo; Quim Soler, bateria i percussió; Jordi Riera, guitarra; Llorenç Ametller, baix.

per DAVID PICÓ S.

Ja ha plogut molt des que Pi de la Serra va entrar als Setze Jutges, l'any 1962, com a guitarrista de Miquel Porter. Més que ploure, ha diluviat, i fins i tot hi ha hagut temporades de sequera.

Durant aquests més de trenta anys, la guitarra, el blues, la patacada, l'humor, la guerra, l'absurd, el sarcasme, la mala llet, l'esclat i la irreverència de la Cançó. El seu estil, més influït pel blues que no per la cançó francesa, ha connectat i connecta amb el públic "via directe".

Pi de la Serra és un punt i a part. Està més a prop d'Albert Pla i de Loquillo (ambdós l'han reivindicat) que no de les gran patums de la Cançó. No, Pi de la Serra no és una patum -i ho hagués pogut ésser. Fa i desfà, puja i baixa, desapareix i apareix, de vegades inspiradíssim, d'altres no

gaire. És el tarannà propi d'un músic -de blues- que va a la seva. I de tant en tant, agafa la guitarra i torna a compondre i a cantar. I ho fa amb ganes i bon humor, com aquesta vegada. I oblida el virtuosisme guitarrístic i s'envolta d'un grup experimentat i contundent que sona a rock, a blues, a balada, a jazz, a música...

Aquest és el Pi de la Serra actual, revitalitzat, inimitable. No li cal la nostàlgia -*L'home del carrer* va ser l'únic èxit del passat, i això que en podria recuperar un munt. Tampoc no li calen grans concerts ni muntatges publicitaris. L'Espai era un escenari com qualsevol altre -tot i que estava mig buit. Potser el gran públic li ha perdut la pista o potser només omple els grans estadiis. És una llàstima, perquè escoltar Pi de la Serra en forma és un plaer incomparable. Ni més ni menys.

El forat negre de la Cançó

29 gener de 1997. Teatre Lliure. Gerard Jacquet. Músics: Fifi Badet, acordió; Philippe Dourou, bateria i percussió; Patrick Felices, baixos; Gerard Meloux, ud, guitarra flamenca i mandolina; Berkeley Wright, guitarres.

per D.P.S.

El cicle Cant Lliure, organitzat pel Teatre Lliure, va estrenar-se amb l'actuació del poeta i cantant Gerard Jacquet. La iniciativa del cicle era, certament, atractiva i l'inici no podia ser més encertat. Poder veure i escoltar novament Jacquet és sempre un encert, un redescobriments i un plaer.

Jacquet és un singular cantautor de la Catalunya Nord, amb vint anys d'experiència i un sol disc al mercat, publicat recentment per la discogràfica catalana Al-leluia Records. I diem "singular" perquè no respon als estereotips de la cançó, ni francesa ni catalana. Jacquet (conegut a Perpinyà com "l'àngel negre de la cançó") s'ha marcat un camí, un estil personal més a prop del rock -intimista o potent- que no del jazz o la cançó, tot i que també està impregnat d'elements d'aquests últims. Un munt de referències el dibuixen, però cap el defineix: Pau Riba i Sisa, el rock obscur i d'autor de Lou Reed, Nick Cave o The The, l'angoixa poètica de The Doors, la recerca d'arrels de Juan Perro o l'expressivitat de Jacques Brel. Les cançons de Jacquet tenen caràcter: són líriques, d'un lirisme fràgil i sagnant, decadent i sinistre, amb girs lúdics expressionistes i rampells rítmics electritzants, carregats d'emoció i sentiments nascuts del fons dolorós de l'existència.

Si fos del Principat, Jacquet seria un nom reconegut. Però és de Sant Feliu d'Amunt (Rosselló). I què? Cal preguntar-nos si podem prescindir, per això, d'una figura tan personal i carismàtica com la de Jacquet. I aquest concert, com els quatre posteriors, eren una gran ocasió per retrobar-se amb l'eclecticisme personalitzat del francocatalà.

Al concert, però, hi va assistir poc públic, fet que va accentuar encara més l'ambient intimista i sense filtres que Jacquet imprimeix a les seves actuacions. Un públic que va gaudir de la simbiosi natural entre el rock, la cançó, el folklore i el tango. Aquesta és l'altra característica de les cançons de Jacquet, la mescla d'instruments i textures sonores teòricament irreconciliables: guitarres elèctriques i flamenques, mandolina, baix, acordió, ud, bateria... Fins i tot va intervenir-hi Pascal Comelade -un dels noms més veterans i reconeguts de les músiques inclassificables que es fan i es desfan- amb el seu piano de joguina.

La música de Jacquet no perd mai l'espurna del sentiment i el pensament interioritzat. Els textos, en directe, no es van entendre del tot, qüestions dialectals i de vocalització ho impediën. Una llàstima, perquè algunes lletres són remarcables. Cançons com *Al Bar Marsella*, *Cada cop que m'embrorati*, *Vine amb mi* o *Qualsevol vespre* són joies de la nova cançó. I "nova" aquí vol dir renovada, personal i contemporània.

Franz Schubert és un protagonista destacat d'un any en el qual conflueixen commemoracions destacades de dues figures cabdals més del gran moment musical romàntic, Fèlix Mendelshonn i Johannes Brahms.

Encara que no ens agrada abusar del recurs, de recordatoris històrics individualitzats, una figura com la que ens ocupa constitueix una temptació de massa envergadura com per ser bandejada. I això per diverses raons, ultra l'element de l'extraordinària transcendència de la seva obra.

Així, ens trobem amb el fet de que aquest *opus*, tan intens i extens, sobretot si hom té en compte la brevetat de l'existència del músic, viu un moment d'un protagonisme acusat entre els afeccionats més conspicus. Ja se sap que tampoc la dita

música clàssica està lliure de caure en modes que empenyen protagonismes més o menys circumstancials. En el continu flux i reflux dels oceans que condueixen imperceptiblement els gustos generalistes dels diferents grups socials, sovint emergeixen a la cresta de les ones uns protagonistes que han arribat a vegades de forma precipitada, en d'altres per mitjà de processos més assemenats. I que després, o bé cauen sobtadament o bé, de mica a mica, van a

raure en aigües calmades on assenten la seva perennitat.

L'obra de Schubert, tan escassament considerada en els anys d'existència del músic, ben aviat va començar a emergir i el procés de reconeixement hom diria que, tal com s'apuntava al principi, no sols ha arribat a la cresta de l'ona, sinó que es mou en zones absolutament privilegiades i d'una vivor molt acusada.

Davant la inabastabilitat de la

figura del compositor vienès, hom ha fet una opció que creiem que mostrarà trets suggestius i alhora definitoris. Així, el recorregut mena, en primer lloc, a la consideració globalitzadora de la seva obra, no aturant-se específicament en cap de les diferents parcel·les que la integren. L'atenció al món poètic en el qual va pouar Schubert i que va alimentar

la part considerada més notable, constitueix el segon apartat d'aquest Tema, el qual és tractat amb una mirada entre amorosa i racional. Finalment, hom para atenció individualitzada a la figura humana, tan paradigmàtica del moment excepcional que va viure el músic vienès. És una visió literària que ens acosta a l'animitat d'una figura que, com poques, va fondre sense reserves en la seva obra justament tot el seu ésser.

Schubert, el primer gran romàntic

El silenci de Goethe

per JAUME CABRÉ

Escoltar Schubert és reconciliar-se amb la vida; interpretar-lo amb qualsevol instrument ha de ser viure als núvols. Aquesta és una declaració de principis força agosarada pel que pot tenir, en la seva interpretació externa, de menysteniment d'altres creadors. M'agradaria que no es veiés així, perquè tota música bona té una raó de ser absolutament indiscutible. Però en el terreny de la subjectivitat i dels gustos em moc amb molta més llibertat que si estigués fent un escrit acadèmic que reclamaria una objectivitat equilibrada. Amb tot, he de confessar que les meves filies, força extenses, són també concretes, i abasten molts autors i moltes èpoques. De tota manera, només la puc subscriure amb pocs autors. Quan dic "escoltar Schubert", em refereixo a qualsevol de les possibilitats que ens ofereix la seva vasta obra: el lied, la música de cambra, la música orquestral, la música coral...

De fet, Schubert és dels pocs autors que m'ha acompanyat tota la vida fins i tot de manera inconscient. Quan a casa m'ensenyaven a cantar *Rosa de bardissa*, o *La truita*, em deien que eren de Schubert; a mi tant se me'n donava Schubert (em sembla que el confonia amb Schumann), però en canvi m'agradaven molt les cançons. Quan de més gran, amb la colla d'amics, cantàvem *El til·ler* a dues o tres veus, Schubert entrava pel broc gros sense jo ser-ne conscient. Amb *El til·ler* m'ha passat allò tan divertit de retrobar-lo a l'edat adulta revestit amb la categoria de *Der Lindenbaum* dintre del categòric i corprenedor *Die Winterreise*. En moments així veus passar davant teu, gràcies a una cançoneta humil, ràfegues intenses de la teva vida.

Cançoneta humil. L'adjectiu "humil" s'escau molt en referir-se a Franz Seraph Schubert, un dels grans creadors de totes les èpoques, que va viure sense creure's aquesta grandesa, component quasi amb furor i repartint, amb despreocupada alegria, les seves composicions entre els amics que li prometien que ja les hi tornarien i després ja no hi pensaven mai més. Schubert va compondre centenars de *lieder*, no va ser ell sinó Josef Hüttenbrenner qui en recollí una gran part (amb amenaces als repatanis que no volien tornar-li les partitures) i les retornà, ordenades, com un regal que Schubert agrai de tot cor, i les guardà en un calaix de la taula del compositor. No és que Schubert fos un llunàtic; és clar que li agradava seguir el fil de

les seves composicions; és clar que li agradava que se n'editessin i que la gent parlés d'ell; però per damunt de tot això, i aquí hi ha la veritable fusta de l'artista, el que volia Schubert era compondre i, si de cas, poder compartir la composició amb els seus amics en una de les nombroses vetllades musicals que van acabar prenent el nom de "schubertíades". Però hi ha més aspectes de la seva personalitat que sempre m'han impressionat; li agradava tant la música, que no tenia enveja. M'explico: si optava a un càrrec (a instàncies dels amics, perquè ell el que volia era temps per compondre i prou) i algú altre, possiblement amb menys mèrit, guanyava la plaça, Schubert se n'alegrava pel guanyador i trobava, davant el desconsol dels amics, raons objectives per estar d'acord amb la decisió que hom havia pres. Però és que tampoc no tenia enveja per la bona música dels altres. Aquest és un tret que he observat sempre en els veritables creadors: els agrada la bona música (o poesia o pintura), vingui de qui vingui mentre sigui bona. Schubert, doncs, estava als antípodes de la mesquinesa espiritual d'aquells a qui sembla que reconèixer mèrits d'altri és rebaixar els propis i si es veuen obligats a posar-s'hi, ho fan de mala gana i amb la boca petita.

Forma part de la llegenda schubertiana la seva adoració per Beethoven; és impressionant saber que tots dos compositors vivien a la mateixa ciutat i mai no es van saludar. La culpa, no cal dir-ho, era totalment de Schubert, perquè, al respecte religiós que li produïa Beethoven, hi havia d'afegir una incorregible timidesa que li feia considerar cosa impossible anar a distreure, ni que fos uns segons, el geni creatiu de Beethoven; a més, a Schubert li feia pànic topar-se amb la jeia rabiïda de l'altre i trobar-se amb les paraules encallades a mitja gola. Tinc entès que un dia es va embolicar la manta al coll i el va anar a veure: però Beethoven havia sortit de casa i no van arribar a coincidir. Tinc entès que, sovint, Schubert passava per davant de la casa de Beethoven en silenci reverent; tinc entès que, amb Beethoven malalt de mort, algun dels amics de Schubert el va anar a visitar, però que ell no s'hi atreví. Tinc entès que a la seva mort, Schubert va anar a l'enterrament barrejat amb la multitud i després se n'anà a la taverna habitual a fer un brindis pel geni i a la salut d'aquell entre ells que seguiria més aviat el camí de Beethoven. Va ser ell.

Però el que m'impressiona més de les relacions de Schubert amb els artistes, va ser el silenci omi-

Impressiona el silenci ominós de Goethe envers Schubert

Però el que m'impressiona més de les relacions de Schubert amb els artistes, va ser el silenci omi-

CATALUNYA MÚSICA **Programació mes de març**

DILLUNS, 3 DE MARÇ DE 1997

07.00 L'OBERTURA

Música per començar el dia. Recull d'obres breus presentades per Joan Vives. Inclou butlletins informatius i agendes musicals.

09.00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES

09.08 SELECCIÓ DE NOVE-TATS

Presentació de les últimes novetats discogràfiques aparegudes al mercat. Espai patrocinat per Discos Castelló.

10.00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES

10.08 CAPSA DE MÚSICA

GRIEG: Simfonia en Do. Orquestra Simfònica de Göteborg. Dir.: Okko Kamu. (37m). CRUSSELL: Concert per a clarinet n. 3, op. 11. Thea King. Orquestra Simfònica de Londres. Dir.: Alun Francis. (25m). HAYDN: Quartet de corda op. 42, Hob. III:43. Quartet Festetics. (16m). NIELSEN: Obertura Hèlios, op. 17. Orquestra Simfònica de la Ràdio Sueca. Dir.: E-P. Salonen. (10m). GURIDI: Danzas viejas. Albert Nieto, piano. (7m). DUKAS: La Péri, poema dansat. Orquestra de la Suisse Romande. Dir.: Armin Jordan. (22m). HANDEL: "Eternal Source of Light Divine", Oda per a l'Aniversari de la Reina Anna. Gillian Fisher, soprano. James Bowman, contratenor. Michael George, baix. Cor del New College d'Oxford. The King's Consort. Dir.: Robert King. (29m). J.Ch.F.BACH: Sonata per a pianoforte, flauta i violí en Do M. Jean-Pierre Rampal, flauta. Isaac Stern, violí. John Steel Ritter, pianoforte. (14m).

13.00 MÚSICA DEL SEGLE XX

BLISS: Meditacions sobre un tema de John Blow. Orquestra Simfònica de la Ciutat de Birmingham. Dir.: Vernon Handley. (32m). WALTON: Simfonia n. 1. Orquestra Nacional Escocesa. Dir.: Alexander Gibson. (44m). MILHAUD: La Cheminée du Roi René, Suite per a quintet de vent op. 205. Athena Ensemble. (13m). MANZONI: Masse: Homenatge a Edgar Varèse. Maurizio Pollini, piano. Orquestra Filharmònica de Berlín. Dir.: Giuseppe Sinopoli. (20m).

15.00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES I AGENDA MUSICAL

15.13 CAPSA DE MÚSICA

DUSSEK: Concert per a piano i orquestra en Re M. Jan Novotny. Orquestra de Cambra de Pardubice. Dir.: Libor Pesek. (21m). SIBELIUS: Escenes històriques, Suite n. 1, op. 25. Orquestra Nacional Escocesa. Dir.: Alexander Gibson. (19m).

VIVALDI: Concert per a flauta de bec, violí i continu, RV 92. Michala Petri. Felix Ayo. (10m). VERDI: Quattro pezzi sacri. Janet Baker, mezzosoprano. Cor i Orquestra Philharmonia. Dir.: Carlo Maria Giulini. (41m). TXAI-KOVSKI: Pot-pourri sobre temes de l'òpera "Voievoda". Viktoria Postnikova, piano. (14m). MEHUL: Simfonia n. 1. Les Musiciens du Louvre. Dir.: Marc Minkowski. (26m). J. STRAUSS (I): Homenatge a la Reina Victòria de Gran Bretanya, Vals op. 103. Orquestra Simfònica de Londres. Dir.: John Georgiadis. (8m). KROMMER: Sextet de vent en Mi b M (Sestetto Pastorale). Consortium Classicum. (11m).

18.00 GRANS INTEGRALS

BRAHMS: OBRES CORALS. Ave Maria, op. 12. Escolania de Montserrat. Cassià M. Just, orgue. Dir.: Ireneu Segarra. (5m). Begräbnisgesang op. 13 (Cant fúnebre). Cor i Membres de l'Orquestra Simfònica NDR, Hamburg. Dir.: Günter Jena. (7m). Gesänge, op. 17. Delyth Wynne, arpa. Anthony Halstead i Christian Rutherford, trompa. Cor Monteverdi. Dir.: John Eliot Gardiner. (13m). Marienlieder, per a cor mixt a cappella, op. 22. Cor de la NDR, Hamburg. Dir.: Günter Jena. (20m). "Herr, wie lange", salm 13, op. 27. Escolania de Montserrat. Cassià M. Just, orgue. Dir.: Ireneu Segarra. (6m).

19.00 ALMANAC

Un espai destinat a evocar i revivir els fets més representatius del passat musical. Guió i selecció d'Àlex Robles.

20.00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES I AGENDA MUSICAL

20.13 CATALUNYA MÚSICA: RECUILL DE 10 ANYS D'HISTÒRIA

Revisió dels programes, espais i concerts més significatius. ROSSINI: Petite Messe Solennelle (versió original). Enregistrament fet en directe per Catalunya Música al Festival Internacional de Música Castell de Peralada, el 29 de juliol de 1988. Carmen González. Hortensia Larrabeiti. Josep M. Bosch. Alfonso Echevarría. Montserrat Caballé. Dalmau González. Enrique Ricci i Angela Sleeman, piano. Miguel Ortega, harmònim. Dir.: Xavier Güell. (83m).

22.00 AGENDA MUSICAL

22.05 TEMPORADA DE L'OBCE

CONCERT enregistrat per Catalunya Música el dia 1 de març de 1997 al Palau de la Música Catalana de Barcelona. PUÉRTOLAS: Barcelona 2001. STRAVINSKI: Simfonia per a instruments de vent. MESSIAEN: Oiseaux Exotiques. BRUCKNER: Missa n. 2, en mi m. Maria Rosa Llorens, piano. Coral Càrmina. Orquestra Simfònica de Barcelona

i Nacional de Catalunya. Dir.: Josep Pons.

23.30 NOCTURN

Música per acabar el dia. Presentació a càrrec d'Alfred Celaya.

01.00 REPERTORI DE NIT

DIMARTS, 4 DE MARÇ DE 1997

07.00 L'OBERTURA

Música per començar el dia. Recull d'obres breus presentades per Joan Vives. Inclou butlletins informatius i agendes musicals.

09.00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES

09.08 SELECCIÓ DE NOVE-TATS

Presentació de les últimes novetats discogràfiques aparegudes al mercat. Espai patrocinat per Discos Castelló.

10.00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES

10.08 CAPSA DE MÚSICA

PROKOFIEV: Tinent Kijé, suite op. 60. Orquestra Filharmònica de Los Angeles. Dir. M.T. Thomas. (21m). BEETHOVEN: Minuets WoO 7. Ensemble Bella Musica de Viena. Dir.: Michael Dittrich. (24m). GERSHWIN: Concert per a piano en Fa. Janis Vakarrelis, piano. Royal Philharmonic Orchestra. Dir.: Henry Lewis. (31m). ROSSINI: La regata veneciana. Cecilia Bartoli, mezzosoprano. Charles Spencer, piano. (9m). PLEYEL: Simfonia Periódica n. 6. Orquestra de Cambra de Colònia. Dir.: Helmut Müller-Brühl. (20m). KOMZAK: Bad'ner Mad'l'n, op. 257. Vals. Orquestra del Volksoper de Viena. Dir.: Franz Bauer-Theussl. (9m). TELEMANN: Trio Sonata per a flauta de bec, violí i continu, TWV 42:f2. Kees Boeke. Alice Harnoncourt. Wouter Möller. Bob van Asperen. (7m). LISZT: Mazeppa, poema simfònic. Orquestra Filharmònica de Berlín. Dir.: H. von Karajan. (15m). KRAFT: Concert per a violoncel op. 4. Anner Bylsma. Orquestra Tafelmusik. Dir.: Jean Lamon. (20m).

13.00 MOMENTS LÍRICS

DONIZETTI: Gabriella di Vergy, extractes (1826). Eiddwen Harnhy. Della Jones. Royal Philharmonic Orchestra. Dir.: Alun Francis. (28m). LITERES: El estrago en la finca o Júpiter i Semele, sarsuela barroca. Marta Almajano, soprano. Al Ayre Español. Dir.: Eduardo López Banzo. (12m). DVORAK: El Rei i el carboner, òpera còmica en tres actes. René Tucek. Viktor Koci. Dalibor Jedlicka. Drahomira Drobná. Cor i Orquestra del Teatre Nacional de Praga. Dir.: Josef Chaloupka. (70m).

15.00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES I AGENDA MUSICAL

15.13 CAPSA DE MÚSICA

MENDELSSOHN: Simfonia n. 1, Op. 11. "1824". Orquestra de la Gewandhaus de Leipzig. Dir.: Kurt Masur. (28m). CHERUBINI: Quartet de corda n. 4. Quartet Melos. (31m). IRIBARREN: Los valles hoy se alegran, cantata. Elvira Padín, soprano. Conjunt instrumental. Dir.: Miguel Angel Tallante. (9m). SIBELIUS: Rakastava (L'amant), op. 14. Orquestra Simfònica de Gothenburg. Dir.: Neeme Järvi. (15m). HAYDN: Simfonia n. 96 "El Miracle". Philharmonia Hungarica. Dir.: Antal Dorati. (23m). SAINT-SAENS: Fragment de concert per a trompa i orquestra. H. Baumann. Orquestra de la Gewandhaus de Leipzig. Dir.: Kurt Masur. (8m). BACH: Sonata per a viola da gamba i clavecí, BWV 1029. Lynn Harrell, violoncel. Igor Kipnis, clavecí. (15m). FALLA: Interludi i dansa de La Vida Breve. Orquestra de la Suisse Romande. Dir.: Ernest Ansermet. (7m). FIBICH: Crepuscle, poema simfònic. Orquestra Simfònica de Ràdio Praga. Dir.: Frantisek Vajnar. (16m).

18.00 GRANS INTEGRALS

BRAHMS: OBRES CORALS. Dos motets op. 29. Cor del King's College, Cambridge. Dir.: Stephen Cleobury. (11m). Geistliches Lied, op. 30. Cor del King's College, Cambridge. Dir.: Stephen Cleobury. (5m). Drei geistliche Chöre, op. 37. Edith Mathis. Ann Murray. Cor de la NDR, Hamburg. Dir.: Günter Jena. (6m). Fünf Lieder per a cor d'homes a 4 veus, op. 41. Cor de la NDR, Hamburg. Dir.: Günter Jena. (13m). Drei Gesänge per a cor a 6 veus a cappella, op. 42. Cor de la NDR, Hamburg. Gernot Kahl, piano. Dir.: Günter Jena. (10m). Zwölf Lieder und Romanzen, per a cor de dones i piano, op. 44. Cor de la NDR, Hamburg. Gernot Kahl, piano. Dir.: Günter Jena. (19m).

19.12 GRANS INTÈRPRETS

JEAN PIERRE RAMPAL. HAYDN: Trio n. 3. "Londres". I. Stern, violí. M. Rostropovitch, violoncel. (11m). BORNE: Fantasia brillant sobre temes de "Carmen". Royal Philharmonic Orchestra. Dir.: Plácido Domingo. (11m). BACH: Partita per a flauta sola, BWV 1013. (12m). GLUCK: Dansa dels esperits felços d'"Orfeu i Eurídice". Royal Philharmonic Orchestra. Dir.: Plácido Domingo. (7m).

20.00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES I AGENDA MUSICAL

20.13 GRAN TEATRE DEL LICEU: ANTOLÒGIA DE 150 ANYS D'HISTÒRIA

Un programa escrit i presentat per Roger Alier.

22.00 AGENDA MUSICAL

22.05 ELS NOSTRES CONCERTS

CONCERT enregistrat per Catalunya Música el dia 16 d'octubre de 1996 al Palau de la Música Catalana de Barcelona. CICLE "EL PRIMER PALAU". BEETHOVEN: Obertura Egmont, op. 84. Concert per a piano i orquestra n. 5, op. 73 "Emperador". MOZART: Concert per a clarinet i orquestra KV 622. Joan Pere Gil, clarinet. Daniel Ligorio, piano. Orquestra Simfònica del Vallès. Dir.: Ernest Martínez-Izquierdo. (76m).

23.30 NOCTURN

Música per acabar el dia. Presentació a càrrec d'Alfred Celaya.

01.00 REPERTORI DE NIT

DIMECRES, 5 DE MARÇ DE 1997

07.00 L'OBERTURA

Música per començar el dia. Recull d'obres breus presentades per Joan Vives. Inclou butlletins informatius i agendes musicals.

09.00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES

09.08 SELECCIÓ DE NOVE-TATS

Presentació de les últimes novetats discogràfiques aparegudes al mercat. Espai patrocinat per Discos Castelló.

10.00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES

10.08 CAPSA DE MÚSICA

SCRIABIN: Simfonia n. 2, op. 29. Reial Orquestra Filharmònica d'Estocolm. Dir.: Leif Segerstam. (47m). CHOPIN: Introducció i Polonesa brillant per a violoncel i piano en Do Major, op. 3. Stanislas Firlej, Anna Wesolowska. (9m). CORDER: Prosopero, obertura de concert. English Northern Philharmonia. Dir.: David Lloyd-Jones. (9m). HUMMEL: Concert per a piano op. 89. Stephen Hough. Orquestra de Cambra anglesa. Dir.: Bryden Thomson. (36m). MENDELSSOHN: Quintet de corda, op. 87. Salvatore Accardo. Margaret Batjer, Toby Hoffman, Sylvie Gazeau, Gary Hoffman. (31m). MOZART: Simfonia, KV 45a (A221) "Alte Lambach". The Academy of Ancient Music. Dir.: Christopher Hogwood i Jaap Schröder. (14m). RAVEL: Balada de la Reina morta. Mady Mesplé. Dalton Baldwin. (5m). LEKEU: Barberine, preludi del segon acte. Orquestra Filharmònica de Lieja. Dir.: Pierre Bartholomée. (9m).

13.00 MÚSICA VOCAL

ELGAR: Escenes de les terres altes bavareses, op. 27 Frank Wibaut, piano. Cor de la Catedral de Worcester. Dir.: Christopher

Robinson. (26m). MENDELSSOHN: "Lauda Sion", op. 73. Evelyne Brunner, Naoko Ihara, Alejandro Ramirez, Philippe Hattenlocher. Cor Simfònic i Orquestra Gulbenkian. Dir.: Michel Corboz. (28m). MONTEVERDI: Lament d'Ariadna. Concerto Vocale. (12m). MOZART: Missa in honorem Sanctissimae Trinitatis, KV 167. Barbara Schlick, Ulla Groenewold, Markus Schäfer, Klaus Mertens, Kölner Kammerchor, Collegium Cartusianum. Dir.: Peter Neumann. (30m). DVORAK: 8 cançons d'amor, op. 83. Edita Gruberova, soprano. Erik Werba, piano. (14m).

15.00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES I AGENDA MUSICAL

15.13 CAPSA DE MÚSICA

RESPIGHI: Belkis, Reina de Saba, suite d'orquestra. Philharmonia Orchestra. Dir.: Geoffrey Simon. (23m). KHATXATURIAN: Concert per a violí i orquestra. Itzhak Perlman. Orquestra Filharmònica d'Israel. Dir.: Zubin Mehta. (35m). DANZI: Quintet per a piano, oboè, clarinet, trompa i fagot, op. 41. Residenz-Quintet de Munich. Wolfgang Sawallisch, piano. (24m). ELGAR: Variacions "Enigma", op. 36. Orquestra Simfònica de Londres. Dir.: Barry Tuckwell. (30m). CHARPENTIER: In obitum augustissimae nec non oisimae gallorum Reginae lamentum, música pel funeral de la Reina Maria Teresa, H 409. Solistes vocals, Cor de Cambra de Namur. Musica Polyphonica. Dir.: Louis Devos. (27m). CARULLI: Nocturn per a flauta i guitarra, op. 190. Jean-Pierre Rampal, Alexandre Lagoya. (9m). BERNSTEIN: Obertura de "Candide". Orquestra Filharmònica de Los Angeles. Dir.: Leonard Bernstein. (4m).

18.00 GRANS INTEGRALS

BRAHMS: OBRES CORALS. Un Rèquiem Alemany, op. 45. Angela Maria Blasi, soprano. Bryn Terfel, baríton. Cor i Orquestra Simfònica de la Ràdio de Baviera. Dir.: Colin Davis. (73m).

19.18 NOUS INTÈPRETS

PIERNE: Introducció i variacions sobre una ronda popular. Quartet de saxos 3 + 1. (9m). CHOPIN: Dos impromptus, op. 36 i op. 51. Fantasia Impromptu op. 66. Alba Ventura, piano. (15m). GRANADOS: Quatre cançons Margarida Buendia, soprano. Carles Puig, piano. (10m).

20.00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES I AGENDA MUSICAL

20.13 SCHUBERT: 200 ANYS

Sis poloneses per a piano a quatre mans, D 824. Yaara Tal i Andreas Groethuysen. (29m). Simfonia n. 6, D 589. Academy of St. Martin-in-the-Fields. Dir.: Neville Marriner. (32m). Quartet per a flauta, guitarra, viola i violoncel. Clive Conway, Gerald Garcia.

Paul Silverthorne. Charles Tunnell. (32m). An die Sonne, quartet D 439. Elly Ameling, soprano. Janet Baker, mezzosoprano. Peter Schreier, tenor. Dietrich Fischer-Dieskau, baríton. Gerald Moore, piano. (7m).

22.00 AGENDA MUSICAL

22.05 ELS NOSTRES CONCERTS

CONCERT enregistrat per Catalunya Música el dia 21 de maig de 1992 a la Basílica Parroquial Santa Maria del Pi. XV FESTIVAL DE MÚSICA ANTIGA. ELS CANTORS DE NARRACIONS. NARRACIONS DE L'ALEMANYA I L'ESPANYA MEDIEVALS. Sequentia. (89m).

23.30 NOCTURN

Música per acabar el dia. Presentació a càrrec d'Alfred Celaya.

01.00 REPERTORI DE NIT

DIJOUS, 6 DE MARÇ DE 1997

07.00 L'OBERTURA

Música per començar el dia. Recull d'obres breus presentades per Joan Vives. Inclou butlletins informatius i agendes musicals.

09.00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES

09.08 SELECCIÓ DE NOVE-TATS

Presentació de les últimes novetats discogràfiques aparegudes al mercat. Espai patrocinat per Discos Castelló.

10.00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES

10.08 CAPSA DE MÚSICA

FAURE: Rèquiem op. 48. Lucia Popp, soprano. Simon Estes, baix. Cor de la Ràdio de Leipzig. Capella Estatal de Dresden. Dir.: Colin Davis. (40m). FERLENDIS: Concert per a oboè n. 1. Heinz Holliger. Academy of St. Martin-in-the-Fields. Dir.: Kenneth Sillito. (13m). SMETANA: Quartet de corda n. 1, "De la meua vida". Quartet Smetana. (28m). GRANADOS: Sis peces sobre cançons populars espanyoles. Alicia de Larrocha, piano. (28m). HAYDN: Simfonia n. 76. Philharmonia Hungarica. Dir.: Antal Dorati. (24m). IRELAND: Marxa èpica. Orquestra Simfònica de Londres. Dir.: Richard Hickox. (9m). DUKAS: Variacions, Interludi i Final sobre un tema de Rameau. Klaus Schilde, piano. (18m).

13.00 MÚSICA ANTIGA

SAINTE COLOMBE: Concert per a dues violes n. 27. Wieland Kuijken i Jordi Savall, baix de viola. (8m). VEJVANSKY: Sonata a 4. Sonata a 5. Miroslav Kejmar i Zdenek Sedivy, trompetes. Jan Hora, orgue. Orquestra de Cambra de Praga. Dir.: Libor

Pesek. (11m). ANÒNIM: Carmina Burana (Carmina Lusorum). Clemencic Consort. Dir.: René Clemencic. (19m). DE VISÉE: Les Sylvaings de Mr. Couperin. Hopkinson Smith, tiorba. (7m). MÚSICA DE LA CORT DEL REI JANUS A NICÒSIA: Si doucement me fait amours - Nulz vrais amans. Conjoint Huelgas. Dir.: Paul Van Nevel. (19m). PRAETORIUS: Danses de Terpsicore. New London Consort. Dir.: Philip Pickett. (27m). LE ROUX: Suite per a dos clavecins n. 5. William Christie. Arthur Haas. (17m).

15.00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES I AGENDA MUSICAL

15.13 CAPSA DE MÚSICA

VAUGHAN WILLIAMS: Simfonia Antàrtica. Norma Burrowes, soprano. Cor Filharmònic de Londres. Orquestra Filharmònica de Londres. Dir.: Adrian Boult. (42m). ZELTER: Johanna Sebus per a solistes, cor i piano. Elisabeth Wilke, mezzosoprano. Jürgen Freier, baríton. Karl-Heinz Schmieder, baix. Singakademie de Berlín. Helmut Oertel, piano. Dir.: Dietrich Knothe. (9m). BRAHMS: Quintet de corda n. 2, op. 111. Gérard Caussé, viola. Quartet Melos. (30m). MOLTER: Concert per a clarinet en Re. Thomas Friedli. Orquestra de Cambra del Sudoest d'Alemanya Pforzheim. Dir.: Paul Angerer. (12m). DEBUSSY: En blanc et noir, per a dos pianos. Claude Helffer. Haakon Austbø. (15m). GLIERE: La rosella vermella, ballet. Orquestra del Teatre Bolxoi. Dir.: Yuri Fayer. (34m). PERGOLESI: Simfonia en Sol M, per a violí i continu. Antonio Bigonzi. Gabriele Catalucci. Anna Maria Kodur. (8m).

18.00 GRANS INTEGRALS

BRAHMS: OBRES CORALS. Rinaldo, op. 50. René Kollo, tenor. Cor Filharmònic de Praga. Orquestra Filharmònica Txeca. Dir.: Giuseppe Sinopoli. (38m). Rapsòdia per a contralto, cor i orquestra op. 53. Jard Van Nes. Cor del Festival de Tanglewood. Orquestra Simfònica de Boston. Dir.: Bernard Haitink. (15m).

19.00 PENTAGRAMA

Programa de divulgació musical. Guió i realització: Pere Burés i Àlex Robles.

20.00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES I AGENDA MUSICAL

20.13 "A LA MANERA DE..."

Un convidat ens proposa i comenta la música que li agrada. Guió i presentació de Joan Vives. Producció de Dolors Busquets.

22.00 AGENDA MUSICAL

22.05 ELS NOSTRES CONCERTS

CONCERT enregistrat per Catalunya Música el dia 10 de setembre de 1993 a la Catedral de

Castelló d'Empúries. **TERRA DE TROBADORS.** ALFONS X EL SABI: Cantigas de Santa Maria. Clemencic Consort. Dir.: René Clemencic. (91m).

23.30 NOCTURN

Música per acabar el dia. Presentació a càrrec d'Alfred Celaya.

01.00 REPERTORI DE NIT

DIVENDRES, 7 DE MARÇ DE 1997

07.00 L'OBERTURA

Música per començar el dia. Recull d'obres breus presentades per Joan Vives. Inclou butlletins informatius i agendes musicals.

09.00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES

09.08 SELECCIÓ DE NOVE-TATS

Presentació de les últimes novetats discogràfiques aparegudes al mercat. Espai patrocinat per Discos Castelló.

10.00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES

10.08 CAPSA DE MÚSICA

BEETHOVEN: Simfonia n. 6, op. 68 "Pastoral". Orquestra Revolucionària i Romàntica. Dir.: John Eliot Gardiner. (41m). CHAUS-SON: Poema per a violí i orquestra, op. 25. Kyung Wha Chung. Royal Philharmonic Orchestra. Dir.: Charles Dutoit. (16m). CAMBINI: Trio per a flauta, oboè i fagot op. 45 n. 1. Membres del Quintet Arnold. (11m). TURINA: La procesión del rocío. Orquestra Nacional d'Espanya. Dir.: Ataulfo Argenta. (9m). BACH: Concert italià, BWV 971. Sviatoslav Richter, piano. (13m). DVORAK: Suite Txeca, op. 39. Orquestra Simfònica de Detroit. Dir.: Antal Dorati. (23m). ARENSKI: Fantasia sobre cants populars russos, op. 48. Stephen Coombs, piano. Orquestra Simfònica BBC Escocesa. Dir.: Jerzy Maksymiuk. (9m). BRXI: Missa íntegra, Nov. 1/46. Iholya Verebies. Christel Borchers. Scot Weir. Joachim Gebhardt. Cor mixt Kühn. Orquestra de Cambra de Praga. Dir.: Helmuth Rilling. (29m). HANDEL: Concerto grosso op. 3 n. 3, HWV 314. The Brandenburg Consort. Dir.: Roy Goodman. (8m).

13.00 MÚSICS DE CATALUNYA

BAGUER: Simfonia n. 18, en Si b M. London Mozart Players. Dir.: Matthias Bamert. (16m). MONT-SALVATGE: Tres postals il·luminades. Orquestra Nacional de Cambra d'Andorra. Dir.: Gerard Claret. (9m). LISZT: Die Seligpreisungen (Les Benaurances). Jordi Ricart, baríton. Coral Cantiga. Neil Cowley, orgue. Dir.: Josep Prats. (14m). GERHARD: Capriccio per a flauta sola. Anton Serra. (5m). HAYDN: Trio amb

piano, Hob. XV:14. Fortepiano Trio de Barcelona. (23m). CARCIA MORANTE: Núvols i llunes. Manuel García Morante, piano. (17m). CANT GREGORIÀ: Missa Orbis Factor. Cor dels Monjos de l'Abadia de Montserrat. Conjunt instrumental de la Capella i Escolania del Monastir de Montserrat. Dir.: Irineu Segarra. (21m).

15.00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES I AGENDA MUSICAL

15.13 EL DIA DE L'OIENT

Programació realitzada a partir de les peticions que els nostres oients han fet al contestador de Catalunya Música, tel. 202 35 35.

22.00 AGENDA MUSICAL

22.05 CONCERT IMAGINARI
Guió i selecció: Àlex Robles.

23.30 NOCTURN

Música per acabar el dia. Presentació a càrrec d'Alfred Celaya.

01.00 REPERTORI DE NIT

DISSABTE, 8 DE MARÇ DE 1997

07.00 L'OBERTURA

Música per començar el dia. Recull d'obres breus presentades per Pilar Subirà.

09.00 MÚSICA PER A COBLA

BERNAT: Un dia a la Noguera, poema cíclic. Robert Armengol, percussió. Cobles Juvenil de Bellpuig i Sabadell. Dir.: Jesús Ventura i Barnet. (14m). OLTRA: La Bironadó, suite de cançons populars. Coral de Puig-Reig. Cobla Principal de La Bisbal. Dir.: Joan Casas. (10m). R. LAMOTE DE GRIGNON: Enyor, sardana. Cobla Selvatana. (6m). DANSES TRADICIONALS CATALANES: Ball de Ballestes de la Plana de Vic. Ball de Coques de Prades. Cobla Sant Jordi. Dir.: Jordi León. (6m). GIL I MEMBRADO: Glossa de La Pastoreta. Glossa de La Filadora. Cobla La Principal de La Bisbal. Dir.: Francesc Cassú. (7m).

10.00 PENTAGRAMA

Repetició del programa emès el dijous.

11.00 EL DIA DE L'OIENT

Programació realitzada a partir de les peticions que els nostres oients han fet al contestador de Catalunya Música, tel. 202 35 35.

20.00 L'ÀUDIOVISUAL

Un programa d'Àlex Gorina.

22.00 GRANS OBRES

HANDEL: Judes Macabeu, oratori. Jamie McDougall. Emma Kirkby. Catherine Denley. Michael George. James Bowman. Simon Birchall. Cor del New College, Oxford. The King's Consort. Dir.: Robert King. (150m).

00.45 NOCTURN

Música per acabar el dia. Presentació a càrrec de Maró Jané.

01.00 REPERTORI DE NIT

DIUMENGE, 9 DE MARÇ DE 1997

07.00 L'OBERTURA

Música per començar el dia. Recull d'obres breus presentades per Pilar Subirà.

09.00 MÚSICA RELIGIOSA

SAINT-SAËNS: Salm XVIII, Coeli Enarrant, op. 42. Françoise Pollet. Magali Chalmeau-Damonte. Jean-Luc Viala. Nicolas Rivenq. Solistes instrumentals. Cor Regional Vittoria d'Ile de France. Orquestra Nacional d'Ile de France. Dir.: Jacques Mercier. (36m). BRUHNS: O werter heil'ger Geist, cantata. Greta De Reyghere. James Bowman. Guy De Mey. Max Van Egmond. Ricercar Consort. (14m). CAPLET: Les Prières. Hanna Schaer, mezzosoprano. Quartet Ravel. Fabrice Pierre, arpa. (9m). SCHÜTZ: "Herr, der du bist vormals genädig gewest", SWV 461. Cantus Cölln. Musica Fiata. Cor de nens de Hannover. (12m). HAYDN: Cantilena Pro Adventu, Hob XXIII:1. Teresa Berganza, soprano. Orquestra de Cambra Escocesa. Dir.: Raymond Leppard. (10m). SÖDERMAN: Cançons espirituals. Malmö Chamber Choir. Dir.: Dan-Olof Stenlund. (18m).

11.00 TRANSMISSIÓ EN DIRECTE DE LA MISSA CONVENTUAL DES DEL MONESTIR DE MONTSERRAT

12.30 APERITIU MUSICAL

15.00 "A LA MANERA DE...."
Repetició del programa emès el dijous al vespre.

17.00 TEMPORADA D'ÒPERA DE CATALUNYA MÚSICA

SPONTINI: Agnese di Hohens- taufen, òpera en tres actes. Enregistrament fet en directe el 29-04-1970. Montserrat Caballé. Antonietta Stella. Bruno Prevedi. Sesto Bruscantini. Cor i Orquestra de la RAI. Dir.: Riccardo Muti. (138m).

20.00 SELECCIÓ DE JAZZ

Programa dedicat a la música de jazz amb guió d'Albert Mallofré.

22.00 LA MÚSICA A DEBAT

Programa a l'entorn de temes musicals d'interès, realitzat amb la col·laboració del Consell Català de la Música.

23.30 NOCTURN

Música per acabar el dia. Presentació a càrrec de Maró Jané.

01.00 REPERTORI DE NIT

DILLUNS, 10 DE MARÇ DE 1997

07.00 L'OBERTURA

Música per començar el dia. Recull d'obres breus presentades per Joan Vives. Inclou butlletins informatius i agendes musicals.

09.00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES

09.08 SELECCIÓ DE NOVE-TATS

Presentació de les últimes novetats discogràfiques aparegudes al mercat. Espai patrocinat per Discos Castelló.

10.00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES

10.08 CAPSA DE MÚSICA

DVORAK: Simfonia n. 3, op. 10. Orquestra Simfònica de Londres. Dir.: Witold Rowicki. (35m). HANDEL: Concerto grosso op. 6 n. 11. Academy of St. Martin-in-the-Fields. Dir.: Iona Brown. (15m). HAYDN: Concert per a trompa, Hob VII:3. Timothy Brown. The Academy of Ancient Music. Dir.: C. Hogwood. (18m). BALAKIREV: Tamara, poema simfònic. The Philharmonia. Dir.: Ievgeny Svetlanov. (22m). BOC-CHERINI: Quartet de corda op. 58 n. 6, G 247. The Revolutionary Drawing Room. (21m). MOZART: Concert per a piano i orquestra n. 20, KV 466. Philharmonia Orchestra. Solista i director: Vladimir Ashkenazy. (34m). PERGOLESI: Salve Regina, per a contralt, corda i b.c. James Bowman, contratenor. Ensemble Instrumental Jean-Walter Audoli. Dir.: Jean-Walter Audoli. (15m).

13.00 MÚSICA DEL SEGLE XX

AULIN: Un dia tempestuós (extractes). Reial Orquestra Sueca. Dir.: Eri Klas. (10m). VILLA-LOBOS: Carnaval das crianças. (Carnaval dels nens brasilers). Luiz de Moura Castro, piano. (14m). C. HALFFTER: Partita per a guitarra i orquestra. Ernesto Bitetti. Orquestra Simfònica de RTVE. Dir.: Enrique García Asensio. (24m). KABALEVSKI: Quartet de corda n. 2, op. 44. Quartet Glazunov. (37m). TUBIN: Vals trist. Orquestra Simfònica de Göteborg. Dir.: Neeme Järvi. (4m). SCHÖNBERG: Concert per a piano i orquestra op. 42. Alfred Brendel. Orquestra Simfònica BBC. Dir.: Bruno Maderna. (21m).

15.00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES I AGENDA MUSICAL

15.13 CAPSA DE MÚSICA

GIULIANI: Rossiniana n. 2, op. 120. Bruno Giuffrè, guitarra. (15m). F.BENDA: Concert per a flauta en la m. Andrés Adorján. Ensemble Ars Rediviva de Praga. Dir.: Milan Munchinger. (22m). PARRY: Simfonia n. 2 "The Cambridge". Orquestra Filharmònica de Londres. Dir.: Matthias

Bamert. (38m). F. COUPERIN: Segon llibre de peces per a clavecí, onzè ordre. Blandine Verlet. (17m). SUK: Llegenda dels vencedors morts, op. 35 b. Orquestra Simfònica de Praga. Dir.: Petr Altrichter. (9m). BERWALD: Trio amb piano n. 3. Bernt Lysell. Ola Karlsson. Lucia Negro. (24m). J. BACH: Unser Leben ist ein Schatten, motet. Collegium Vocale de Gant. Ricercar Consort. Dir.: Philippe Herreweghe. (7m). TXAIKOVSKI: Romeu i Julieta, fantasia-obertura a partir de Shakespeare. Orquestra Filharmònica de Los Angeles. Dir.: André Previn. (21m).

18.00 GRANS INTEGRALS

BRAHMS: OBRES CORALS. Schicksalslied (Cant del destí), op. 54. Cor de la Ràdio de Leipzig. Orquestra Filharmònica de Berlín. Dir.: Claudio Abbado. (16m). Triumphlied, per a baríton, cor a 8 veus i orquestra, op. 55. Wolfgang Brendel. Cor Filharmònic de Praga. Orquestra Filharmònica Txeca. Dir.: Giuseppe Sinopoli. (24m).

19.00 ALMANAC

Un espai destinat a evocar i revisar els fets més representatius del passat musical. Guió i selecció d'Àlex Robles.

20.00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES I AGENDA MUSICAL

20.13 CATALUNYA MÚSICA: RECALL DE 10 ANYS D'HISTÒRIA

Revisió dels programes, espais i concerts més significatius. PEN-TAGRAMA. Audició comentada. VIVALDI: Les Quatre Estacions.

22.05 TEMPORADA DE L'OBC
CONCERT enregistrat per Catalunya Música el dia 7 de març de 1997 al Palau de la Música Catalana de Barcelona. PIAZZOLA: Tangazo. BENEJAM: Concert per a oboè i orquestra. RIMSKY-KORSAKOV: Scheherazade, suite op. 35. Disa English, oboè. Orquestra Simfònica de Barcelona i Nacional de Catalunya. Dir.: Franz-Paul Decker.

23.30 NOCTURN

Música per acabar el dia. Presentació a càrrec d'Alfred Celaya.

01.00 REPERTORI DE NIT

DIMARTS, 11 DE MARÇ DE 1997

07.00 L'OBERTURA

Música per començar el dia. Recull d'obres breus presentades per Joan Vives. Inclou butlletins informatius i agendes musicals.

09.00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES

09.08 SELECCIÓ DE NOVE-TATS

Presentació de les últimes novetats discogràfiques aparegudes al mer-

cat. Espai patrocinat per Discos Castelló.

10.00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES

10.08 CAPSA DE MÚSICA

GADE: Simfonia n. 1, Op. 5. The Stockholm Sinfonietta. Dir.: Neeme Järvi. (32m). MOZART: Concert per a dos pianos i orquestra n. 10, KV 365. Friedrich Gulda. Chick Corea. Orquestra del Concertgebouw d'Amsterdam. Dir.: N. Harnoncourt. (26m). ZIPOLI: Missa Sant Ignaci. Cor de Nens cantors de Còrdova. Conjunt Elyma. Dir.: Gabriel Garrido. (22m). BUCHNER: Sonata n. 5. Ricercar Consort. (9m). R. STRAUSS: Mort i transfiguració. Orquestra Simfònica de Dallas. Dir.: Eduardo Mata. (24m). VIEUXTEMPS: Romances sense paraules, op. 7. Philippe Koch, violí. Luc Devos, piano. (10m). MENDELSSOHN: Simfonia per a corda n. 5. Orquestra de Cambra Anglesa. Dir.: William Boughton. (11m). ROSSINI: Quatre hors-d'oeuvre. Lorenzo Bavaj, piano. (26m).

13.00 MOMENTS LÍRICS

DONIZETTI: "Fia dunque vero - O mio Fernando", de La Favorita. Agnes Baltsa. Orquestra de la Ràdio de Munic. Dir.: Heinz Wallberg. (7m). SERRANO: Alma de Dios, sarsuela. Carmen Sinova. Antonio Blancas. Antonio Martelo. Fernando Martínez. Juan Agudo. Cor Cantores de Madrid. Orquestra Filharmònica d'Espanya. Dir.: Rafael Frühbeck de Burgos. (20m). VERDI: La Traviata. (Extractes). Joan Sutherland. Luciano Pavarotti. Matteo Manuguerra. National Philharmonic Orchestra. Dir.: Richard Bonynge. (55m). BERNSTEIN: Candide, extractes. June Anderson. Jerry Hadley. Christa Ludwig. Orquestra Simfònica de Londres. Dir.: Leonard Bernstein. (18m). CHUECA: La Alegría de la Huerta (Jota), i Agua, azucarillos y aguardiente (Preludi i Coro de Barquilleros). Pedro Lavirgen. Coro Cantores de Madrid. Orquestra de Conciertos de Madrid. Dir.: Pablo Sorozabal. (9m).

15.00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES I AGENDA MUSICAL

15.13 CAPSA DE MÚSICA

WIENIAWSKI: Concert per a violí i orquestra n. 2, op. 22. Itzhak Perlman. Orquestra Filharmònica de Londres. Dir.: Seiji Ozawa. (22m). KRAUS: Simfonia en do m. Orquestra de Cambra de Stuttgart. Dir.: Martin Sieghart. (24m). LISZT: Interludi de l'oratori "St. Stanislaus", S683. Leslie Howard. (16m). BACH: "Aus tiefer Not schrei ich zu dir" (Des de la meua angoixa profunda, et crido), cantata BWV 38. Greta De Reyghere. James Bowman. Guy De Mey. Max Van Egmond. Ricercar Consort. Cappella Sancti Michaelis. Dir.: Erik Van Nevel.

(16m). JANACEK: Balada de Blaník. Orquestra Filharmònica de Brno. Dir.: Frantisek Jilek. (8m). HAYDN: Quartet de corda op. 50 n. 1, Hob. III:44 "Prussà". Quartet Nomos. (21m). PLEYEL: Simfonia concertant per a flauta, oboè, fagot, trompa i orquestra n. 5. Hansjürgen Möring. Günther Passin. Jürgen Gode. Walter Lexutt. Orquestra de Cambra de Colònia. Dir.: Helmut Müller-Brühl. (21m). BEETHOVEN: Sonata per a violoncel i piano n. 4, op. 102 n. 1. Yo-Yo Ma, violoncel. Emanuel Ax, piano. (17m). OFFENBACH: La bella Helena, obertura. Orquestra Simfònica Johann Strauss de Budapest. Dir.: István Bogár. (9m).

18.00 GRANS INTEGRALS

BRAHMS: OBRES CORALS. Sieben Lieder per a cor mixt, op. 62. Cor de la NDR, Hamburg. Dir.: Günter Jena. (19m). Dos motets per a cor mixt a cappella, op. 74. La Chapelle Royale de París. Collegium Vocale de Gand. Dir.: P. Herreweghe. (16m). Nänie, per a cor i orquestra, op. 82. Cor Filharmònic de Praga. Orquestra Filharmònica Txeca. Dir.: Giuseppe Sinopoli. (14m).

19.00 GRANS INTÈRPRETS

JEAN PIERRE RAMPAL. NAUDOT: Concert per a flauta i orquestra op. 17 n. 5. Orquestra Antiqua Musica. Dir.: J. Roussel. (12m). A. REJCHA: 18 variacions i una Fantasia sobre "Se vuol Ballare" de Les Noces de Figaro, per a flauta, violí i violoncel, op. 51. Issac Stern. Mstislav Rostropovitch. (17m). HAYDN: Concert per a flauta i corda, Hob. VIII:D1. Orquestra de Cambra Franz Liszt. Dir.: Janos Rolla. (18m). BACH: Simfonia de la Cantata n. 206. Orquestra Ars Rediviva de Praga. Dir.: Milan Munclinger. (5m).

20.00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES I AGENDA MUSICAL

20.13 GRAN TEATRE DEL LICEU: ANTOLOGIA DE 150 ANYS D'HISTÒRIA

Un programa escrit i presentat per Roger Alier.

22.00 AGENDA MUSICAL

22.05 ELS NOSTRES CONCERTS

CONCERT enregistrat per Catalunya Música el dia 14 de setembre de 1996 a l'Església de Santa Maria de Montblanc. CONCERT DE MÚSICA DEDICADA A LA VERGE MARIA. TELEMAN: "Gottlob! Die Frucht hat sich gezeiget", cantata. BACH: "Herz un Mund un Tat und Leben" (El cor, la boca, l'acció i la vida), Cantata BWV 147. BORGONYÓ: Pregària a la Mare de Déu de la Serra. BONASTRE: Al·leluia a la Mare de Déu de la Serra. Solistes vocals. Cor de la Universitat del País Basc. Escolania del Col·legi dels Sagrats

Cors de Barcelona. Grup Instrumental Seconda Pratica. Patxi García, orgue. Dir.: Francesc Bonastre. (58m).

23.30 NOCTURN

Música per acabar el dia. Presentació a càrrec d'Alfred Celaya.

01.00 REPERTORI DE NIT

DIMECRES, 12 DE MARÇ DE 1997

07.00 L'OBERTURA

Música per començar el dia. Recull d'obres breus presentades per Joan Vives. Inclou butlletins informatius i agendes musicals.

09.00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES

09.08 SELECCIÓ DE NOVE-TATS

Presentació de les últimes novetats discogràfiques aparegudes al mercat. Espai patrocinat per Discos Castelló.

10.00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES

10.08 CAPSA DE MÚSICA

RAKHMANINOV: Concert per a piano i orquestra n. 4, op. 40. Tamás Vásáry. Orquestra Simfònica de Londres. Dir.: Yuri Achronovitch. (30m). HAYDN: Simfonia n. 90. La Petite Bande. Dir.: Sigiswald Kuijken. (27m). VIVALDI: Sonata per a violoncel i contrabaix, RV 43. Alexandre Dmitriev. Serguei Akopov. (13m). MENDELSSOHN: Ave Maria, op. 23 n. 2. Solistes vocals. La Chapelle Royale. Collegium Vocale. Ensemble Orchestral de París. Dir.: Philippe Herreweghe. (7m). MOZART: Simfonia n. 21, KV 134. Academy of St. Martin-in-the-Fields. Dir.: Neville Marriner. (20m). BREVAL: Simfonia concertant per a clarinet, fagot, trompa i orquestra. Philippe Cuper, clarinet. Gilbert Audin, fagot. Daniel Catalanotti, trompa. Orquestra de Cambra Bernard Calmel. Dir.: Bernard Calmel. (24m). GOETZ: Quartet amb piano op. 6. Trio Göbel Berlín. Lois Landsverk, viola. (39m).

13.00 MÚSICA VOCAL

DVORAK: Missa per a solistes, cor mixt i orquestra, op. 86. Natálie Romanová. Anna Barová. Miroslav Kopp. Ludek Vele. Cor Filharmònic Txec. Josef Ksica, orgue. Dir.: Lubomir Mátl. (43m). MONTEVERDI: Tersi e Clori, ballo. Anthony Rolfe-Johnson, tenor. Patrizia Kwella, soprano. Cor Monteverdi. English Baroque Soloists. Dir.: John Eliot Gardiner. (14m). BERNSTEIN: Epístola i Gospel-Sermon, de la Missa. Solistes Vocals. The Norman Scribner Choir. The Berkshire Boy Choir. Stage Musicians. Dir.: Leonard Bernstein. (11m). HANDEL: Laudate pueri, Salm 112. Rosemary Hardy, soprano. Deller

Consort. Deller Choir. Dir: Mark Deller. (21m). JANACEK: Poesia popular d'Hukvaldy en cançons. Dagmar Pecková, mezzosoprano. Ivan Kusanjer, baríton. Marián Lapsansky, piano. (20m).

15.00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES I AGENDA MUSICAL

15.13 CAPSA DE MÚSICA

TXAIKOVSKI: Simfonia n. 2, op. 17 "Petita Rússia" (Versió original de 1872). Orquestra Simfònica de Londres. Dir.: Geoffrey Simon. (39m). CLEMENTI: Sonata per a clavicèmbal, flauta i violoncel op. 21 n. 2. Enrico Casularo. Vito Paternoster. Andrea Coen. (9m). SMETANA: La núvia venuda, fragments. Orquestra Simfònica de Praga. Dir.: Jiri Belohlavek. (19m). C.P.H.E. BACH: Concert per a violoncel i orquestra, Wq 170. Julius Berger. Orquestra de Cambra Dall'Arco. Dir.: Jack Martin Händler. (29m). GRIEG: Danses noruegues, op. 35. Orquestra de Cambra Anglesa. Dir.: Raymond Leppard. (18m). C.SCHUMANN: Sis lieder de "Jucunda" de Hermann Rollett, op. 23. Gabriele Fontana, soprano. Konstanze Eickorst, piano. (14m). CROFT: Suite de "The twin rivals" The Parley of Instruments. Dir.: Roy Goodman. (16m). GALUPPI: Concert per a clavicèmbal i corda en Sol M. Edoardo Farina. I Solisti Veneti. Dir.: Claudio Scimone. (11m).

18.00 GRANS INTEGRALS

BRAHMS: OBRES CORALS
Gesang der Parzen, per a cor i orquestra, op. 89. Cor Filharmònic de Praga. Orquestra Filharmònica Txeca. Dir.: Giuseppe Sinopoli. (9m). Lieder und Romanzen per a cor mixt a cappella, op. 93a. Edith Mathis, soprano. Cor de la NDR, Hamburg. Dir.: Günter Jena. (11m). Tafellied "Dank der Damen", per a cor mixt i piano, op. 93b. Gernot Kahl. Cor de la NDR, Hamburg. Dir.: Günter Jena. (3m). Zigeunerlieder, op. 103. Cor de Cambra del Palau de la Música Catalana. Josep Surinyach. Dir.: Jordi Casas. (18m). Fünf Gesänge, per a cor mixt a cappella, op. 104. Cor Monteverdi. Dir.: John Eliot Gardiner. (13m).

19.00 NOUS INTÈRPRETS

CASSADÓ: Requiebro. Rodolfo Zanni, violoncel. Josep Mª Comajuncosas, piano. (5m). BOCCHERINI: Trio de corda op. 38 n. 2. Trio Florestan. (10m). VIVALDI: Glòria, RV 589. Solistes vocals. Cor Joye de l'Orfeo Català. Conjunt instrumental. Dir.: Conxita Garcia. (68m). FINZI: Tres bagatelles per a clarinet i piano. Membres de Quentet. (9m).

20.00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES I AGENDA MUSICAL

20.13 SCHUBERT: 200 ANYS

Sonata (Duo) per a violí i piano op. 162, D 574. Issac Stern. Daniel Barenboim. (22m). Simfonia n. 8, D 759 (n. 7) "Inacabada". Orquestra Royal Concertgebouw. Dir.: Nikolaus Harnoncourt. (27m). Missa, D 167. Solistes. Cor de La Ràdio de Baviera. Capella Bavaria. Orquestra Simfònica de la Ràdio de Baviera. Dir.: Wolfgang Sawallisch. (23m). Quartet de corda n. 8, D 112. Quartet Takács. (28m).

22.00 AGENDA MUSICAL

22.05 ELS NOSTRES CONCERTS

CONCERT enregistrat per Catalunya Música el dia 21 d'octubre de 1996 al Cinema Mercantil de Banyoles. FESTA DE LA MÚSICA PER A COBLA. Cobla Montgrins. Cobla Selvatana. Cobla La Principal de La Bisbal. (66m).

23.30 NOCTURN

Música per acabar el dia. Presentació a càrrec d'Alfred Celaya.

01.00 REPERTORI DE NIT

DIJOUS, 13 DE MARÇ DE 1997

07.00 L'OBERTURA

Música per començar el dia. Recull d'obres breus presentades per Joan Vives. Inclou butlletins informatius i agendas musicals.

09.00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES

09.08 SELECCIÓ DE NOVE-TATS

Presentació de les últimes novetats discogràfiques aparegudes al mercat. Espai patrocinat per Discos Castelló.

10.00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES

10.08 CAPSA DE MÚSICA

BRUCKNER: Simfonia en fa m, "Doble Zero". Orquestra Simfònica del Ministeri de Cultura de l'URSS. Dir.: G. Rozhdestvenski. (53m). HANDEL: Concert per a orgue op. 4 n. 3, HWV 291. Herbert Tachezi. Concentus Musicus de Viena. Dir.: Nikolaus Harnoncourt. (10m). HAYDN: "Miseri noi, misera patria", cantata, Hob. XXIV a.7. Teresa Berganza, soprano. Orquestra Simfònica Escocesa. Dir.: Raymond Leppard. (12m). JANACEK: Quartet de corda n. 1, "Sonata a Kreutzer". Quartet Melos. (18m). CARULLI: Concert per a flauta, guitarra i orquestra en Sol M. Jean-Pierre Rampal. Alexandre Lagoya. Orquestra de Cambra Franz Liszt. Dir.: Janos Rolla. (22m). RESPIGHI: Pins de Roma, poema simfònic. Orquestra Simfònica de Boston. Dir.: S. Ozawa. (22m). MOZART: Sonata per a violí i piano KV 481. Sigiswald Kuijken. Luc Devos. (24m).

13.00 MÚSICA ANTIGA

REUSNER: Suite per a laüt en re m. Konrad Junghänel. (16m). AIRES DE CORT DEL SEGLE XIV, del CÒDEX CHANTILLY. Ensemble Organum. Dir.: Marcel Pérès. (26m). GROCE: Quatre cançons de "Triaca musicale". Collegio Vocale e Strumentale Euterpe de Milà. Dir.: Antonio Eros Negri. (22m). DEL MILAN: 8 peces del llibre "El Maestro". José Miguel Moreno, vihuela. (18m). HANDEL: "Ah! che pur troppo è vero", cantata HWV 77. Mária Zádori, soprano. C. Falvay, violoncel. P. Ella, clavecí. (16m). CABEZON: Glossats i tientos. Trio Unda Maris. (12m).

15.00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES I AGENDA MUSICAL

15.13 CAPSA DE MÚSICA

BLOCH: Simfonia en do # m. Orquestra Simfònica de Malmö. Dir.: Lev Markiz. (54m). TELEMAN: Concert en la m per a flauta de bec, viola de gamba i corda. Marion Verbruggen, flauta de bec. Sarah Cunningham, viola de gamba. Orchestra of the Age of Enlightenment. Dir.: Monica Huggett. (15m). HAYDN: Divertimento a 8 veus n. 4, Hob. X:4. Ricercar Consort. (19m). DVOŘAK: Al Reialme de la Natura, op. 91. Orquestra Filharmònica Txeca. Dir.: Bohumil Gregor. (15m). BIBER: Rèquiem en fa m. Catherine Bott. Tessa Bonner. Christopher Robson. John Mark Ainsley. Michael George. New London Consort. Dir.: Philip Pickett. (30m). BAX: Sonata Fantasia per a viola i piano. Richard Crabtree. Charles Matthews. (23m).

18.00 GRANS INTEGRALS

BRAHMS: OBRES CORALS
Fest - und Gedenksprüche, per a cor a sis veus a cappella, op. 109. La Chapelle Royale. Collegium Vocale de Gand. Dir.: Philippe Herreweghe. (10m). Tres Motets per a cor mixt a cappella, op. 110. Cor de la NDR, Hamburg. Dir.: Günter Jena. (8m). 3 Cànonns per a cor de dones, op. 113. Cor de la NDR, Hamburg. Dir.: Günter Jena. (18m). Kleine Hochzeitskantate per a cor mixt i piano, WoO pòst. 16. Cor de la NDR, Hamburg. Gernot Kahl, piano. Dir.: Günter Jena. (1m). Dem dunkeln Schoss der heil'gen Erde, per a cor mixt a cappella, WoO pòst. 20. Cor de la NDR, Hamburg. Dir.: Günter Jena. (3m). Set Cànonns, WoO pòst. 24-30. Martin-Albrecht Rohde, viola. Cor de la NDR, Hamburg. Dir.: Günter Jena. (7m).

19.00 PENTAGRAMA

Programa de divulgació musical. Guió i realització: Pere Burés i Àlex Robles.

20.00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES I AGENDA MUSICAL

20.13 "A LA MANERA DE...."

Un convidat ens proposa i comenta la música que li agrada. Guió i pre-

sentació de Joan Vives. Producció de Dolors Busquets.

22.00 AGENDA MUSICAL

22.05 ELS NOSTRES CONCERTS

CONCERT enregistrat per Catalunya Música el dia 19 de desembre de 1996 a l'Auditori Winterthur (L'illa Diagonal). 5è ANIVERSARI DE LA REVISTA ÒPERA ACTUAL. Obres de GRANADOS, HELÉVY, VERDI, PUCCINI, SORZABAL, FALLA i ROSSINI. Ana Maria Sánchez, soprano. Stefano Palatchi, baix. Marco Evangelisti, piano. (45m).

23.30 NOCTURN

Música per acabar el dia. Presentació a càrrec d'Alfred Celaya.

01.00 REPERTORI DE NIT

DIVENDRES, 14 DE MARÇ DE 1997

07.00 L'OBERTURA

Música per començar el dia. Recull d'obres breus presentades per Joan Vives. Inclou butlletins informatius i agendas musicals.

09.00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES

09.08 SELECCIÓ DE NOVE-TATS

Presentació de les últimes novetats discogràfiques aparegudes al mercat. Espai patrocinat per Discos Castelló.

10.00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES

10.08 CAPSA DE MÚSICA

MOZART: Missa brevis KV 194. Thomas Rieger. Florian Mock. Gerhard Werltz. Ulrich Streckmann. Cor de Cambra del Augsburger Domsingknaben. Collegium Aureum. Dir.: Reinhard Kammiller. (15m). CRUSELL: Quartet amb clarinet op. 4. Karl Leister. Quartet Prazák. (17m). BIZET: Roma, simfonia. Orquestra Nacional de Lille. Dir.: Jean-Claude Casadesu. (30m). DVORAK: Concert per a violí i orquestra, op. 53. Uto Ughi. Philharmonia Orchestra. Dir.: Leonard Slatkin. (30m). CIMAROSA: Concert per a clavicèmbal i orquestra, en Si b M. János Sebestyén. Orquestra de Cambra Franz Liszt. Dir.: János Rolla. (22m). GRIEG: Haugtussa, op. 67. Monica Groop, mezzo-soprano. Love Derwingwer, piano. (26m). LECLAIR: Sonata n. 8 per a violí i baix continu (primer llibre). Fabio Biondi. Rinaldo Alessandrini. Maurizio Nadeo. Pascal Monteilh. (20m).

13.00 MÚSICS DE CATALUNYA

JULIA: Toedet animam meam. Escolania de Montserrat. Cassia M. Just, orgue. Dir.: Ireneu Segarra. (6m). GARCIA MORANTE: Tríptic. Manuel García Morante, piano. (9m). A. SOLER:

Concert en Sol M, n. 3. Montserrat Torrent, orgue. Maria Lluïsa Cortada, clavicèmbal. (11m). GUINJOAN: Música per a violoncel i orquestra. Lluís Claret. Orquestra Simfònica Gottwaldov. Dir.: Joan Guinjoan. (19m). MOZART: Sonata per a piano, KV 310. Alicia de Larrocha. (18m). RAVEL: Shéhérazade. Victòria dels Àngels, soprano. Orquestra de la Societat de Concerts del Conservatori de París. Dir.: Georges Prêtre. (15m). BLANCAFORT: El pare d'atraccions. Sofia Puche, piano. (22m). FRANÇAIS: Cinc danses exòtiques. Mon Martres. (6m).

15.00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES I AGENDA MUSICAL

15.13 EL DIA DE L'OIENT
 Programació realitzada a partir de les peticions que els nostres oients han fet al contestador de Catalunya Música, tel. 202 35 35.

22.00 AGENDA MUSICAL

22.05 CONCERT IMAGINARI
 Guió i selecció: Àlex Robles.

23.30 NOCTURN
 Música per acabar el dia. Presentació a càrrec d'Àlex Celaya.

01.00 REPERTORI DE NIT

DISSABTE, 15 DE MARÇ DE 1997

07.00 L'OBERTURA
 Música per començar el dia. Recull d'obres breus presentades per Pilar Subirà.

09.00 MÚSICA PER A COBLA
PRENAFETA: Suite de cançons populars catalanes. Cor Jove de l'Orfeó Català, Cobla Sant Jordi. Dir.: Conxita Garcia i Jordi León. (12m). **MORALEDA:** Retaule Mallorquí, glosa per a cobla i timbals. Cobla Els Montgrins. (11m). **FONT:** Cornellà Dansa, sardana per a dues cobles i percussió. Artur Sala. Cobla La Principal de La Bisbal, Cobla Selvatana. Dir.: Martirià Font. (4m). **GIL:** "La ruta de Sant Salvador d'Horta", "Montsagre", sardanes. Cobla Montgrins. (9m). **DANSES CATALANES:** La Dansa, de Campdevànol, Els nans nous, de la "Patum" de Berga. Cobla La Principal de la Bisbal. Dir.: Pere Burés. (7m).

10.00 PENTAGRAMA
 Repetició del programa emès el dijous.

11.00 EL DIA DE L'OIENT
 Programació realitzada a partir de les peticions que els nostres oients han fet al contestador de Catalunya Música, tel. 202 35 35.

20.00 L'ÀUDIOVISUAL
 Un programa d'Àlex Gorina.

22.00 GRANS OBRES

G.B. PERGOLESI: Il Flaminio, òpera en tres actes. Gennaro Sica. Daniela Dessi. Elena Zilio. Fiorella Pediconi. Orquestra del Teatre de San Carlo de Nàpols. Dir.: Marcello Panni. (152m).

01.00 REPERTORI DE NIT

DIUMENGE, 16 DE MARÇ DE 1997

07.00 L'OBERTURA
 Música per començar el dia. Recull d'obres breus presentades per Pilar Subirà.

09.00 MÚSICA RELIGIOSA

COMBERT: Magnificat octavi toni. Grup Vocal Ars Nova. Dir.: Bo Holten. (15m). **DU MONT:** Christus natus est nobis. Greta de Reyghere. Katelijne Van Laethem. Ian Honeyman. Hervé Lamy. Max Van Egmond. Ricercar Consort. (7m). **MARTINU:** La profecia d'Isaïes. Natalia Romanová. Drahomíra Drobková. Richard Novak. Solistes instrumentals. Veus masculines del Cor de la Ràdio de Praga i del Cor Mixt Kühn. Dir.: Pavel Kühn. (21m). **HANDL-GALLUS:** Missa super "Elisabethae impletum est tempus" Musica Antiqua Viena. Prague Madrigal Singers. Dir.: Miroslav Venhoda. (15m). **ROMAN:** Te Deum, cantata. Susanne Rydén, soprano. Per-Erik Lindskog, tenor. Cor de Cambra Eric Ericson. Conjunt Barroc de Drottningholm. Dir.: Eric Ericson. (22m). **POULENC:** Missa en Sol. Cor del Trinity College de Cambridge. Dir.: Richard Marlow. (18m).

11.00 TRANSMISSIÓ EN DIRECTE DE LA MISSA CONVENTUAL DES DEL MONESTIR DE MONTSERRAT

12.30 APERITIU MUSICAL

15.00 "A LA MANERA DE..."
 Repetició del programa emès el dijous al vespre.

17.00 TEMPORADA D'ÒPERA DE CATALUNYA MÚSICA

SCHUBERT: Fierrabras, òpera heroico-romàntica en tres actes. Josef Protschka. Karita Mattila. Cheryl Studer. Robert Gambill. Thomas Hampson. Cor Arnold Schönberg. Orquestra de Cambra d'Europa. Dir.: Claudio Abbado. (144m).

20.00 SELECCIÓ DE JAZZ
 Programa dedicat a la música de jazz amb guió d'Albert Mallofré.

22.00 LA MÚSICA A DEBAT
 Programa a l'entorn de temes musicals d'interès, realitzat amb la col·laboració del Consell Català de la Música.

23.30 NOCTURN
 Música per acabar el dia. Presentació a càrrec de Maré Jané.

01.00 REPERTORI DE NIT

DILLUNS, 17 DE MARÇ DE 1997

07.00 L'OBERTURA
 Música per començar el dia. Recull d'obres breus presentades per Joan Vives. Inclou butlletins informatius i agendes musicals.

09.00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES

09.08 SELECCIÓ DE NOVELTATS

Presentació de les últimes novetats discogràfiques aparegudes al mercat. Espai patrocinat per Discos Castelló.

10.00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES

10.08 CAPSA DE MÚSICA

DELIUS: Suite Noruega (The Council of the People), música incidental. Orquestra Simfònica Eslovaca, Bratislava. Dir.: John Hopkins. (25m). **CAMBINI:** Quintet de vent op. 4 n. 1. Quintet Arnold. (15m). **WAGNER:** Sis peces per a piano. Stephan Möller. (12m). **SALIERI:** Simfonia en Si b M "La tempesta di mare". I Solisti Veneti. Dir.: Claudio Scimone. (11m). **BIBER:** Mensa sonora (Parts IV a VI). Musica Antiqua de Colònia. Dir.: Reinhard Goebel. (24m). **SARASATE:** Fantasia de concert sobre temes de Carmen, op. 25. Itzhak Perlman. Royal Philharmonic Orchestra. Dir.: Lawrence Foster. (12m). **VIEUX-TEMPS:** Concert per a violí i orquestra n. 5, Op. 37. Itzhak Perlman. Orquestra de París. Dir.: Daniel Barenboim. (21m). **PURCELL:** Man that is born of a woman. (L'home que neix d'una dona) Honor Sheppard, soprano. Alfred Deller, contratenor. Neil Jenkins, tenor. Maurice Bevan, baríton. Cors i Orquestra del Festival de Stour. Deller Consort. Dir.: Alfred Deller. (11m). **M. HAYDN:** Divertimento per a violí, viola, clarinet, trompa, fagot i contrabaix. Divertimento Salzburg. (25m).

13.00 MÚSICA DEL SEGLE XX

KORNGOLD: Serenata Simfònica op. 39. Orquestra Filharmònica del Nordoest d'Alemanya. Dir.: Werner Andreas Albert. (32m). **HINDEMITH:** Quartet de corda n. 5, op. 32. Quartet Sonare. (29m). **TIPPETT:** Cinc Espirituals negres de "A Child of our Time". Solistes instrumentals. Christ Church Cathedral Choir. Quartet de corda Medici. Dir.: Stephen Darlington. (10m). **SANDSTRÖM:** Concert per a flauta i orquestra. Tobias Carron. Orquestra Simfònica de la Ràdio Sueca. Dir.: Leif Segerstam. (21m). **GINASTERA:** Sonata per a piano n. 1, op. 22. Alberto Portugais. (16m).

15.00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES I AGENDA MUSICAL

15.13 CAPSA DE MÚSICA

MOZART: Missa en do m, KV 427 "Gran Missa". Sylvia McNair, Diana Montague, Anthony Rolfe Johnson. Cornelius Hauptmann. Cor Monteverdi. Solistes Barrocs Anglesos. Dir.: John Eliot Gardiner. (53m). **VILLA-LOBOS:** Bachianes brasileres n. 3 per a piano i orquestra. Jorge Federico Osorio. Royal Philharmonic Orchestra. Dir.: Enrique Bátiz. (26m). **TXAIKOVSKI:** Serenata per orquestra de corda, Op. 48. New American Chamber Orchestra. (29m). **D.SCARLATTI:** Sonata per a violí i clavecí en mi m. R. Bonucci. B. Canino. (8m). **PARRY:** Simfonia n. 3 "L'anglesa". Orquestra Filharmònica de Londres. Dir.: Matthias Bamert. (35m).

18.00 GRANS INTEGRALS

BRAHMS: OBRES CORALS. Deutsche Volkslieder, per a cor mixt, WoO 34. Cor de la NDR, Hamburg. Dir.: Günter Jena. (34m). Deutsche Volkslieder WoO post. 35. Edith Mathis, soprano. Cor de la NDR, Hamburg. Dir.: Günter Jena. (16m).

19.00 ALMANAC

Un espai destinat a evocar i reviuire els fets més representatius del passat musical. Guió i selecció d'Àlex Robles.

20.00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES I AGENDA MUSICAL

20.13 CATALUNYA MÚSICA: RECALL DE 10 ANYS D'HISTÒRIA

Revisió dels programes, espais i concerts més significatius.

19.00 ALMANAC

Un espai destinat a evocar i reviuire els fets més representatius del passat musical. Guió i selecció d'Àlex Robles.

20.00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES I AGENDA MUSICAL

20.13 CATALUNYA MÚSICA: RECALL DE 10 ANYS D'HISTÒRIA

Revisió dels programes, espais i concerts més significatius. **CONCERT D'ANY NOU 1992.** Enregistrament en directe fet per Catalunya Música el dia 4 de gener de 1992 al Palau de la Música Catalana de Barcelona. Obres d'OFFENBACH, LEHAR, KALMAN, J. STRAUSS i Jf. STRAUSS, Orquestra Simfònica Johann Strauss de Budapest. Dir.: István Bogár. (65m).

22.00 AGENDA MUSICAL

22.05 ELS NOSTRES CONCERTS

CONCERT enregistrat per Catalunya Música el dia 15 de març de 1997 al Palau de la Música Catalana de Barcelona. **BLANCAFORT:** Preludi, ària i giga. Concert Ibèric per a piano i orquestra. **BRAHMS:** Quartet

amb piano op. 25 (versió per a orquestra). Emili Brugalla, piano. Orquestra Simfònica de Barcelona i Nacional de Catalunya. Dir.: Franz-Paul Decker.

23.30 NOCTURN

Música per acabar el dia. Presentació a càrrec d'Alfred Celaya.

01.00 REPERTORI DE NIT

DIMARTS, 18 DE MARÇ DE 1997

07.00 L'OBERTURA

Música per començar el dia. Recull d'obres breus presentades per Joan Vives. Inclou butlletins informatius i agendes musicals.

09.00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES

09.08 SELECCIÓ DE NOVELTATS

Presentació de les últimes novetats discogràfiques aparegudes al mercat. Espai patrocinat per Discos Castelló.

10.00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES

10.08 CAPSA DE MÚSICA

GLAZUNOV: Concert per a piano i orquestra, n. 1 op. 92. Alexei Nasedkine. Gran Orquestra Simfònica de la RTV de Moscou. Dir.: Algis Juraitis. (31m). SCHEIBE: Simfonia en si m de la Cantata fúnebre per la reina Lovise. Concerto Copenhagen. Dir.: Andrew Manze. (11m). RUDOLPH D'ÀUSTRIA: Septet en mi m. onsortium Classicum. (33m). LALO: Simfonia espanyola, op. 21. Anne-Sophie Mutter, violí. Orquestra Nacional de França. Dir.: Seiji Ozawa. (34m). MOMPOU: Charnes. Antoni Besses, piano. (10m). ZELENKA: Simfonia, Z 63. (Obertura de l'òpera "I penitenti al sepolcro del redentore"). Orquestra Filharmònica Txeca. Dir.: Vaclav Neumann. (9m). LISZT: Rapsòdia hongaresa n. 5. Orquestra Filharmònica de Berlín. Dir.: H. von Karajan. (13m). BOCCHERINI: Quintet amb guitarra n. 6, G 450. José Luis Lopategui. Quartet Travnick. (19m).

13.00 MOMENTS LÍRICS

BIZET: Djamilah, òpera còmica en un acte. Lucia Popp. Franco Bonisolli. Jean-Philippe Lafont. Jacques Pineau. Cor de la Ràdio de Baviera. Orquestra de la Ràdio de Múnic. Dir.: Lamberto Gardelli. (65m). CHUECA: La Gran Via, sarsuela. Nati Mistral. Pura María Martínez. Antonio Blancas. Zori. Santos. Codeso. Antonio Martelo. José Peromingo. Cor Cantores de Madrid. Orquestra Filharmònica d'Espanya. Dir.: Rafael Frühbeck de Burgos. (27m). MILLOCKER / STRAUSS, O.: 2 àries d'òpera. Bernd Weikl, baríton. Cor i Orquestra Simfònica de l'ORF. (7m).

VERDI: I Vespri Siciliani ("Sogno, o son desto", duet de l'òpera). Carlo Bergonzi, tenor. Dietrich Fischer-Dieskau, baríton. Orquestra Simfònica de la Ràdio de Baviera. Dir.: Jesús López Cobos. (10m).

15.00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES I AGENDA MUSICAL

15.13 CAPSA DE MÚSICA

HINDEMITH: Simfonia "Maties el pintor". Orquestra Simfònica de Londres. Dir.: Jascha Horenstein. (29m). VIVALDI: Concert en Do M "dedicato a sua maestra cesarea e cattolica", RV 171. Fabio Biondi. L'Europa Galante. (9m). BOELY: Trio op. 5 n. 1. Trio de corda de París. (25m). RAKHMANINOV: Príncep Rostislav, poema simfònic a partir d'Alexei Tolstoi. Orquestra Simfònica de Saint Louis. Dir.: Leonard Slatkin. (18m). J.Ch. BACH: Simfonia op. 6 n. 2. Orquestra de Cambra Holandesa. Dir.: David Zinman. (8m). GRIEG: Marxa fúnebre. The London Brass Virtuosi. Dir.: David Honeyball. (8m). KRAUS: Sonata per a violí i piano, VB 164. Jaap Schröder. Lucia Negro. (23m). WEBER: Concert per a clarinet n. 1, op. 73. Janet Hilton. Orquestra Simfònica de la Ciutat de Birmingham. Dir.: Neeme Järvi. (21m). MARAIS: Sonnerie de Sainte Geneviève du Mont de París. Alice Harnoncourt, violí. Nikolaus Harnoncourt, viola de gamba. Herbert Tachezi, clavecí. (9m).

18.00 GRANS INTEGRALS

BRAHMS: OBRES CORALS. Tres duets vocals op. 20. Edith Mathis, soprano. Brigitte Fassbaender, contralt. Karl Engel, piano. (8m). Quatre duets vocals, op. 28. Brigitte Fassbaender, contralt. Dietrich Fischer-Dieskau, baríton. Karl Engel, piano. (12m). Tres quartets vocals op. 31. Edith Mathis, soprano. Brigitte Fassbaender, contralt. Peter Schreier, tenor. Dietrich Fischer-Dieskau, baríton. Karl Engel, piano. (11m). Liebeslieder-Walzer, op. 52. Barbara Bonney, soprano. Anne Sofie von Otter, mezzosoprano. Kurt Streit, tenor. Olaf Bär, baríton. Helmut Deutsch i Bengt Forsberg, piano a quatre mans. (24m).

19.00 GRANS INTÈRPRETS

KUHLAU: Quintet per a flauta i corda, op. 51 n. 2. Jean-Pierre Rampal. Quartet Juilliard. (27m). C. STAMITZ: Concert per a flauta i orquestra op. 29. Jean-Pierre Rampal. Orquestra de Cambra de Praga. Dir.: Dir.: Václav Neumann. (19m). BACH: Sonata per a flauta i baix continu BWV 1033. Jean-Pierre Rampal, flauta. Trevor Pinnock, clavecí. Roland Pidoux, violoncel. (9m).

20.00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES I AGENDA MUSICAL

20.13 GRAN TEATRE DEL LICEU: ANTOLOGIA DE 150 ANYS D'HISTÒRIA

Un programa escrit i presentat per Roger Aliet.

22.00 AGENDA MUSICAL

22.05 ELS NOSTRES CONCERTS

CONCERT enregistrat per Catalunya Música el dia 20 de juliol de 1989 a l'Església Parroquial de Sant Joan. 9è Festival Internacional de Música de Matadepera. Obres de JOHNSON, KREBBS, BACH, KELLY, HINDEMITH i DODGSON. Jordi Reguant, clavicèmbal. Ferran Quiroga, guitarra. (67m).

23.30 NOCTURN

Música per acabar el dia. Presentació a càrrec d'Alfred Celaya.

01.00 REPERTORI DE NIT

DIMECRES, 19 DE MARÇ DE 1997

07.00 L'OBERTURA

Música per començar el dia. Recull d'obres breus presentades per Joan Vives. Inclou butlletins informatius i agendes musicals.

09.00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES

09.08 SELECCIÓ DE NOVELTATS

Presentació de les últimes novetats discogràfiques aparegudes al mercat. Espai patrocinat per Discos Castelló.

10.00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES

10.08 CAPSA DE MÚSICA

RAVEL: Concert per a piano (mà esquerra). Pascal Rogé. Orquestra Simfònica de Montréal. Dir.: Charles Dutoit. (19m). BACH: Sonata per a oboè, viola i continu n. 6, BWV 530. Heinz Holliger, oboè. Tabea Zimmermann, viola. Christiane Jaccottet, clavecí. Thomas Demenga, violoncel. (12m). KABALEVSKI: Suite de Romeu i Julieta, op. 55. Orquestra Simfònica de Moscou. Dir.: Dmitri Kitaenko. (35m). DOPPLER: Valse di bravura per a dues flautes i piano, op. 33. Robert Aitken. Per Oien. Geir Henning Braaten. (9m). ARRIAGA: Simfonia en Re (versió original). Le Concert des Nations. Dir.: Jordi Savall. (29m). ROSSINI: Semiramis. (Obertura de l'òpera). Orquestra Filharmònica de la Ràdio de Hilversum. Dir.: Sergiu Comissiona. (13m). ROYER: Tres peces per a clavecí. William Christie, clavecí. (8m). STRAVINSKI: La consagració de la primavera. Orquestra Simfònica Alemanya de Berlín. Dir.: Vladimir Ashkenazy. (34m).

13.00 MÚSICA VOCAL

PURCELL: "Arise, my Muse", oda per l'aniversari de la Reina Mary, Z 320. Gillian Fisher. Tessa Bonner. James Bowman. Michael Chance. Charles Daniels. John

Mark Ainsley. Michael George. Charles Pott. The King's Consort. Dir.: Robert King. (21m). SCHNITZER: Missa en Do M. Konstantin Knisz. Stefan Rampf. Heinrich Weber. Howard Armann. Ulrike Schäfer, violoncel. Georg Hörtnagel, contrabaix. Franz Lehnrdorfer. Cor de nens de Bad Tölz. Dir.: Gerhard Schmidt-Gaden. (50m). ELGAR: The Black Knight, simfonia per a cor i orquestra, op. 25. Liverpool Philharmonic Choir. Royal Liverpool Philharmonic Orchestra. Dir.: Charles Groves. (36m).

15.00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES I AGENDA MUSICAL

15.13 CAPSA DE MÚSICA

GADE: Simfonia n. 6, op. 32. Sinfonietta d'Estocolm. Dir.: N. Järvi. (24m). HAYDN: Concert en Do M, "Concerto de bebé". Walid Akl, piano. (4m). CHOPIN: Les Sifides, suite de ballet (orquestració de Roy Douglas). Orquestra Simfònica de la Ràdio de Berlín. Dir.: Heinz Fricke. (29m). PUCCINI: Quartet en Re M, per a corda. Orquestra de Cambra de Santa Cecília. Dir.: Alessio Vlad. (9m). CLERAMBAULT: La Musa de l'Òpera, cantata. Noëmi Rime, soprano. Les Arts Florissants. Dir.: William Christie. (18m). TANNIEV: L'Orestida. Orquestra del Teatre Bolxoi de Moscou. Dir.: Andrei Txistiakov. (6m). CLEMENTI: Sonata Op. 37 n. 2. Jos van Immerseel, pianoforte. (12m). HOFFMEISTER: Parthia en Mi b M "De rebuda i de comiat". Consortium Classicum. (23m). BRUCH: Concert per a violí i orquestra n. 2, op. 44. Itzhak Perlman. Orquestra Filharmònica d'Israel. Dir.: Zubin Mehta. (24m).

18.00 GRANS INTEGRALS

BRAHMS: OBRES CORALS

Quatre duets vocals, op. 61. Edith Mathis, soprano. Brigitte Fassbaender, contralt. Karl Engel, piano. (9m). Tres quartets vocals, op. 64. Edith Mathis, soprano. Brigitte Fassbaender, contralt. Peter Schreier, tenor. Dietrich Fischer-Dieskau, baríton. Karl Engel, piano. (12m). Neue Liebeslieder-Walzer, op. 65. Barbara Bonney, soprano. Anne Sofie von Otter, mezzosoprano. Kurt Streit, tenor. Olaf Bär, baríton. Helmut Deutsch i Bengt Forsberg, piano a quatre mans. (21m). Cinc duets vocals, op. 66. Edith Mathis, soprano. Brigitte Fassbaender, contralt. Karl Engel, piano. (10m).

19.00 NOUS INTÈRPRETS

YSAYE: Sonata per a violí sol n. 5, op. 27. Yucari Cousineau, violí. (9m). BACH: Sonata per a violoncel i piano, BWV 1027. Oriol Aymat. Roser Berengueras. (13m). DUBOIS: Quartet de flautes. Flautes d'Adri. quartet. (7m). C. Ph. E. BACH: 12 variacions sobre La folie d'Espagne. Lluís Solé, clavicèmbal. (16m). KHATXATURIAN: Toccata. Anna Roqué, piano. (5m).

20.00 BUTLLETÍ DE NOTÍ- CIES I AGENDA MUSICAL

20.13 SCHUBERT: 200 ANYS
Trio de corda, D 581 (segona versió). L'Archibudelli. (26m). Simfonia n. 2, D 125. Orquestra Filharmònica de Berlín. Dir.: Daniel Barenboim. (35m). Sonata per a piano, op. 78 D 894. Vadim Sakharov. (39m).

22.00 AGENDA MUSICAL

22.05 ELS NOSTRES CON- CERTS

CONCERT enregistrat per Catalunya Música el dia 5 de desembre de 1990 al Monestir de Sant Cugat. FRANCK: Sonata per a violí i piano. Quintet en Fa m. Eva Graubín, violí. Joan Llinares, violí. Alan Kovaks, viola. Marçal Cervera, violoncel. Antoni Beses, piano. (67m).

23.30 NOCTURN

Música per acabar el dia. Presentació a càrrec d'Alfred Celaya.

01.00 REPERTORI DE NIT

DIJOUS, 20 DE MARÇ DE 1997

07.00 L'OBERTURA

Música per començar el dia. Recull d'obres breus presentades per Joan Vives. Inclou butlletins informatius i agendes musicals.

09.00 BUTLLETÍ DE NOTÍ- CIES

09.08 SELECCIÓ DE NOVE- TATS

Presentació de les últimes novetats discogràfiques aparegudes al mercat. Espai patrocinat per Discos Castelló.

10.00 BUTLLETÍ DE NOTÍ- CIES

10.08 CAPSA DE MÚSICA

RESPIGHI: Concerto Gregoriano per a violí i orquestra. Takato Nishizaki. Orquestra Simfònica de Singapur. Dir.: Choo Hoey. (31m). BEETHOVEN: Quintet, op. 16. A. Brendel, piano. H. Holliger, oboè. E. Brunner, clarinet. H. Baumann, trompa. K. Thunemann, fagot. (30m). SCHUMANN: Vom Pagen und der Königstochter (El patge i la filla del rei), quatre balades per a solistes, cor i orquestra Op. 140. D. Soffel. W. Berry. I. Gramatzki. B. Lindner. J. Protschka. P. Meven. A. Michael. A. Schmidt. Cor des Städtischen Musikvereins de Düsseldorf. Orquestra Simfònica de Düsseldorf. Dir.: Bernhard Klee. (29m). CORRETTE: Sonata per a fagot i baix continu n. 5. "Les Delícies de la Solitud". Danny Bond, fagot. Richté van der Meer, violoncel. Robert Kohnen, clavecí. (7m). FIBICH: Primavera, poema simfònic, op. 13. Orquestra Simfònica de Ràdio Praga. Dir.: Frantisek Vajnar. (14m). MALATS:

Serenata. Narciso Yepes, guitarra. (4m). TXAIKOVSKI: La bella dorment, suite. Orquestra Filharmònica de Viena. Dir.: H. von Karajan. (22m). HAYDN: Simfonia n. 7 "El migdia". The English Concert. Dir.: Trevor Pinnock. (23m).

13.00 MÚSICA ANTIGA

MONTEVERDI: Missa "In illo tempore". The Sixteen. Margaret Philips, orgue. Dir.: Harry Christophers. (28m). FRESCO-BALDI: Il primo libro di toccate (extractes) Scott Ross, clavecí. (19m). NAVARRO: "Alerta fidel zelo", cantata. Capella de Ministres. (7m). HANDEL: Música aquàtica, suite n. 2. Le Concert des Nations. Dir.: Jordi Savall. (31m). SARRO: Coronatemi il crine, cantata. Sara Mingardo. Orquestra de Cambra In Canto. Dir.: Gabriele Catalucci. (19m).

15.00 BUTLLETÍ DE NOTÍ- CIES I AGENDA MUSICAL

15.13 CAPSA DE MÚSICA

R. STRAUSS: Divertimento, op. 86. Orquestra Simfònica del Metropolitan de Tòquio. Dir.: Hiroshi Wakasugi. (34m). GRETRY: Danses Villageoises. Orquestra de Liège. Dir.: Paul Strauss. (18m). TURINA: Sonata en Re. Michael Tröster, guitarra. (11m). TORELLI: Simfonia à quattro. Maurice André, trompeta. Orquestra de Cambra Jean-François Paillard. Dir.: Philippe Caillard. (8m). GLINKA: El príncep Kholmski. Orquestra Simfònica de l'URSS. Dir.: E. Svetlanov. (21m). VILLA-LOBOS: Concert per a guitarra i petita orquestra. Pepe Romero, guitarra. The Academy of St. Martin-in-the-Fields. Dir.: Neville Marriner. (19m). DELALANDE: Tercer caprici (de la Dotzena Suite, Simfonies pels sopars del Rei). Orquestra de Cambra Jean-François Paillard. Dir.: Jean-François Paillard. (15m). MENDELSSOHN: "O Haupt voll Blut und Wunden", cantata coral per a baix, cor i orquestra. Gilles Cachemaille, Cor i Orquestra Gulbenkian. Dir.: Michel Corboz. (13m). MOZART: Adagio i Rondo per a harmònica de vidre, flauta, oboè i violoncel. KV 617. Dennis James. Marc Grauwels. Joris Van Der Hauwe. Luc Dewez. (13m).

18.00 GRANS INTEGRALS

BRAHMS: OBRES CORALS
Balladen und Romanzen, op. 75. Edith Mathis, soprano. Brigitte Fassbaender, contralt. Karl Engel, piano. (10m). Quatre quartets vocals, op. 92. Edith Mathis, soprano. Brigitte Fassbaender, contralt. Peter Schreier, tenor. Dietrich Fischer-Dieskau, baríton. Karl Engel, piano. (9m) 3 quartets vocals de Zigeunerlieder, op. 103. Edith Mathis, soprano. Brigitte Fassbaender, contralt. Peter Schreier, tenor. Dietrich Fischer-Dieskau, baríton. Karl Engel, piano. (6m). Sis quartets vocals, op. 112. Edith Mathis, soprano.

Brigitte Fassbaender, contralt. Peter Schreier, tenor. Dietrich Fischer-Dieskau, baríton. Karl Engel, piano. (10m).

19.00 PENTAGRAMA

Programa de divulgació musical. Guió i realització: Pere Burés i Alex Robles.

20.00 BUTLLETÍ DE NOTÍ- CIES I AGENDA MUSICAL

20.13 "A LA MANERA DE..."

Un convidat ens proposa i comenta la música que li agrada. Guió i presentació de Joan Vives. Producció de Dolors Busquets.

22.00 AGENDA MUSICAL

22.05 ELS NOSTRES CON- CERTS

CONCERT enregistrat per Catalunya Música el dia 15 de desembre de 1996 al Palau de la Música Catalana de Barcelona. FESTIVAL DE VALSOS I DANSES. Orquestra Simfònica del Vallès. Dir.: Salvador Brotons. (78m).

23.30 NOCTURN

Música per acabar el dia. Presentació a càrrec d'Alfred Celaya.

01.00 REPERTORI DE NIT

DIVENDRES, 21 DE MARÇ DE 1997

07.00 L'OBERTURA

Música per començar el dia. Recull d'obres breus presentades per Joan Vives. Inclou butlletins informatius i agendes musicals.

09.00 BUTLLETÍ DE NOTÍ- CIES

09.08 SELECCIÓ DE NOVE- TATS

Presentació de les últimes novetats discogràfiques aparegudes al mercat. Espai patrocinat per Discos Castelló.

10.00 BUTLLETÍ DE NOTÍ- CIES

10.08 CAPSA DE MÚSICA

BERLIOZ: Les nits d'estiu, op. 7. Frederica von Stade. Orquestra Simfònica de Boston. Dir.: Seiji Ozawa. (32m). CORELLI: Sonata per a corda op. 2 n. 5. Quartet Purcell. (7m). KUHLAU: El verhoj, obertura. Orquestra Simfònica Odense. Dir.: Othmar Maga. (11m). KALINNIKOV: Simfonia n. 2. Orquestra Simfònica de Rússia. Dir.: Veronika Dudarova. (40m). BACH: Suite anglesa n. 5, BWV 810. Glenn Gould, piano. (16m). CHAUSSON: La tempesta op. 18. Orquestra Simfònica de la RTBF. Dir.: José Serebrier. (8m). L. MOZART: Simfonia en Re M. "La boda campestre". K.H. Schickhaus, saltiri. Orquestra de Cambra de Munic. Dir.: Hans Stadlmair. (18m). LAURO:

Quatre valsos veneçolans. Diego Blanco, guitarra. (7m). HANDEL: "Have Mercy upon me", Anthem "Chandos" n. 3, per a solistes, cor i orquestra (Salm 51). Lynne Dawson, soprano. Ian Partridge, tenor. Cor i Orquestra "The Sixteen". Dir.: Harry Christophers. (20m).

13.00 MÚSICS DE CATALUNYA

MOZART: Fantasia per a piano, KV 475. Alicia de Larrocha. (14m). BENGUEREL: Concert per a dues flautes i corda. Jean-Pierre Rampal. Salvador Gratacòs. Conjunt de Cambra. Dir.: Klaus Bernbacher. (20m). CABEZON: Glossats, diferències i tientos. Trio Unda Maris. (21m). BAGUER: "Cum invocarem", salm n. 4. Maria José Sánchez, soprano. Sylvia Corbacho, contralt. Josep Bros, tenor. Vicente Sardinero, baríton. Cor "Es taller". Orquestra de cambra integrada per professors de l'O.S.L.B. Dir.: Francesc Bonnin. (18m). FALLA: Fantasia bètica. Josep Colom, piano. (13m). CAMP: Ressorgir (El ressorgiment nacional). Anna Ricci, mezzosoprano. Orquestra de Cambra del Palau de la Música Catalana. Piano i direcció: Manel Camp. (23m).

15.00 BUTLLETÍ DE NOTÍ- CIES I AGENDA MUSICAL

15.13 EL DIA DE L'OIENT

Programació realitzada a partir de les peticions que els nostres oients han fet al contestador de Catalunya Música, tel. 202 35 35.

22.00 AGENDA MUSICAL

22.05 CONCERT IMAGINARI

Guió i selecció: Àlex Robles.

23.30 NOCTURN

Música per acabar el dia. Presentació a càrrec d'Alfred Celaya.

01.00 REPERTORI DE NIT

DISSABTE, 22 DE MARÇ DE 1997

07.00 L'OBERTURA

Música per començar el dia. Recull d'obres breus presentades per Pilar Subirà.

09.00 MÚSICA PER A COBLA

MORERA: "La Santa espina", "Baixant de la font del gat", "L'Empordà", sardanes. La Principal de la Bisbal. (12m). GIL I MEMBRADO: L'estudiant de Vic, suite programàtica. Cobla La Principal de la Bisbal. Dir.: Francesc Cassú. (16m). BOU: "El saltiró de la cardina", "Llevantina", sardanes. La Principal de la Bisbal. (6m). HAVART: Amical, fox-trot, Enamorado, bolero. Cobla Mediterrània. Dir.: Jordi León. (6m). ANÒNIM/DOUTRES: Après l'orage, fox-trot. La Cobla de Joglars. Dir.: Carles Mas. (3m).

10.00 PENTAGRAMA

Repetició del programa emès el dijous.

11.00 EL DIA DE L'OIENT

Programació realitzada a partir de les peticions que els nostres oients han fet al contestador de Catalunya Música, tel. 202 35 35.

20.00 L'ÀUDIOVISUAL

Un programa d'Alex Gorina.

22.00 GRANS OBRES

BACH: Passió segons St. Mateu (versió de Felix Mendelssohn, 1841). Wilfried Jochens. Peter Lika. Angela Kazimierzczuk. Alison Browner. Markus Schäfer. Franz-Josef Selig. Chorus Musicus. Das Neue Orchester. Dir.: Christoph Spering. (132m).

00.30 NOCTURN

Música per acabar el dia. Presentació a càrrec de Maró Jané.

01.00 REPERTORI DE NIT

DIUMENGE, 23 DE MARÇ DE 1997

07.00 L'OBERTURA

Música per començar el dia. Recull d'obres breus presentades per Pilar Subirà.

09.00 MÚSICA RELIGIOSA

VILLA-LOBOS: Magnificat - Al-Jeluia. Elizabeth McCormack, mezzosoprano. Corydon Singers i Orquestra. Dir.: Matthew Best. (7m). BACH: Missa BWV 233, E 6. Agnès Mellon. Gérard Lesne. Christoph Prégardien. Peter Kooy. Cor i Orquestra del Collegium Vocale de Gant. Dir.: Philippe Herreweghe. (27m). JANACEK: Pater noster. Solistes vocals i instrumentals. Cor de Gonville i Caius College, Cambridge. Dir.: Geoffrey Webber. (15m). ZELENSKA: Rèquiem en re m, ZWV 48. Helena Pellarová. Magdalena Kožená. Ladislav Richter. Michal Pospisil. Cor de Cambra Txec. Conjunt Barroc 1994. Dir.: Roman Válek. (42m). GORECKI: Eumes ibant et flebant, op. 32. Chicago Symphony Chorus. Chicago Lyric Opera Chorus. Dir.: John Nelson. (9m).

11.00 TRANSMISSIÓ EN DIRECTE DE LA MISSA CONVENTUAL DES DEL MONESTIR DE MONTSERRAT

12.30 APERITIU MUSICAL

15.00 "A LA MANERA DE..."
Repetició del programa emès el dijous al vespre.

17.00 TEMPORADA D'ÒPERA DE CATALUNYA MÚSICA

HAYDN: L'incontro improvviso, drama giocoso. Claes H. Ahnsjö. Linda Zoghby. Margaret Marshall. Della Jones. Domenico Trimarchi. Benjamin Luxon. Orquestra de Cambra de Lausana. Dir.: Antal Dorati. (162m).

20.00 SELECCIÓ DE JAZZ

Programa dedicat a la música de jazz amb guió d'Albert Mallofré.

22.00 LA MÚSICA A DEBAT

Programa a l'entorn de temes musicals d'interès, realitzat amb la col·laboració del Consell Català de la Música.

23.30 NOCTURN

Música per acabar el dia. Presentació a càrrec de Maró Jané.

01.00 REPERTORI DE NIT

DILLUNS, 24 DE MARÇ DE 1997

07.00 L'OBERTURA

Música per començar el dia. Recull d'obres breus presentades per Joan Vives. Inclou butlletins informatius i agendes musicals.

09.00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES

09.08 SELECCIÓ DE NOVE-TATS

Presentació de les últimes novetats discogràfiques aparegudes al mercat. Espai patrocinat per Discos Castelló.

10.00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES

10.08 CAPSA DE MÚSICA

TXAIKOVSKI: Suite per a orquestra n. 3, op. 55. Orquestra Simfònica de l'URSS. Dir.: E. Svetlanov. (42m). BUXTEHUDE: "Gott führet auf mit Jauchzen" (Jahvé se'n puja enmig d'acclamacions), cantata BuxWV 33. Solistes vocals. Cor de nens de Hannover. The Amsterdam Baroque Orchestra. Dir.: Ton Koopman. (12m). SAINT-SAËNS: Sonata per a violoncel i piano n. 2, op. 123. Werner Thomas. Carmen Piazzini. (33m). MOZART: Simfonia n. 31, KV 297 "Paris". Orquestra Reial del Concertgebouw. Dir.: Nikolaus Harnoncourt. (23m). WEBER: Concert per a piano i orquestra n. 2, op. 32, J155. Nikolai Demidenko. Orquestra de Cambra Escocesa. Dir.: Charles Mackerras. (22m). HANDEL: "O sing unto the Lord a new song", anthem n. 4. Lynne Dawson, soprano. Ian Partridge, tenor. Cor i Orquestra The Sixteen. Dir.: Harry Christophers. (15m). C.Ph.E.BACH: Trio Sonata, Wq 158. Quartet Purcell. (13m).

13.00 MÚSICA DEL SEGLE XX

BRITTEN: Concert per a violí op. 15. Lorraine McAslan. Orquestra de Cambra Anglesa. Dir.: Stuart Bedford. (33m). AVSHALOMOV: Open Sesame! Jove Orquestra Filharmònica de Portland. Dir.: Jacob Avshalomov. (17m). HONEGGER: Concert de cambra per a flauta, corn anglès i orquestra de corda. Aurèle Nicolet. Heinz Holliger. Academy of St. Martin-in-the-Fields. Dir.: Neville Marriner. (17m). IVES: Varia-

cions sobre "Amèrica", per a orgue. Hans-Ola Ericsson. (9m). TOMASI: Concert per a trombó i orquestra. Christian Lindberg. Tapiola Sinfonietta. Dir.: Osmo Vänskä. (17m). HARTMANN: Adagio (Simfonia n. 2). Orquestra Simfònica de la Ràdio de Baviera. Dir.: R. Kubelik. (15m).

15.00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES I AGENDA MUSICAL

15.13 CAPSA DE MÚSICA

SMETANA: Danses txeques n. 1, 7, 8 i 10. Orquestra Simfònica de Praga. Dir.: Petr Altrichter. (23m). SPOHR: Gran duo per a dos violins n. 3. Pavel Hula. Bohumil Kotmel. (27m). F. BENDA: Concert per a flauta en mi m. András Adorján. Ensemble Ars Rediviva de Praga. Dir.: Milan Munclinger. (22m). LULLY: George Dandin, comèdia-ballet (extractes). Solistes vocals. Les Musiciens du Louvre. Dir.: Marc Minkowski. (14m). ELGAR: Cockaigne (In London Town), obertura op. 40. The Philharmonia. Dir.: Owain Arwel Hughes. (17m). KRUFFT: Sonata per a trompa i piano. Lowell Greer, trompa. Steven Lubin, piano. (21m). SUSATO: Danses del renaixement. New London Consort. Dir.: Philip Pickett. (18m). SCHUMANN: Simfonia en sol m (inacabada). New Philharmonia Orchestra. Dir.: Eliahu Inbal. (13m).

18.00 GRANS INTEGRALS

BRAHMS: OBRES CORALS
14 Volks-Kinderlieder, WoO 31. Edith Mathis, soprano. Karl Engel, piano. (29m). Deutsche Volkslieder, WoO 33 (primer llibre). Edith Mathis, soprano. Peter Schreier, tenor. Karl Engel, piano. (20m).

19.00 ALMANAC

Un espai destinat a evocar i reviu els fets més representatius del passat musical. Guió i selecció d'Alex Robles.

20.00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES I AGENDA MUSICAL

20.13 CATALUNYA MÚSICA: RECULL DE 10 ANYS D'HISTÒRIA

Revisió dels programes, espais i concerts més significatius. "A LA MANERA DE..." Josep Carreras

22.00 AGENDA MUSICAL

22.05 ELS NOSTRES CONCERTS

CONCERT enregistrat per Catalunya Música el dia 2 d'octubre de 1996 al palau de la Música Catalana de Barcelona. CICLE "EL PRIMER PALAU". HANDEL: Concerto grosso op. 6 n. 6. BACH: Concert per a violí i orquestra BWV 1042. Concert per a violí i orquestra BWV 1041. HAYDN: Concert per a violoncel i orquestra en Re M. Laia Casas, violí. Eugeni Kaplan, violí. Arnau

Tomàs, violoncel. Orquestra Filharmònica de Cambra de Barcelona. Dir.: Sergio Prieto. (76m).

23.30 NOCTURN

Música per acabar el dia. Presentació a càrrec d'Alfred Celaya.

01.00 REPERTORI DE NIT

DIMARTS, 25 DE MARÇ DE 1997

07.00 L'OBERTURA

Música per començar el dia. Recull d'obres breus presentades per Joan Vives. Inclou butlletins informatius i agendes musicals.

09.00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES

09.08 SELECCIÓ DE NOVE-TATS

Presentació de les últimes novetats discogràfiques aparegudes al mercat. Espai patrocinat per Discos Castelló.

10.00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES

10.08 CAPSA DE MÚSICA

ARENSKI: Concert per a piano i orquestra op. 2. Stephen Coombs. Orquestra Simfònica BBC Escocesa. Dir.: Jerzy Maksymiuk. (26m). BRUHNS: Paratum cor meum, cantata. Guy De Mey. Ian Honeyman. Max Van Egmond. Ricercar Consort. (13m). BAX: Into the Twilight, poema simfònic. Orquestra de l'Ulster. Dir.: Bryden Thomson. (13m). CHARPENTIER: Suite en la m. Virtuosi di Praga. Dir.: Chantal Wührmann. (10m). M.HAYDN: Concert per a flauta i orquestra en Re M. Lóránt Kovács, flauta. Orquestra Filharmònica Győr. Dir.: János Sándor. (22m). BERLIOZ: Simfonia fúnebre i triomfal, op. 15. Musique des Gardiens de la Paix. Dir.: Désiré Dondeyne. (38m). ARNE: Concert per a orgue i orquestra n. 5. Roger Bevan Williams. Cantilena. Dir.: Adrian Shepherd. (15m). VIVALDI: Sonata en Si b M, RV 77. Ensemble 415. (14m). SATIÉ: Tres Gymnopédies, versió orquestral. Nova Orquestra de Londres. Dir.: Ronald Corp. (9m).

13.00 MOMENTS LÍRICS

SULLIVAN: Princess Ida, opereta en tres actes. Kenneth Sandford. Philip Potter. David Palmer. Geoffrey Skitch. The D'Oyly Carte Opera Chorus. Royal Philharmonic Orchestra. Dir.: Malcolm Sargent. (84m). RAMEAU: Àries i fragments d'òperes. Gérard Souzay, baríton. New Philharmonia Orchestra. Orquestra de Cambra Anglesa. Dir.: Raymond Leppard. (20m). LUNA: El niño judío (Cançó espanyola). Teresa Berganza. Orquestra de Cambra Anglesa. Dir.: Enrique García Asensio. (6m).

15.00 BUTLLETÍ DE NOTÍ- CIES I AGENDA MUSICAL

15.13 CAPSA DE MÚSICA

SUK: Simfonia Azrael, op. 27. Orquestra Simfònica Estatal Russa. Dir.: Evgeni Svetlanov. (64m). BOCCHERINI: Sonata per a violoncel i continu G 17. Richard Lester i David Watkin, violoncels. (13m). KROMMER: Concert per a dos clarinets i orquestra, Op. 35. Sabine Meyer. Wolfgang Meyer. Orquestra de Cambra de Württemberg-Heilbronn. Dir.: Jörg Faerber. (20m). GAZZANIGA: Salve Regina. Conjunt vocal i instrumental Capella Musical de la Catedral de Verona. Dir.: Alberto Turco. (10m). WAGNER: L'Holandès errant, obertura. Orquestra Filharmònica de Viena. Dir.: Georg Solti. (11m). VIVALDI: Concert per a corda en Si b m, RV 163, "Conca". Fabio Biondi. L'Europa Galante. (3m). MENDELSSOHN: Simfonia per a corda n. 12. Guildhall String Ensemble. (20m). HAYDN: Nocturn n. 2, Hob. II:26. Robert Dohn, flauta. Lajos Lencsés, oboè. Orquestra de Cambra Eslovaca. Dir.: Bohdan Warchal. (9m).

18.00 GRANS INTEGRALS

BRAHMS: OBRES CORALS. Deutsche Volkslieder, WoO 33 (segon llibre). Edith Mathis, soprano. Peter Schreier, tenor. Karl Engel, piano. (19m). Deutsche Volkslieder, WoO 33 (tercer llibre). Edith Mathis, soprano. Peter Schreier, tenor. Karl Engel, piano. (18m). Deutsche Volkslieder, WoO 33 (quart llibre). Edith Mathis, soprano. Peter Schreier, tenor. Karl Engel, piano. (15m).

19.00 GRANS INTÈRPRETS

JEAN PIERRE RAMPAL. BERNSTEIN: Halil. Nocturn per a solo de flauta, orquestra de corda i percussió. Orquestra Filharmònica d'Israel. Dir.: Leonard Bernstein. (16m). PLA: Concert per a flauta i orquestra de corda, en Sol M. Orquestra de Cambra Franz Liszt. (15m). BACH: Sonata per a flauta i baix continu BWV 1035. Trevor Pinnock, clavecí. Roland Pidoux, violoncel. (13m). LOELLLET: Concert per a flauta i orquestra en Re M. Orquestra Antiqua Musica. Dir.: Jacques Roussel. (9m).

20.00 BUTLLETÍ DE NOTÍ- CIES I AGENDA MUSICAL

20.13 GRAN TEATRE DEL LICEU: ANTOLOGIA DE 150 ANYS D'HISTÒRIA

Un programa escrit i presentat per Roger Alier.

22.00 AGENDA MUSICAL

22.05 ELS NOSTRES CON- CERTS

CONCERT enregistrat per Catalunya Música el dia 12 de gener de 1997 a l'Auditori Municipal Enric Granados de

Lleida. CONCERT DE CAP D'ANY DE L'AGRUPACIÓ COR MADRIGAL. Obres de BRITTEN i VILA. L'Esquellerinc. Cor Signum. Cor Madrigal. Cor Albada. Cor Ariadna. David Malet, piano i orgue. (73m).

23.30 NOCTURN

Música per acabar el dia. Presentació a càrrec d'Alfred Celaya.

01.00 REPERTORI DE NIT

DIMECRES, 26 DE MARÇ DE 1997

07.00 L'OBERTURA

Música per començar el dia. Recull d'obres breus presentades per Joan Vives. Inclou butlletins informatius i agendas musicals.

09.00 BUTLLETÍ DE NOTÍ- CIES

09.08 SELECCIÓ DE NOVE- TATS

Presentació de les últimes novetats discogràfiques aparegudes al mercat. Espai patrocinat per Discos Castelló.

10.00 BUTLLETÍ DE NOTÍ- CIES

10.08 CAPSA DE MÚSICA

SCHUMANN: Simfonia n. 2, op. 61. Orquestra del Concertgebouw, Amsterdam. Dir.: Bernard Haitink. (37m). SPOHR: Concert per a clarinet i orquestra n. 2, op. 57. Karl Leister. Orquestra Simfònica de la Ràdio de Stuttgart. Dir.: Rafael Frühbeck de Burgos. (25m). MOZART: Sonata per a violí i piano, KV 378. Igor Oistrakh. Natalia Zertsalova. (16m). KOECHLIN: La cursa de la primavera, poema simfònic op. 95 (Cicle "El llibre de la selva"). Orquestra Simfònica de la Ràdio de Berlín. Dir.: David Zinman. (32m). HANDEL: Concert per a orgue i orquestra, op. 7 n. 5, HWV 310. Simon Preston. The English Concert. Dir.: Trevor Pinnock. (12m). MYSLIVECEK: Simfonia en Sol. Orquestra de Cambra de Praga. (10m). MENDELSSOHN: Concert per a dos pianos i orquestra en Mi M. Anthony i Joseph Paratore, pianos. Orquestra Simfònica de la RIAS. Dir.: Uros Lajovic. (28m).

13.00 MÚSICA VOCAL

HAYDN: Les 7 últimes paraules de Crist a la creu, Hob XX:2. Oratori. Solistes vocals. Cor de Budapest. Orquestra de l'Estat Hongarès. Dir.: János Ferencsik. (68m). ZELENKA: Lamentacions del Profeta Jeremies. Dimecres Sant. René Jacobs. Kurt Widmer. Instrumentistes de la Schola Cantorum Basiliensis. Dir.: René Jacobs. (24m). RAKHMANINOV: La Primavera, cantata op. 20. Sergei Yakovenko, baríton. Cors russos Yurlov. Orquestra Simfònica de Moscou. Dir.: Evgeni Svetlanov. (18m).

15.00 BUTLLETÍ DE NOTÍ- CIES I AGENDA MUSICAL

15.13 CAPSA DE MÚSICA

GRIEG: Antiga romança noruega, op. 51. Philharmonia Orchestra. Dir.: Raymond Leppard. (25m). GRAGNANI: Quartet per a dues guitarres, clarinet i viola, op. 8. Consortium Classicum. (20m). VIVALDI: Concert per a violí, violoncel i orquestra, RV 544 "Il Proteo o sia il mondo al rovescio". Igor Oistrakh. Ofra Harnoy. Orquestra de Cambra de Toronto. Dir.: Paul Robinson. (11m). BRUCH: Simfonia n. 1, op. 28. Orquestra Filharmònica Gürzenich de Colònia. Dir.: James Conlon. (29m). BACH: "Jauchzet Gott in allen Landen" (Canteu Déu a tots els reialmes), cantata BWV 51. Edith Mathis. Cor i Orquestra Bach de Munic. Dir.: Karl Richter. (18m). J. STRAUSS: Les Mil i Una Nits, intermezzo. Orquestra de la Ràdio de Munic. Dir.: Rudolf Bibl. (6m). TELEMANN: Sonata Metòdica en mi m, op. 13. Frans Brüggens, flauta. Anner Bylsma, violoncel. Gustav Leonhard, clavicèmbal. (9m). RIMSKI-KORSAKOV: Simfonia n. 2 (Suite Simfònica), op. 9 "Antar". Orquestra Simfònica de Göteborg. Dir.: Neeme Järvi. (33m).

18.00 GRANS INTEGRALS

BRAHMS: OBRES CORALS. Deutsche Volkslieder, WoO 33 (cinquè llibre). Edith Mathis, soprano. Peter Schreier, tenor. Karl Engel, piano. (17m). Deutsche Volkslieder, WoO 33 (sisè llibre). Edith Mathis, soprano. Peter Schreier, tenor. Karl Engel, piano. (16m). Deutsche Volkslieder, WoO 33 (setè llibre). Edith Mathis, soprano. Gernot Kahl, piano. Cor de la NDR, Hamburg. Dir.: Günter Jena. (18m).

19.00 NOUS INTÈRPRETS

SCHUMANN: Kreisleriana, op. 16. Adolf Plä, piano. (35m). BIZET: Suite de Carmen. 2111 Quintet de Metall. (10m). VERDI/BIZET: Dues àries d'òpera. Felipe Bou, baix. Osiás Wilenski, piano. (8m).

20.00 BUTLLETÍ DE NOTÍ- CIES I AGENDA MUSICAL

20.13 SCHUBERT: 200 ANYS

8 variacions sobre un tema de l'òpera "Maria" de Herold, per piano a quatre mans, D 908. Yaara Tal i Andreas Groethuysen. (12m). Simfonia n. 5, D 485. Orquestra Royal Concertgebouw. Dir.: Nikolaus Harnoncourt. (27m). Der Hochzeitsbraten, trio D 930. Elly Ameling, soprano. Peter Schreier, tenor. Dietrich Fischer-Dieskau, baríton. Gerald Moore, piano. (11m). Konzertstück per a violí i orquestra, D 345. Gidon Kremer. Orquestra de Cambra d'Europa. (11m). Impromptus op. 142 (D 935). Radu Lupu, piano. (37m).

22.00 AGENDA MUSICAL

22.05 ELS NOSTRES CON- CERTS

CONCERT enregistrat per Catalunya Música el dia 9 de gener de 1997 al Saló de Cent de Barcelona. CICLE SOLISTES DE L'OBC. MOZART: Quartet de corda KV 464. BLANCAFORT: Quartet de corda n. 1. Quartet de corda Artemis. (58m).

23.30 NOCTURN

Música per acabar el dia. Presentació a càrrec d'Alfred Celaya.

01.00 REPERTORI DE NIT

DIJOUS, 27 DE MARÇ DE 1997

07.00 L'OBERTURA

Música per començar el dia. Recull d'obres breus presentades per Joan Vives. Inclou butlletins informatius i agendas musicals.

09.00 BUTLLETÍ DE NOTÍ- CIES

09.08 SELECCIÓ DE NOVE- TATS

Presentació de les últimes novetats discogràfiques aparegudes al mercat. Espai patrocinat per Discos Castelló.

10.00 BUTLLETÍ DE NOTÍ- CIES

10.08 CAPSA DE MÚSICA

SCRIABIN: Simfonia n. 1, op. 26. Brigitte Balleys, Sergei Larin. Cor de la Ràdio de Berlín. Orquestra Simfònica Alemanya de Berlín. Dir.: Vladimir Ashkenazy. (47m). TARTINI: Concerto grosso n. 3 (transcripció de la Sonata op. 1 n. 3). Ensemble 415. Dir.: Chiara Banchini. (9m). DEVIENNE: Concert per a flauta i orquestra n. 2. Jean-Pierre Rampal. Orquestra Antiqua Musica. Dir.: Jacques Roussel. (19m). BEETHOVEN: Quartet de corda n. 11, op. 95. Quartet Talich. (20m). BAX: Nymphoet, poema simfònic. Orquestra Simfònica de Londres. Dir.: Bryden Thomson. (18m). LULLY: Le Bourgeois Gentilhomme. London Oboe Band. Marie-Ange Petit, percussió barroca. Dir.: Paul Goodwin. (15m). GRIEG: 23 petites peces per a piano. Love Derwinger. (30m).

13.00 MÚSICA ANTIGA

LITÚRGIA DEL DIJOUS SANT: Ad Matutinum (In I Nocturno). La Colombina. (28m). ORTIZ: Recercades sobre la cançó Douce Mémoire (Tratado de glosas). Lachrimae Consort. Dir.: Philippe Foulon. (15m). SACHS: L'esposa i el seu amant. Eberhard Kummer, baríton. (8m). FIOCCO: Primera Lamentació del Dijous Sant. Ensemble Concerto. Dir.: Roberto Gini. (14m). MERULA: Cançons, motets i sonates. Conjunt vocal i instrumental Fitzwilliam. (27m). MOUTON: Peces per a laüit, segon llibre. Hopkinson Smith. (17m).

15.00 BUTLLETÍ DE NOTÍ- CIES I AGENDA MUSICAL

15.13 CAPSA DE MÚSICA

FIBICH: Simfonia n. 2, op. 38. Orquestra Filharmònica de Brno. Dir.: Jiri Belohlávek. (36m). PERGOLESI: Concertino n. 1, en Sol. Orquestra Nacional de Cambra d'Andorra. Dir.: Gerard Claret. (12m). SCHUMANN: Quintet amb piano, op. 44. Samuel Rhodes, viola. Dolf Bettelheim, violí. Trio Beaux Arts. (30m). HAYDN: Concert per a oboè i orquestra en Do M, VII:Cl. Pierre Pierlot. Orquestra de Cambra Franz Liszt. Dir.: Janos Rolla. (23m). SAINT-SAËNS: Simfonia n. 2, op. 55. Orquestra Simfònica de Londres. Dir.: Yondani Butt. (23m). CHARPENTIER: Epitaphium Carpentarii. Henri Ledroit, contratenor. Guy De Mey, tenor. Jacques Bona, baix. Greta De Reyghere, soprano. Michèle Ledroit, soprano. Membres del Ricercar Consort. (14m). C.Ph.E.BACH: Trio Sonata Wq 155 (H 577). London Baroque. (15m).

18.00 GRANS INTEGRALS

BRAHMS: MÚSICA ORQUESTRAL. Serenata n. 1, op. 11. Orquestra Filharmònica de Berlín. Dir.: Claudio Abbado. (49m).

19.00 PENTAGRAMA

Programa de divulgació musical. Guió i realització: Pere Burés i Alex Robles.

20.00 BUTLLETÍ DE NOTÍ- CIES I AGENDA MUSICAL

20.13 "A LA MANERA DE...."

Un convidat ens proposa i comenta la música que li agrada. Guió i presentació de Joan Vives. Producció de Dolors Busquets.

22.00 AGENDA MUSICAL

22.05 ELS NOSTRES CON- CERTS

CONCERT enregistrat per Catalunya Música el dia 21 de juliol de 1992 a l'Església Parroquial de Torroella de Montgrí. XII FESTIVAL INTERNACIONAL DE MÚSICA. Obres de MORERA i MONTSALVATGE. Atsuko Kudo, soprano. Alejandro Zabala, piano. (69m).

23.30 NOCTURN

Música per acabar el dia. Presentació a càrrec d'Alfred Celaya.

01.00 REPERTORI DE NIT

DIVENDRES, 28 DE MARÇ DE 1997

07.00 L'OBERTURA

Música per començar el dia. Recull d'obres breus presentades per Joan Vives. Inclou butlletins informatius i agendes musicals.

09.00 BUTLLETÍ DE NOTÍ- CIES

09.08 SELECCIÓ DE NOVE- TATS

Presentació de les últimes novetats discogràfiques aparegudes al mercat. Espai patrocinat per Discos Castelló.

10.00 BUTLLETÍ DE NOTÍ- CIES

10.08 CAPSA DE MÚSICA

BALAKIREV: Simfonia n. 1. The Philharmonia. Dir.: Ievgeny Svetlanov. (44m) MOZART: Concert per a piano i orquestra n. 2, KV 39. Vladimir Ashkenazy, solista i director. Philharmonia Orchestra. (14m). DEBUSSY: Chansons de Bilitis, música d'escena per a recitador, dues flautes, dues arpes i celesta. Catherine Deneuve, recitadora. Ensemble Vienna-Berlin. (20m). C.Ph.E.BACH: Simfonia per a corda n. 5, Wq 182. The English Concert. Dir.: Trevor Pinnock. (11m). FRÖHLICH: Sonata per a violoncel i piano. Ivan Monighetti, violoncel. Alexei Lubimov, piano. (30m). TELEMAN: Concert per a oboè, corda i clavecí en Mi m. Lajos Lencsés, oboè. Orquestra de Cambra del Sud-oest d'Alemanya "Pforzheim". Dir.: Paul Angerer. (13m). VORISEK: Simfonia en Re M. Orquestra de Cambra Pardubice. Dir.: Libor Hlavacek. (27m).

13.00 MÚSICS DE CATALUNYA

ALBENIZ: Concert fantàstic. Primer concert per a piano i orquestra, op. 78. Enrique Pérez de Guzmán, piano. Orquestra de València. Dir.: Manuel Galduf. (28m). GUERRERO: Sis "Villanescas". Cor de Cambra del Palau de la Música Catalana. Dir.: Jordi Casas. (17m). MONTSALVATGE: Serenata a Lydia de Cadaqués. Anton Serra, flauta. Montserrat Casabó, piano. (10m). BESSES: 2 Preludis místics. Antoni Besses, piano. (9m). BACH: Suite per a violoncel n. 4, BWV 1010. Lluís Claret. (22m). TORRENTS: Quatre poemes amb text de Foix i Oliver. Maria D. Laffitte, veu. Mercè Torrents, piano. Lautaro Rosas, guitarra i mandolina. Toni Xuclà, guitarra. (9m). ASTORGA: Trio Sonata op. 3 n. 4. Barcelona Consort. (10m).

15.00 BUTLLETÍ DE NOTÍ- CIES I AGENDA MUSICAL

15.13 EL DIA DE L'OIENT

Programació realitzada a partir de les peticions que els nostres oients han fet al contestador de Catalunya Música, tel. 202 35 35.

22.00 AGENDA MUSICAL

22.05 CONCERT IMAGINARI

Guió i selecció: Àlex Robles.

23.30 NOCTURN

Música per acabar el dia. Presentació a càrrec d'Alfred Celaya.

01.00 REPERTORI DE NIT

DISSABTE, 29 DE MARÇ DE 1997

07.00 L'OBERTURA

Música per començar el dia. Recull d'obres breus presentades per Pilar Subirà.

09.00 MÚSICA PER A COBLA

MORALEDA: Tirant lo Blanc, poema cavalleresc per a cobla. Cobla Montgrins. (15m). DANSES POPULARS: L'esquerrana, Ball de faixes. Cobla Maravella. Dir.: Lluís Ferrer. (7m). CASSÚ: Cent a cent, sardana. Cobla la Principal de La Bisbal. Dir.: Joan Lluís Moraleda. (8m). GIL I MEMBRADO: Glossa d'en Pere Gallerí. Glossa de l'Hostal de la Peira, Cobla la Principal de La Bisbal. Dir.: Francesc Cassú. (6m). MARTINEZ: Rapsòdia de Nadal, glossa per a cobla. Cobla Montgrins. (8m).

10.00 PENTAGRAMA

Repetició del programa emès el dijous.

11.00 EL DIA DE L'OIENT

Programació realitzada a partir de les peticions que els nostres oients han fet al contestador de Catalunya Música, tel. 202 35 35.

20.00 L'ÀUDIOVISUAL

Un programa d'Àlex Gorina.

22.00 GRANS OBRES

C.Ph.E.BACH: Resurrecció i Ascensió de Jesucrist, oratori Wq. 240 Barbara Schlick, soprano. Christoph Prégardien, tenor. Stephen Varcoe, baix. Das Kleine Concert. Dir.: Hermann Max. Rheinische Kantorei. (72m).

23.30 NOCTURN

Música per acabar el dia. Presentació a càrrec de Maró Jané.

01.00 REPERTORI DE NIT

DIUMENGE, 30 DE MARÇ DE 1997

07.00 L'OBERTURA

Música per començar el dia. Recull d'obres breus presentades per Pilar Subirà.

09.00 MÚSICA RELIGIOSA

SCHÜTZ: Història de la Resurrecció, SWV 50. Concerto Vocale. Dir.: René Jacobs. (43m). BIBER: La Resurrecció, Sonata n. 11 (Sonates del Rosari). John Holloway, violí. David Moroney. Tragicomedia. (8m). BACH: Oratori de Pasqua, BWV 249. Emily Van Evera. Caroline Trevor. Charles Daniels. Peter Kooy. Taverner Consort and Players. Dir.: Andrew Parrott. (40m). F.COUPERIN: Victoria Christu resurgenti. (Motet per dia de Pasqua). Jill Feldman i Isabelle Poulenard, sopranos. Gregory Reinhart, bariton. Jaap Ter Linden, baix de viola. Davitt Moroney, orgue. (7m).

11.00 TRANSMISSIÓ EN DI- RECTE DE LA MISSA CON- VENTUAL DES DEL MONES- TIR DE MONTSERRAT

12.30 APERITIU MUSICAL

15.00 "A LA MANERA DE...."

Repetició del programa emès el dijous al vespre.

17.00 TEMPORADA D'ÒPE- RA DE CATALUNYA MÚSICA

CHERUBINI: Medea, òpera tràgica en tres actes. Sylvia Sass. Veronika Kincses. Magda Kalmár. Klára Takács. Katalin Szökefalvi-Nagy. Veriano Luchetti. Kolos Kováts. József V Gregor. Cor de la RTV Hongaresa. Orquestra Simfònica de Budapest. Dir.: Lamberto Gardelli. (137m).

20.00 SELECCIÓ DE JAZZ

Programa dedicat a la música de jazz amb guió d'Albert Mallofré.

22.00 LA MÚSICA A DEBAT

Programa a l'entorn de temes musicals d'interès, realitzat amb la col·laboració del Consell Català de la Música.

23.30 NOCTURN

Música per acabar el dia. Presentació a càrrec de Maró Jané.

01.00 REPERTORI DE NIT

DILLUNS, 31 DE MARÇ DE 1997

07.00 L'OBERTURA

Música per començar el dia. Recull d'obres breus presentades per Joan Vives. Inclou butlletins informatius i agendes musicals.

09.00 BUTLLETÍ DE NOTÍ- CIES

09.08 SELECCIÓ DE NOVE- TATS

Presentació de les últimes novetats discogràfiques aparegudes al mercat. Espai patrocinat per Discos Castelló.

10.00 BUTLLETÍ DE NOTÍ- CIES

10.08 CAPSA DE MÚSICA

VAUGHAN WILLIAMS: Flos Campi, per a viola, veus i orquestra. Frederick Riddle, viola. The Bournemouth Sinfonietta Choir. Bournemouth Sinfonietta. Dir.: Norman del Mar. (21m). F.COUPERIN: Les Nations: La Piamontesa. Solistes Barrocs Européens. (19m). CARULLI: Fantasia per a flauta i guitarra sobre temes de "Il Pirata" de Bellini. Op. 337. Jean-Pierre Rampal. Alexandre Lagoya. (11m). SCHOBERT: Concert per a clavecí o hammerflügel i orquestra. E. Selheim. Collegium Aureum. Dir.: F. Meier. (24m). RODRIGO: Fantasia para un gentilhombre. Pepe Romero, guitarra. Academy of St. Martin-in-the-

Fields. Dir: Neville Marriner. (21m). JANACEK: Mládí (Joven-tut), Suite per a sextet de vent. Orpheus Chamber Orchestra. (18m). MOZART: Missa de la Coronació, KV 317. Solistes vocals. King's College Choir. Orquestra de Cambra Anglesa. Dir: Stephen Cleobury. (27m).

13.00 MÚSICA DEL SEGLE XX

DUTILLEUX: Concert per a violoncel i orquestra "Tout un monde lointain...". Lynn Harrell. Orquestra Nacional de França. Dir.: Charles Dutoit. (27m). BRITTEN: Serenata per a tenor, trompa i corda, op. 31. Christoph Prégardien. Ib Lanzky-Otto. Tapiola Sinfonietta. Dir.: Osmo Vänskä. (25m). MARTINU: Quartet de corda n. 4. Quartet Panocha. (20m). HOLMBOE: Simfonia n. 10, op. 105. Orquestra Simfònica Aarhus. Dir.: Owain Arwel Hughes. (26m). PROKOFIEV: Quatre peces per a piano op. 32. Boris Berman, piano. (10m).

15.00 BUTLLETÍ DE NOTÍ-CIES I AGENDA MUSICAL

15.13 CAPSA DE MÚSICA

HÄNDEL: Oda pel dia de Santa Cecília. F. Palmer. A. Rolfe Johnson. Cor Bach d'Estocolm. Concentus Musicus de Viena. Dir.: Nikolaus Harnoncourt. (51m). BOTTESINI: Notti Arabe. Orquestra Simfònica Lituana de Vilnius. Dir.: Silvano Frontalini. (14m). SCHUMANN: Humoreske, op. 20. Radu Lupu, piano. (26m). GLUCK: Semiramis, ballet pantomima. Tafelmusik. Dir.: Bruno Weil. (20m). BERLIOZ: Tristia, op. 18. Cor John Alldis. Orquestra Simfònica de Londres. Dir.: Colin Davis. (22m). PIAZZOLA: Tango Suite. Walter Feybli i Daniel Erni, guitarres. (17m).

18.00 GRANS INTEGRALS

BRAHMS: MÚSICA ORQUES-TRAL. Concert per a piano i orquestra n. 1, op. 15. Claudio Arrau. Orquestra del Concertgebouw d'Amsterdam. Dir.: Bernard Haitink. (53m).

19.00 ALMANAC

Un espai destinat a evocar i reviu-re els fets més representatius del passat musical. Guió i selecció d'Àlex Robles.

20.00 BUTLLETÍ DE NOTÍ-CIES I AGENDA MUSICAL

20.13 CATALUNYA MÚSICA: RECUILL DE 10 ANYS D'HIS-TÒRIA

Revisió dels programes, espais i concerts més significatius. CON-CERT enregistrat per Catalunya Música el dia 4 de maig de 1994 a la Basílica del Monestir de Montserrat. CONCERTS EURO-RADIO. COMMEMORACIÓ DEL 400 ANIVERSARI DE LA MORT DE PALESTRINA. Programa Palestrina. Escolania de Mont-serrat. Capella de Música de

Montserrat. Dir.: Ireneu Segarra. (66m).

22.00 AGENDA MUSICAL

22.05 ELS NOSTRES CON-CERTS

CONCERT enregistrat per Catalunya Música el dia 9 d'octu-bre de 1996 al Palau de la Música Catalana. CICLE "EL PRIMER PALAU". KUHLMAN: Sonata per a flauta i piano n.1, op. 79. SAINT-SAËNS: Romança op. 37. MAR-TINU: Sonata per a flauta i piano. SCHUMANN: Sonata per a violí i piano op. 105. MONTSALVATGE: Sonatine pour Ivette. LUTOS-LAWSKI: Partita per a violí i piano. Cecilia Reguero, flauta. Inés Reguero, piano. Lee Kyung-Min, violí. Helena Bayo, piano. (82m).

23.30 NOCTURN

Música per acabar el dia. Presentació a càrrec d'Alfred Celaya.

01.00 REPERTORI DE NIT

DIMARTS, 1 D'ABRIL DE 1997

07.00 L'OBERTURA

Música per començar el dia. Recull d'obres breus presentades per Joan Vives. Inclou butlletins informatius i agendes musicals.

09.00 BUTLLETÍ DE NOTÍ-CIES

09.08 SELECCIÓ DE NOVE-TATS

Presentació de les últimes novetats discogràfiques aparegudes al mer-cat. Espai patrocinat per Discos Castelló.

10.00 BUTLLETÍ DE NOTÍ-CIES

10.08 CAPSA DE MÚSICA

R. STRAUSS: Concert per a oboè i orquestra. Orquestra de Cambra. Dir.: Max Wilcox. (25m). HUM-MEL: Gran serenata n. 1 per a guitarra, piano, violí, clarinet i fagot, op. 63. Consortium Clasicum. (17m). LISZT: Cantic del Sol de Sant Francesc d'Assís, S 499. Leslie Howard, piano. (11m). VIVALDI: Beatus vir, RV 598. Margaret Marshall, soprano; Felicity Lott, soprano; Susan Daniel, mezzosoprano; John Alldis Choir; Orquestra de Cambra Anglesa. Dir.: Vittorio Negri. (8m). ROME-RO I MORENO TORROBA: Concert de Màlaga. Pepe Romero, guitarra. Academy of St. Martin-in-the-Fields. Dir.: Neville Mar-riner. (23m). RIES: Sonata per a trompa i piano, op. 34. Hansjörg Angerer. Norbert Riccabona. (23m). OFFENBACH: Gaîté pari-sienne, ballet. Orquestra Simfònica de Pittsburgh. Dir.: André Previn. (41m). C.Ph.E. BACH: Simfonia n. 2, Wq 182 n. 2. "Simfonies d'Hamburg". Orques-tra de Cambra Franz Liszt. Dir: Janos Rolla. (12m).

13.00 MOMENTS LÍRICS

USANDIZAGA: Las Golondrinas (1er acte). Pilar Lorengar. Ana Maria Iriarte. Raimundo Torres Carlos Munguia. Nicolás Alda-nondo. Cor de Cambra de l'Orfeó Donostiarra. Orquestra Simfò-nica. Dir.: Ataulfo Argenta. (26m). J. STRAUSS (II): 3 àries d'opere-ta. Bernd Weikl, bariton. Cor i Orquestra Simfònica de l'ORF. (10m). GERSHWIN: Porgy and Bess (extractes). Ray Albert. Clamma Dale. Wilma Shakes-neider. Houston Grand Opera. Dir.: Sherwin M. Goldman. (55m). CHUECA: El chaleco blanco. Ana Maria Iriarte. Gerardo Monreal. Joaquin Portillo. Cors i cantors de Madrid. Dir.: Ataulfo Argenta. (19m).

15.00 BUTLLETÍ DE NOTÍ-CIES I AGENDA MUSICAL

15.13 CAPSA DE MÚSICA

REGER: Quartet de corda op. 54 n. 2. Quartet de corda de Berna. (20m). CIMAROSA: Concert per a dues flautes i orquestra en Sol M. A. Utagawa. D. Hunziker. Orquestra de Cambra Paul Kuentz. Dir.: P. Kuentz. (19m). HONEGGER: Simfonia n. 4, "Deliciae Basilienses". Orquestra Simfònica de la Ràdio de Baviera. Dir.: Ch. Dutoit. (27m). LAMOTE DE GRIGNON: Lent expressiu. Orquestra de Cambra Gonçal Comellas. Dir.: Gonçal Comellas. (6m). MERCADANTE: Concert per a clarinet i orquestra de cam-bra, op. 101. Karl Leister. The Master Players. Dir.: R. Schumacher. (16m). SIBELIUS: Rakastava (L'amant), op. 14. Orquestra Nacional Escocesa. Dir.: Alexander Gibson. (12m). QUANTZ: Sonata en trio en Do M. Ricercar Consort. (10m). SUK: Maduresa, poema simfònic op. 34. Cor de dones i Orquestra Filharmònica Txeca. Dir.: Václav Neumann. (39m).

18.00 GRANS INTEGRALS

BRAHMS: MÚSICA ORQUES-TRAL. Serenata n. 2, op. 16. Orquestra Simfònica de Sant Louis. Dir.: Leonard Slatkin. (32m). Variacions sobre un tema de Haydn, op. 56 a. Orquestra Simfònica de Xicago. Dir.: Daniel Barenboim. (20m).

19.00 GRANS INTÈRPRETS

JEAN PIERRE RAMPAL. FRE-DERIC II DE PRÚSSIA: Concert per a flauta i orquestra en Do M. Orquestra Antiqua Musica. Dir: Jacques Roussel. (14m). J.Ch. BACH: Trio per a flauta, violí i violoncel en Do M. Issac Stern. Mstislav Rostropovitch. (10m). VIVALDI: Concert per a flauta, corda i continu, RV 430, "Concert de Darmstadt". Orquestra de Cambra Franz Liszt. Dir.: János Rolla. (8m). BACH: Suite n. 2, BWV 1067. Orquestra de Cambra de Stuttgart. Dir.: Karl Mün-chinger. (20m).

20.00 BUTLLETÍ DE NOTÍ-CIES I AGENDA MUSICAL

20.13 GRAN TEATRE DEL LICEU: ANTOLOGIA DE 150 ANYS D'HISTÒRIA

Un programa escrit i presentat per Roger Aliet.

22.00 AGENDA MUSICAL

22.05 ELS NOSTRES CON-CERTS

CONCERT enregistrat per Catalunya Música el dia 21 de setembre de 1996 a l'Església del Papiol. XX FESTIVAL DE MÚSICA DEL PAPIOL. Obres de PALAU, VILLA-LOBOS, MAR-CELLO, GARCIA GAGO, VEN-TAS, GERSHWIN i POULENC. Barcelona Sax Ensemble. Dir.: Miquel Bofill. (74m).

23.30 NOCTURN

Música per acabar el dia. Presentació a càrrec d'Alfred Celaya.

01.00 REPERTORI DE NIT

DIMECRES, 2 D'ABRIL DE 1997

07.00 L'OBERTURA

Música per començar el dia. Recull d'obres breus presentades per Joan Vives. Inclou butlletins informatius i agendes musicals.

09.00 BUTLLETÍ DE NOTÍ-CIES

09.08 SELECCIÓ DE NOVE-TATS

Presentació de les últimes novetats discogràfiques aparegudes al mer-cat. Espai patrocinat per Discos Castelló.

10.00 BUTLLETÍ DE NOTÍ-CIES

10.08 CAPSA DE MÚSICA

MOZART: Missa Solemnis, KV 337. Solistes vocals. King's College Choir. Orquestra de Cambra Anglesa. Dir.: Stephen Cleobury. (24m). HOLST: Suite St. Paul. Academy of St. Martin-in-the-Fields. Dir.: Kenneth Sillito. (11m). GINASTERA: Sonata op 47. Eduardo Fernández, guitarra. (15m). TARTINI: Concert a 5 per a flauta, corda i continu en Sol M. Severino Gazzelloni, flauta. I Musici. (12m). TXAIKOVSKI: Caprici italià, op. 45. Orquestra Estatal de Dresden. Dir: Neville Marriner. (15m). SATIE: Frag-ments en forma de pera. Wyneke Jordans i Leo van Doeselaar, duo de pianos. (15m). SCHUMANN: Simfonia n. 1, op. 38 "Prima-vera". Orquestra Simfònica de Milà de la RAI. Dir.: Sergiu Celibidache. (33m). BACH: Fuga alla breve e staccato, BWV 550. Quartet Amsterdam Locki Star-dust. (4m). FIELD: Concert per a piano i orquestra n. 7. John O'Connor. Nova Orquestra de Cambra Irlandesa. Dir.: Janos Fürst. (30m).

13.00 MÚSICA VOCAL

REGNARD: Cançons sobre poemes de Ronsard. Ensemble Clément Jaquein. Dir.: Dominique Visse. (20m). LEKEU: Andròmeda, cantata. Dinah Bryant. Zeger Vandersteene, Philippe Huttenlocher, Jules Bastin. Cor Simfònic de Namur. Orquestra Filharmònica de Lieja. Dir.: Pierre Bartholomée. (45m). CARISSIMI: Baltazar, oratori. István Gáti. Júlia Pászthy. Márta Kiss. Mária Zádori. Cor de Cambra de l'Acadèmia Franz Liszt. Orquestra de Cambra Corèlli. Dir.: István Párkai. (28m). BARBER: Hermit Songs, op. 29. Leontyne Price, soprano. Samuel Barber, piano. (17m).

15.00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES I AGENDA MUSICAL

15.13 CAPSA DE MÚSICA

GLAZUNOV: Simfonia n. 6, op. 58. Orquestra Simfònica del Ministeri de Cultura de l'URSS. Dir.: Gennadi Rozhdestvenski. (42m). HOTTETERRE: Primera suite del segon llibre. Paul Dombrecht, oboè. Wieland Kuijken, viola de gamba. Robert Kohnen, clavecí. (16m). DVOŘAK: Quartet op. 61. Quartet Talich. (32m). MARGARIDA D'ÀUSTRIA: Danses. Clemencic Consort. Dir.: René Clemencic. (4m). CLEMENTI: Concert per a piano en Do M. Ivan Drenikov. Orquestra de Cambra de Sofia. Dir.: Vasil Kazandjiev. (22m). BIZET: Clovis et Clotilde, cantata a tres veus. Montserrat Caballé. Gérard Garino. Boris Martinovic. Orquestra Nacional de Lille. Dir.: Jean-Claude Casadesus. (36m).

18.00 GRANS INTEGRALS

BRAHMS: MÚSICA ORQUESTRAL. Simfonia n. 1 en do m, op. 68. Orquestra Simfònica de Xicagó. Dir.: Georg Solti. (48m).

19.00 NOUS INTÈRPRETS

GLINKA: Trio patètic. Trio Lux. (15m). TOLDRA: Quatre cançons Margarida Buendia, soprano. Carles Puig, piano. (11m). BEETHOVEN: Trio de corda op. 9, n. 3. Trio d'Egara. (22m). ROSSINI: Guillem Tell, obertura. Enregistrament fet per Catalunya Música. 2111 Quintet de Metall. (4m).

20.00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES I AGENDA MUSICAL

20.13 SCHUBERT: 200 ANYS

Fantasia op. 103, D. 940. Murray Perahia i Radu Lupu, duet de pianos. (20m). LLàtzer, la Festa de la Resurrecció, D. 689. Edith Mathis. Cornelia Wulkopf. Hanna Schwarz. Werner Hollweg. Horst Laubenthal. Hermann Prey. Cor de la Ràdio de Stuttgart. Orquestra Simfònica de la Ràdio de Stuttgart. Dir.: Gabriel Chmura. (74m). Allegretto en do menor, D. 915. Paul Berkowitz, piano. (6m).

22.00 AGENDA MUSICAL

22.05 ELS NOSTRES CONCERTS

CONCERT enregistrat per Catalunya Música el dia 13 de novembre de 1995 a l'Escola Municipal de Música d'Igualada. CICLE "XARXA DE CLÀSSICA A CATALUNYA". BORODIN: Quartet de corda n. 2. D. COLOME: Scherzo over Beethoven. MENDELSSOHN: Quartet de corda op. 13. Quartet Signum. (70m).

23.30 NOCTURN

Música per acabar el dia. Presentació a càrrec d'Alfred Celaya.

01.00 REPERTORI DE NIT

DIJOUS, 3 D'ABRIL DE 1997

07.00 L'OBERTURA

Música per començar el dia. Recull d'obres breus presentades per Joan Vives. Inclou butlletins informatius i agendes musicals.

09.00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES

09.08 SELECCIÓ DE NOVE-TATS

Presentació de les últimes novetats discogràfiques aparegudes al mercat. Espai patrocinat per Discos Castelló.

10.00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES

10.08 PROGRAMA ESPECIAL BRAHMS

13.00 MÚSICA ANTIGA

RUDEL: Lanquan li jorn. Clemencic Consort. Dir.: René Clemencic. (18m). DUMONT: Suite per a clavicèmbal en re m. Jane Chapman. (11m). SHEPPARD: Media vita. The Tallis Scholars. Dir.: Peter Phillips. (22m). GAULTIER: La Réthorique des Dieux, Suite n. 2. Hopkinson Smith, llaüt. (13m). MILÀ: 4 Sonets en italià Montserrat Figueras, soprano. Hopkinson Smith, vihuela. (10m). BALLATE MONODIQUES DE L'ARS NOVA FLORENTINA. Esther Lamandier, veu, orgue portatiu, viola i llaüt. (26m). SCHMELZER: Sonata X. Tafelmusik. Dir.: Jeanne Lamon. (5m).

15.00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES I AGENDA MUSICAL

15.13 CAPSA DE MÚSICA

JANACEK: Taras Bulba, rapsòdia per a orquestra. Orquestra Filharmònica de Brno. Dir.: Frantisek Jílek. (22m). ANÒNIM: Concert per a clavicèmbal i corda. János Sebestyén. Orquestra de Cambra Franz Liszt. Dir.: János Rolla. (17m). MEYERBEER: Quintet amb clarinet en Mi b M. Dieter Klöcker. Philharmonia Quartett de Berlín. (21m). CARIS-SIMI: El judici de Salomó. Gabrieli Consort & Players. Dir.:

Paul McCreesh. (11m). BERNSTEIN: On the Waterfront ("La llei del silenci") (Suite Simfònica de la pel·lícula). Orquestra Filharmònica d'Israel. Dir.: L. Bernstein. (22m). REJCHA: Fugues per a piano op. 36, n. 25 a 30. Tint Wirtz. (22m). GOETZ: Concert per a violí i orquestra, op. 22. Gottfried Schneider. Orquestra Filharmònica de la Ràdio de Hannover de la NDR. Dir.: Werner Andreas Albert. (18m). FARINA: Capriccio stravagante. Ricercar Consort. (18m).

18.00 GRANS INTEGRALS

BRAHMS: MÚSICA ORQUESTRAL. Simfonia n. 2, op. 73. Orquestra Filharmònica de Los Angeles. Dir.: Carlo Maria Giulini. (49m).

19.00 PENTAGRAMA

Programa de divulgació musical. Guió i realització: Pere Burés i Àlex Robles.

20.00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES I AGENDA MUSICAL

20.13 "A LA MANERA DE..."

Un convidat ens proposa i comenta la música que li agrada. Guió i presentació de Joan Vives. Producció de Dolors Busquets.

22.00 AGENDA MUSICAL

22.05 ELS NOSTRES CONCERTS

CONCERT enregistrat per Catalunya Música el dia 16 de maig de 1996 a La Plana de l'Om, de la Fundació Caixa de Manresa. CONCERTS DE PRIMAVERA: EL POSTROMANTICISME. FAURE: Sonata per a violí i piano op. 13. LISZT: Gran duo concertant. R. STRAUSS: Sonata per a violí i piano op. 18. SARASATE: Fantasia sobre Faust de Gounod. Àngel Jesús García. Gerardo López Laguna. (83m).

23.30 NOCTURN

Música per acabar el dia. Presentació a càrrec d'Alfred Celaya.

01.00 REPERTORI DE NIT

DIVENDRES, 4 D'ABRIL DE 1997

07.00 L'OBERTURA

Música per començar el dia. Recull d'obres breus presentades per Joan Vives. Inclou butlletins informatius i agendes musicals.

09.00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES

09.08 SELECCIÓ DE NOVE-TATS

Presentació de les últimes novetats discogràfiques aparegudes al mercat. Espai patrocinat per Discos Castelló.

10.00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES

10.08 CAPSA DE MÚSICA

CHOPIN - TAUSIG: Concert per a piano i orquestra op. 11. Setrak, piano. Orquestra Simfònica de la Filharmònica Bàltica. Dir.: Wojciech Rajski. (40m). KETELBEY: Chal Romano (noi gitano). Philharmonia Orchestra. Dir.: John Lanchbery. (10m). HAYDN: Madrigal "La tempesta" Hob. XXIVa: 8. Cor Madrigal de Budapest. Orquestra de l'Estat Hongarès. Dir.: Ferenc Szekeres. (10m). ALBINONI: Concerto a cinque, op. 9 n. 2. David Reichenberg, oboè. The English Concert. Dir.: Trevor Pinnock. (12m). D'INDY: Simfonia sobre una cançó muntanyenca n. 1, op. 25. Michel Block, piano. Orquestra Simfònica de Berna. Dir.: Peter Maag. (26m). MUSSORGSKI: 5 peces per a piano. Brigitte Engerer, piano. (16m). (18 a 22). HANDEL: Il duello amoroso, cantata HWV 82. Nancy Argenta, soprano. Michael Chance, contratenor. Orquestra Barroca de Freiburg. Dir.: Gottfried von der Goltz. (21m). MERCADANTE: I Normanni a Parigi, obertura. Orquestra Simfònica Moldava. Dir.: Silvano Frontalini. (11m). ELGAR: Introducció i Allegro per a quartet solista i orquestra de corda. Quartet Allegri. Simfonia de Londres. Dir.: John Barbirolli. (14m).

13.00 MÚSICS DE CATALUNYA

TARREGA: Alborada i Tango. David Russell, guitarra. (6m). J. SOLER: Concert de Cambra per a piano i conjunt de cambra (1989). Lluís Vidal, piano. Orquestra de Cambra del Teatre Lluïre. Dir.: Josep Pons. (30m). LLIBRE VERMELL DE MONT-SERRAT: Cuncti simus. Polorum regina. Alla Francesca. (9m). BAGUER: Simfonia n. 16, en Sol M. London Mozart Players. Dir.: Matthias Bamert. (14m). CHOPIN: Sonata per a violoncel i piano, op. 65. Lluís Claret. Alain Planès. (30m). RODRIGUEZ PICÓ: Concert per a clarinet i orquestra n. 1. Larry Passin. Orquestra Cíutat de Barcelona. Dir.: José Luis Temes. (20m).

15.00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES I AGENDA MUSICAL

15.13 EL DIA DE L'OIENT

Programació realitzada a partir de les peticions que els nostres oients han fet al contestador de Catalunya Música, tel. 202 35 35.

22.00 AGENDA MUSICAL

22.05 CONCERT IMAGINARI

Guió i selecció: Àlex Robles.

23.30 NOCTURN

Música per acabar el dia. Presentació a càrrec d'Alfred Celaya.

01.00 REPERTORI DE NIT

DISSABTE, 5 D'ABRIL DE 1997

07.00 L'OBERTURA

Música per començar el dia. Recull d'obres breus presentades per Pilar Subirà.

09.00 MÚSICA PER A COBLA

POPULAR/ROURE: El Carnaval de Solsona. Cobla Principal de la Bisbal. Dir.: Joan Roure. (30m). COMIN: Suite per a percussió i cobla. Ferran Armengol, percussió. Cobla juvenil de Bellpuig. Dir.: Josep M. Bernat. (18m).

10.00 PENTAGRAMA

Repetició del programa emès el dijous.

11.00 EL DIA DE L'OIENT

Programació realitzada a partir de les peticions que els nostres oients han fet al contestador de Catalunya Música, tel. 202 35 35.

20.00 L'ÀUDIOVISUAL

Un programa d'Àlex Gorina.

22.00 GRANS OBRES

PICCINNI: Iphigénie en Tauride, tragèdia lírica en quatre actes. Silvia Baleani. René Massis. Aldo Bertolo. Alberto Noli. Lucia Naviglio. Cor i Orquestra de l'Ensemble Teatre Petruzzelli. Dir.: Donato Renzetti. (104m).

00.00 NOCTURN

Música per acabar el dia. Presentació a càrrec de Maró Jané.

01.00 REPERTORI DE NIT**DIUMENGE, 6 D'ABRIL DE 1997****07.00 L'OBERTURA**

Música per començar el dia. Recull d'obres breus presentades per Pilar Subirà.

09.00 MÚSICA RELIGIOSA

LITÚRGIA DEL SEGLE XVII:

Cant pla rus. Cor Patriarcal de Moscou. Dir.: Anatoli Gridenko. (22m). MENDELSSOHN: Salm 115, op. 31. Solistes vocals. La Chapelle Royale. Collegium Vocale. Ensemble Orchestral de Paris. Dir.: Philippe Herreweghe. (17m). PURCELL: My song shall be alway, anthem Z 31. Solistes vocals. Cor del New College d'Oxford. The King's Consort. Dir.: Robert King. (15m). WEBER: Missa solemnis, "Missa del caçador". Solistes, cors i orquestra de Saint Michel de Munic. Dir.: Ernest Ehret. (45m).

11.00 TRANSMISSIÓ EN DIRECTE DE LA MISSA CONVENTUAL DES DEL MONESTIR DE MONTSERRAT**12.30 APERITIU MUSICAL**

15.00 "A LA MANERA DE...." Repetició del programa emès el dijous al vespre.

17.00 TEMPORADA D'ÒPERA DE CATALUNYA MÚSICA

VIVALDI: La Griselda, òpera en tres actes. Maria Gabriella Cianci. Elizabeth Lombardini-Smith. Gabriella Morigi. Anna Bonitatibus. Leslie Poleri-Tosi. Solistes Montpellier-Moscou. Dir.: Francesco Fanna. (176m).

20.10 SELECCIÓ DE JAZZ

Programa dedicat a la música de jazz amb guió d'Albert Mallofré.

22.00 LA MÚSICA A DEBAT

Programa a l'entorn de temes musicals d'interès, realitzat amb la col·laboració del Consell Català de la Música.

23.30 NOCTURN

Música per acabar el dia. Presentació a càrrec de Maró Jané.

01.00 REPERTORI DE NIT

Freqüències de Catalunya Música per comarques (FM). Baix Ebre, Montsià i Ribera d'Ebre: 102.5. Terra Alta: 97.3. Priorat: 92.2. Alt Camp, Baix Camp, Baix Penedès, Conca de Barberà i Tarragonès: 105.4. Baix Penedès: 105.9. Garrigues, Noguera, Pla d'Urgell, Segarra, Segrià i Urgell: 91.9. Garraf: 91.9. Alt Penedès, Anoia, Bages i Berguedà: 102.4. Baix Llobregat, Barcelonès, Vallès Occidental i Vallès Oriental: 101.5. Maresme: 96.4/101.5. Osona: 100.5. Solsonès: 89.7. Gironès i Pla de l'Estany: 96.7. La Selva: 96.7/88.7. Baix Empordà: 87.8/96.7. Alt Empordà i Rosselló: 90.8/87.6/93.7/96.7. Garrotxa: 97.1. Ripollès: 100.5/105.8. Cerdanya: 88.4. Alt Urgell: 88.6. Pallars Jussà i Pallars Sobirà: 88.6. Val d'Aran: 92.8/101.2.

CONCERTS**BARCELONA (BARCELONÈS)**

1 MARÇ	19 h	Palau	OBC. Maria Rosa Llorens, piano. Coral Càrmina. Dir.: Josep Pons. Puèrtolas, Stravinsky, Messiaen, Bruckner.
2 MARÇ	11 h	Palau	OBC. (Següent audició). Banda Municipal de Barcelona. Dir.: Joan Pàmias. Wagner, Holst, Nin-Culmell, Blanquer. <i>Macbeth</i> , de Verdi, en versió de concert.
	11,30 h	Aliança Poblenou	
	17 h	Palau	
3 MARÇ	21 h	Palau	Orquestra Simfònica del Gran Teatre del Lícen. Dir.: Riccardo Muti. Verdi, Beethoven, Txaikovski.
4 MARÇ	21 h	Palau	Maurizio Pollini, piano. (Ibercamera).
5 MARÇ	19,30 h	Conservatori Municipal	Grup de Violoncels. Dir.: Lito Iglesias. Bach, Thomas-Mifune, Codina, Villa-Lobos. <i>Macbeth</i> , de Verdi, en versió de concert.
	21 h	Palau	
6 MARÇ	20 h	Saló de Cent	David Ballesteros, violí. Manuela Milani, violí. Andreas Süßmayr, viola. Patrick Dussart, viola. Vincent Ellegiers, violoncel. Beethoven, Brahms. (Solistes de l'OBC al Saló de Cent). Giorgia Tomassi, piano. (Europa en Concert).
	21 h	Casal del Metge	
7 MARÇ	21 h	Palau	OBC. Disa English, oboè. Dir.: Franz-Paul Decker. Piazzolla, Benejam, Rimski Korsakov.
8 MARÇ	19 h	Palau	OBC. (Segona audició).
9 MARÇ	11 h	Palau	OBC. (Tercera audició). Banda Municipal de Barcelona. Dir.: Josep Mut. Reed, Andriessen, Loewe, Williams, Lloyd. Orquestra de Cambra Gonçal Comellas. Orfeó Català. Solistes vocals: Peter Bartels, Marcos Fink, Marta Almajano, Mireia Pintó i Pau Bordas. Dir.: Jordi Casas. <i>Passió segons Sant Joan</i> , de Bach. (Els Diumenges al Palau).
	11,30 h	Aliança Poblenou	
	18 h	Palau	
10 MARÇ	21 h	Palau	Gundula Janowitz, soprano. Charles Spencer, piano. (Lied al Palau).

11 MARÇ	21 h	Palau	Jessye Norman, soprano. (Ibercamera).
12 MARÇ	19,30 h	Conservatori Municipal	Cor de noies. Dir.: Carles Josep Comalada. Cor de la Universitat de Holmes, Mississippi. Dir.: Jan Reid-Bunch.
	20 h	Catedral	Bernat Bailbé, orgue. Perandreu, Lebègue, Salvatore, Pueyo, Darasse, Slonimski. (L'orgue a la Catedral de Barcelona. Euroconcert).
13 MARÇ	21 h	Palau	<i>Elektra</i> , de Strauss, en versió de concert. Dir.: Peter Schneider.
14 MARÇ	20,30 h	Palau Güell	Quartet Gala. P. Jeczmyk i M. Capka, violins. Eugenia Sequeira, fagot. Jordi Ribell, clavicèmbal. Purcell, Telemann, Vivaldi, Bach, Myslivecek.
	21 h	Palau	Cor de Cambra del Palau de la Música Catalana (patrocinat per Fundació Caixa de Catalunya). Dir.: Jordi Casas. Brahms.
15 MARÇ	19 h	Palau	OBC. Emili Brugalla, piano. Dir.: Franz-Paul Decker. Blancafort, Barhms. (Centenari Manuel Blancafort).
16 MARÇ	11 h	Palau	OBC. (Segona audició).
	11,30 h	Aliança Poblenou	Banda Municipal de Barcelona. Dir.: Josep Mut. Wagner, Verdi.
	17 h	Palau	<i>Elektra</i> , de Strauss, en versió de concert. Dir.: Peter Schneider.
	18,30 h	Ateneu Barcelonès	José Ignaci Etxepare, violoncel. M. ^a Jesús Garciandia, piano. Boccherini, Franconer, Cassadó. (Centenari del naixement de Cassadó. Associació Massià-Carbonell).
17 MARÇ	21 h	Palau	Radio-Symphonie-Orchester Frankfurt. Dir.: Pinchas Zukerman. Mozart, Dvorák, Beethoven. (Palaucent).
18 MARÇ	20,30 h	Palau	Das Neue Orchester. Chorus Musicus. Silke Kaiser, soprano. Martina Borst, contralt. Christoph Genz, tenor. Jochen Kupfer, baríton. Alexandre Vassiliev, baix. Dir.: Christoph Spering. <i>Passió segons San Mateu</i> , de Bach. (Fundació "la Caixa").
19 MARÇ	11 h	Palau	<i>Elektra</i> , de Strauss, en versió de concert. Dir.: Peter Schneider.
20 MARÇ	21 h	Palau	Octet de la Filharmònica de Berlín. Gade, Xostakòvitx, Mendelssohn. (Euroconcert).
	21 h	Casal del Metge	Becaris d'alta especialització de l'AIE. Sabrina-Vivian Höpcker, violí. David Apellániz, violoncel. Fernando Pérez, piano. (Europa en Concert).
21 MARÇ	22 h	Palau	Tete Montoliu.
23 MARÇ	18 h	Palau	Knox-Gallesburg Symphony (Illinois). Mihai Craiovenau, violí. Bruce Polay, piano i director. Gershwin, Bruch, Borodin. (Els Diumenges al Palau).
24 MARÇ	19 h	Palau	Knox-Galesburg Symphony (Illinois). Dir.: Bruce Polay. Bandes sonores de cinema. (Concert de Tarda al Palau).
27 MARÇ	21 h	Palau	Jove Orquestra Nacional d'Espanya. Orfeo Català. Solistes vocals. Dir.: Gianandrea Nosedà. <i>Rèquiem</i> , de Verdi.
	21 h	Casal del Metge	Aurèle Nicolet, flauta. Salvador Gratacós, flauta. Carme Martínez, piano. Classes magistrals de flauta travessera. (Europa en Concert).
2 ABRIL	21 h	Palau	Trio di Milano. Marianna Sirbu, violí. Rocco Filippini, violoncel. Bruno Canino, piano. Haydn, Saint-Saëns, Beethoven. (Ibercamera).
4 ABRIL	21 h	Palau	OBC. Bernadette Greevy, mezzo-soprano. Dir.: Franz-Paul Decker. Bach, Hartmann, Wagner, Mendelssohn.
5 ABRIL	19 h	Palau	OBC. (Segona audició).
6 ABRIL	11 h	Palau	OBC. (Tercera audició).

AMPOSTA (MONTSIÀ)

27 MARÇ	22,30 h	La Lira Ampostina	Banda de Música La Lira Ampostina. Jordi Vilapriný, piano. Dir.: Octavi Ruiz. Mendelssohn, Martínez Valls, Lancen, Sparke, Reed.
----------------	----------------	-------------------	--

CAPELLADES (ANOIA)

29 MARÇ	21 h	Paper de Música	Silvestri String Quartet. Suzanne Bradbury, piano. Schubert, Brahms.
30 MARÇ	18 h	Paper de Música	Concert dels alumnes del V Curs Internacional de Música de Cambra de Capellades.

GIRONA (GIRONÈS)

4 MARÇ	21,30 h	Teatre Municipal	<i>Carmen</i> , de Bizet. Dir.: Miquel Ortega. (IX Cicle d'Òpera a Catalunya).
--------	---------	------------------	--

REUS (BAIX CAMP)

16 MARÇ	19,30 h	Església Prioral de St. Pere	José Vicent, orgue. Brahms, Radulescu, Reger, Reubke.
---------	---------	------------------------------	---

RIPOLLET (VALLÈS OCCIDENTAL)

7 MARÇ	22 h	Teatre-Auditori	Coral Sant Jordi. Dir.: Xavier Sans. Homenatge a Oriol Martorell.
--------	------	-----------------	---

SABADELL (VALLÈS OCCIDENTAL)

7 MARÇ	21,30 h	La Faràndula	Orquestra Simfònica del Vallès. Dir.: Jordi Mora. Schubert, Guzmán, Bizet.
9 MARÇ	11,30 h	Antiga Escola Empresarials	Orquestra Simfònica del Vallès. Dir.: Jordi Mora. Bizet. (Concerts Simfònics Populars).
15 MARÇ	21,30 h	Auditori Caixa de Sabadell	Ananda Sukarlan, piano. Schubert, Mendelssohn, Liszt, Falla, Nijmegen, Knussen, selecció <i>Album de Colien</i> .
21 MARÇ	21,30 h	La Faràndula	Orquestra Simfònica del Vallès. Cor Madrigal. Solistes vocals. Dir.: Salvador Brotons. Puccini. (Concert de Pàsqua).

TERRASSA (VALLÈS OCCIDENTAL)

6 MARÇ	21 h	Centre Cultural Caixa de Terrassa	Orquestra Nacional de Cambra d'Andorra. Claudi Arimany i Jordi Gendra, flautes. Gerard Claret, concertino-director. Bach. (Fundació Caixa de Terrassa).
15 MARÇ	21 h	Centre Cultural Caixa de Terrassa	Ballet de Toscana. <i>Mediterrània</i> . (Fundació Caixa de Terrassa).
16 MARÇ	18 h	Centre Cultural Caixa de Terrassa	Ballet de Toscana. <i>Mediterrània</i> . (Fundació Caixa de Terrassa).
	18,30 h	Museu Ciència i Tècnica	Ananda Sukarlan, piano. Schubert, Mendelssohn, Liszt, Falla, selecció <i>Album de Colien</i> .

TORROELLA DE MONTGRÍ (BAIX EMPORDÀ)

2 MARÇ	19 h	Cine Petit	Secretum Musarum. Amàlia Varcàrcel, violí. Marju Vatsel, clavicèmbal. Maria Teresa Vert, soprano. Esther Vila, violoncel. Telemann, Händel, Scarlatti, de Selma y Salaverde, Navas. (JJMM de Torroella de Montgrí).
9 MARÇ	19 h	Cine Petit	Quartet de cordes Toldrà. Pere Bardagí, violí. Olvido Lanza, violí. Montserrat Vallvé, viola. Joaquim Alabau, violoncel. Mozart, Toldrà, Ravel. (JJMM de Torroella de Montgrí).
16 MARÇ	19 h	Cine Petit	Montserrat Torruella, mezzo-soprano. Manuel García Morante, piano. Scarlatti, Händel, Fauré, Poulenc, Ravel, García Morante, Toldrà. (JJMM de Torroella de Montgrí).

nós de Goethe. En aquells moments, Goethe era un déu i, a més, s'ho creia; era de la fusta de Wagner. Schubert va escriure alguns dels seus *lieder* més impressionants (com *Gretchen am Spinnrade*, com totes les cançons provinents de *Wilhelm Meister*) fent servir poemes de Goethe. Per mitjà dels amics (ell no hauria gosat fer-ho!) se li van enviar quaderns de cançons, se li va demanar permís —tractant-lo d'“excel·lència”— per dedicar-li algun quadern, se li va demanar si s'avindria a rebre'l... Goethe mai no va contestar ni un sí ni un no; el va ignorar. És impressionant com hom es pot equivocar. En descàrrec de Goethe he de dir que el poeta ja era un home gran, amb uns gustos fets i a qui no agradava gens l'estètica romàntica de la jovenalla. Però compte: Goethe entenia de música i, encara que s'hagués quedat encallat en Mozart, tenia elements —i consellers— que li podrien haver insinuat que allò que li enviaven era bo. Però el cas és que Goethe arrufava el nas davant dels romàntics (tot i que va atendre amb afecte un esparverat Fèlix Mendelssohn). No va ser fins després de la mort de Schubert, que Goethe va reconèixer públicament que algunes cançons del compositor vienès sobre textos d'ell eren molt bones. A misses dites, Goethe.

Schubert va ser un dels diferents prototipus d'home romàntic. El prototipus del creador pur; no va ser, com algun dels seus amics poetes, un home d'acció, ni va fer de les seves opinions polítiques un sistema de vida; no es va oposar amb

accions (però sí amb l'actitud) a les injustícies socials com sí que van fer alguns dels seus amics que fins i tot van patir presó. Schubert va fer de l'art el seu sistema de vida; fins a les últimes conseqüències. La seva tossuderia a dedicar-se a la música el va fer barallar-se (cosa que el va fer patir sempre) amb el seu pare; va dur una vida humil, plena de privacions, per poder escriure música. I es va envoltar d'amics que no eren músics però que eren gent prou sensible per estar interessats per qualsevol mena d'activitat artística. El mateix Schubert va ser un lector voraç de poesia (una de les seves fonts d'inspiració musicals) i ha aconseguit que moltes obres d'autors no genials (com Wilhelm Müller, potser el cas més espectacular, o Claudius, o Helmina von Chézy) hagin resistit el pas del temps. Irònicament, avui hi ha més gent que coneix el personatge de Mignon del *Wilhelm Meister* de Goethe gràcies a Schubert! o el *Wanderers Nachtlied* del mateix Goethe. O *Der Schwanengesang* de Heine...

Sense adonar-me'n, estic referint-me més al Schubert autor de *lieder*; segurament és per la influència d'algunes lectures molt properes i també a tres audicions, una a casa del violoncel·lista Sergi Boadella, on l'amfitrió, amb admirable interès i bona fe, ens anava traduint les cançons de *Die Winterreise*, i explicant el lligam íntim entre la part de piano i la veu, i l'altra a casa de l'Adolf Pla on gràcies al baríton Xavier Ribera i al mateix Pla al

piano, vam tastar una esplèndida selecció d'aquesta mateixa obra. I per acabar-ho d'adobar, al Palau de la Música vam quedar garratibats amb la versió magistral, que arribava al més profund del cor, de Thomas Quasthoff i Charles Spencer.¹ Doncs bé, si personalment m'impresiona aquella despreocupació per la sort dels *lieder* que componia un cop ja els havia fet sentir als amics, encara em colpeix més pensar que la majoria de la seva obra instrumental, llevat de les sonates per a piano, que ell mateix va interpretar, no la va sentir en sa vida! En sa vida! I en el millor dels casos, algunes obres (els tríos amb piano, els quartets, el quintet de cordes, algunes sonates per a violí i piano) possiblement només les va sentir una vegada... Mentre penso això, poso una versió històrica del quintet de cordes (Stern, Schneider, Katims, Casals, Tortelier), amb total impunitat, i em vénen ganes d'haver pogut regalar un aparell de CD a Schubert amb tota la seva discografia, amb la qual s'ha enriquit (en tots els sentits) tanta gent llevat d'ell. És clar que, en moments que em sento més egoista, li hauria volgut regalar uns antibiòtics potents contra la sífilis i el tifus i ara estariem parlant dels concerts per a violí i orquestra, dels concerts per a piano i orquestra, del trio amb piano núm. 3 i, sobretot, del concert per a viola i orquestra que estic íntimament segur que Franz Schubert hauria acabat component.

Res de tot això ja no és possible. Però em sembla quasi un deure, en aquest recorregut subjectiu pel record de Franz Schubert, fer esment de la formidable fertilitat dels dos últims anys de vida, quan les terribles migranyes provocades per la seva malaltia, el deixaven ben atutit. Sense la més mínima pretensió d'exhaustió, vull recordar que l'octubre de 1827 va acabar el *Trio en si bemoll major*; que pel novembre va acabar el *Trio en mi bemoll major*. Que al mateix temps estava acabant la segona part de *Die Winterreise* i quatre *Impromptus* (D.935) i que un mes i mig abans de morir va donar per acabades les sonates per a piano en do menor, en la major i en si bemoll major i el *Quintet per a corda*. (Mentre redacto aquest paràgraf, he posat, a l'aparell que mai no podré regalar a Schubert, la versió d'András Schiff de la seva sonata testamentària: *Si bemoll major*, D.960), una de les poques que comença *molto moderato*, i que indefectiblement em fa pensar que Schubert o no era conscient de la gravetat de la seva malaltia o deixava que la força de l'impuls creador dominés tots els actes de la seva vida. Segons les meves notes, la va donar a conèixer el 2 d'octubre de 1828.

Mig any abans, el 26 de març, un any després de la mort de Beethoven, els amics de Schubert van aconseguir llogar una sala de l'Associació Austríaca de la Música amb capacitat per a 300 persones, perquè es pogués fer el primer concert

públic consagrat exclusivament a les seves obres. Això és molt fort: el primer concert públic (que curiosament s'anunciava com a concert privat) de les obres de Schubert! El primer concert públic que va ser l'únic concert que es va fer en vida de Schubert (llevat, és clar, de les nombroses Schubertiades i recitals de lied que van omplir molts salons vienesos). La premsa de Viena ignorà completament el concert, encara que semblava mentida. Es veu que tots plegats estaven molt esverats perquè al cap de molt pocs dies havia d'arribar a Viena el gran Paganini per oferir un dels seus gimnàstics recitals de violí i les obres d'un tal Schubert no cridaven gaire l'atenció. Allò que dèiem abans: Schubert sí que va anar a escoltar Paganini uns dies més tard. Com a venjança, la història ha donat el nom de Schubert a una de les avingudes més elegants de Viena, la ciutat que el va veure néixer i el va ignorar amb tenacitat. (Ara que sento l'*Andante sostenuto* de la D.960 penso que sí, que Schubert sabia que la seva vida tenia la data de caducitat marcada al front. De totes maneres, és una apreciació subjectiva.) Certament, el primer i únic concert que van oferir Schubert i els seus amics no va fer forat; però si més no, li va servir per comprar-se (agafeu-vos!) el seu primer piano. Vuit mesos abans de morir-se. Aquest detall de mirar al futur contradiu la reflexió que he fet sobre l'*Andante sostenuto* ara fa unes ratlles. I encara el contradiu més un altre detall de l'actitud de Schubert: pocs dies abans de morir s'havia apuntat a classes de composició.

En homenatge a Schubert vull deixar constància del programa d'aquest únic concert que es va celebrar en vida seva:

- 1) Primer moviment d'un nou quartet de corda, interpretat per Böhm, Holz, Weiss i Linke.
- 2) *Der Kreuzzug* i *Die Sterne* de Leitner. *Der Wanderer an den Mond*, de Seidl. *Fragment aus dem Aeschylus* (traduït per Mayrhofer). Tot interpretat pel seu amic Vogl.
- 3) *Ständchen*, de Grillparzer, interpretat per la soprano Josephine Fröhlich i les alumnes del conservatori.
- 4) Un nou trio per a pianoforte, violí i violoncel (crec que l'*opus 99*), interpretat per Boklet, Böhm i Linke.
- 5) *Auf dem Strom* de Rellstab, cant i piano i amb acompanyament de trompa, escrit per Schubert expressament per a aquest concert.
- 6) *Die Allmacht*, de L. Pyrker, cant i piano.
- 7) *Schlachtgesang*, de Klopstock, per a doble cor d'homes.

Com hom pot veure, malgrat que el concert estava dedicat als entusiastes de Schubert, va dominar el lied sobre la música de cambra, per raons de màrqueting. Ni parlar-ne, de música simfònica. Ah: l'entrada costava tres florins.

Encara que ara estem celebrant els dos-cents anys del naixement de Franz Schubert, no em sé estar de fer un repàs dels últims moments del compositor: malalt de sífilis com estava, va caure amb febres de tifus pel fet de beure aigua podrida del servei municipal de la civilitzada Viena

(com Txaikovski a Sant Petersburg!). Per culpa de la febre, va passar uns dies delirant. En els moments de lucidesa encara va fer correccions a la segona part de *Die Winterreise* per a la seva tramesa a la impremta. El 19 de novembre de 1828 va morir.

El van enterrar tres dies més tard i seguint les seves indicacions, ho van fer en una tomba a la vora de la de Beethoven, al cementiri de Wäring. A mitjan segle passat van traslladar les dues tombes al Zentralfriedhof, on avui poden ser visitades. Encara estan més a la vora, totes dues tombes, acompanyades de les de Brahms i Johann Strauss i el monument a Mozart; i Wolf pels voltants.

Curiosament, un dels músics més generosos amb la seva obra, de qui s'ha extraviat per sempre més material, quan va morir va deixar, com a fortuna personal, tres fracs, tres levites, deu pantalons, nou abrics, un barret, cinc parell de sabates, quatre camises, mitjons, mocadors, un llençol, un edredó, un matalàs, un coixí i una manta. I alguns objectes valorats en deu florins. Tot plegat amb un valor de seixanta-tres florins. Amén.

Ens queda la seva obra. I ens queda el consol de saber que malgrat la incomprensió de Goethe, malgrat la indiferència ignorant de la majoria dels vienesos coetanis, va rebre l'amor dels seus amics, que van haver de patir amb molta paciència la seva falta absoluta de sentit pràctic per a les coses de la vida, com vestir-se, rentar-se, menjar, estalviar... I ens queden reaccions com les de Brahms o Mendelssohn, profundament afectats per la mort del compositor vienès, o la de Robert Schumann que, quan se n'assabentà, va passar-se tota una nit sencera plorant. Malgrat les aparences, Schubert no estava sol; encara que ell es veïés com l'home del manubri (*Der Leiermann*) descrit per Wilhelm Müller en l'últim poema de *Die Winterreise*, amb els dits encarcerats, fent girar el manubri, descalç enmig del glaç.

Per cert, aquest cicle impressionant, probablement l'última cosa que va retocar en el llit de mort, té un finals tens, suspensiu, amb una pregunta que fa el caminant, que es fa Müller, que es fa Schubert, que ens fem nosaltres i que no té resposta, com sol passar amb la majoria de les coses importants de la vida:

Wunderlicher Alter, soll ich mit dir geh'n?

Willst zu meinen Liedern deine Leier dreh'n?

(Vell admirable, podríem ser companyons?)

Faràs girar el manubri per a les meves cançons?)

(trad.: Jordi Llovet)

NOTA:

¹Exactament i malauradament, no va ser un recital de lied per a baríton i piano, sinó per a baríton, piano, estossecs, cruixits de paper de caramel per eliminar els estossecs (o simplement per refrescar la boca) i fressa de fulls passats amb fruïció. Escandalós.

Schubert i la poesia

per MIQUEL DESCLOT

La relació de Schubert amb la poesia és prou interessant en ella mateixa perquè s'hi hagin pogut dedicar monografies senceres. No cal dir, doncs, si un article breu com aquest podrà anar més enllà d'una esquematització sumària, per la qual demano disculpes de bon començament.

La primera cosa que cal prendre en consideració per fer-se càrrec de l'abast de l'aportació del lied schubertià és el context cultural en què es produeix, és a dir, el de la Viena de primers del segle XIX. Viena era la capital de l'Imperi Austro-Hongarès i, com a tal, era un gresol ètnic i cultural molt particular que la convertien en la menys alemanya de les capitals germàniques: durant la segona meitat del segle XVIII, per exemple, Viena era la capital indiscutida de l'òpera italiana, per damunt de Nàpols, Venècia o Milà. Viena, en definitiva, no tan sols per posició geogràfica, sinó també per raons polítiques, mirava més cap al Sud que no pas cap al Nord. Ara bé, mentre al sud del continent semblaven ja exhaurides del tot les possibilitats creatives del classicisme racionalista, al nord d'Europa (a Alemanya, a Escòcia, a Anglaterra) s'estava gestant la revolució cultural que, a la llarga, havia de sacsejar tot el continent de cap a cap: el romanticisme. De manera que, mentre la nòrdica Alemanya ja estava entrant en el seu veritable Segle d'Or cultural, la meridional Àustria encara continuava cofoiament encallada en els revellits esquemes de la cultura de l'antic règim. Malgrat aquest desfasament, però, aquella Viena va ser el gresol on va cristal·litzar gloriosament l'estil musical internacional que avui identifiquem com a clàssic, amb l'obra gegantina de Haydn, Mozart i Beethoven. En canvi, la ciutat cosmopolita que havia possibilitat aquell miracle —perquè "miracle" és la paraula més moderada que se m'acut— estava ben lluny d'aconseguir res de semblant en el camp de la literatura o del pensament. Mentre Goethe ja havia publicat *Götz von Berlichingen* i les influents *Desventures del jove Werther*, el poeta imperial de Viena era encara el racinià Pietro Metastasio. Mentre Bürger escrivia *Lenore* i Goethe, *El rei de Thule*, *El rei dels verns* o *Mignon*, a Viena encara en tenien prou amb una poesia inane que donaven per bona tant els compositors més mediocres com els més genials (Mozart, que es mostrava tan exigent amb la qualitat dels llibrets operístics, no tenia el més mínim olfacte per a la poesia, i sembla que el poema de Goethe que va musicar li havia

caigut als dits per casualitat; Beethoven, pel seu cantó, que reconeixia el valor de Goethe i l'admirava, encara musicava poemets de Metastasio en una data tan tardana com el 1809). La millor poesia alemanya que circulava per la Viena dels últims decennis del set-cents era la classicista poesia anacronística, que es podria descriure com l'equivalent alemany dels ideals poètics metastasians. L'any 1778, el compositor vienès Joseph Anton Steffan va publicar un *Recull de lieder alemanys* que, tot i l'escassa ambició, assenyalava ja una certa inquietud per la cançó alemanya, com a pàl·lid reflex de la que ja hi havia, per exemple, a Berlín.

Schubert entra en escena en el moment en què l'aristocràcia vienesa ha de deixar pas a la burgesia, i el romanticisme per fi comença a renovar l'estètica de la capital fins al punt que ja s'hi pot formar un nucli significatiu d'artistes romàntics: la poesia hi comença a comptar gairebé tant com la música. Schubert, que com a compositor instrumental no abandonarà la forma sonata del classicisme, es convertirà en la figura senylera del romanticisme vienès gràcies a la creació del lied alemany (el qual es pot dir que ja havia provat de començar a existir amb autors alemanys com Johann Friedrich Reichardt, Carl Friedrich Zelter o Johann Rudolf Zumsteeg, però no s'havia arribat a consagrar amb obres de qualitat i profunditat com a gènere romàntic per excel·lència).

Schubert va aconseguir de ple allò que els seus precursors vienesos i alemanys només havien intuït vagament en algun dels moments més feliços de la seva producció liederística: la incorporació total de la poesia al món de la música culta més ambiciosa. Si es pot dir que, en conjunt, les cançons dels seus antecessors de l'escola de Viena no eren sinó belles melodies dissenyades damunt un text en vers, podríem afirmar que les de Schubert són, en canvi, poesia transfigurada en música. En els *lieder* de Schubert, el text ja no és un simple suport per al desenvolupament d'una melodia més o menys encantadora, més o menys ben construïda, sinó el punt de partida, el detonador que desencadena la ignició d'una creació nova integradora de les dues arts essencials de la nova estètica: la música i la poesia. La música ja no és una il·lustració del poema, sinó una metàfora del text, que la converteix, estèticament parlant, en el seu igual jeràrquic. Des d'aquest punt de vista, els *lieder* de Schubert representen la primera mostra de veritable entitat de la que

seria una de les obsessions més estimades en el romanticisme alemany: la fusió de les arts. Una obsessió que culminaria amb la formulació wagneriana de l'obra d'art total, la famosa *Gesamtkunstwerk*, que encara en temps de Schönberg es mantenia vigent.

El lied schubertià, és clar, ofereix una gran diversitat de registres i també, com és lògic, acusa la varietat de la ràpida evolució que experimenten les seves concepcions entre 1812 i 1828. Però, malgrat això, podríem discernir en el conjunt una qualitat comuna que Dietrich Fischer-Dieskau reconeix com a "autenticitat" o "naturalitat".¹ És a dir, una de les qualitats més valorades pels romàntics: en definitiva, la qualitat essencial de la cançó popular tradicional, que esdevindrà un model per als poetes (Goethe mateix serà deutor de l'important recull del seu amic Herder, *Cançons populars*, de 1778-79) i per als compositors. El lied romàntic alemany que naixia amb Schubert havia de ser, doncs, el que en podríem dir una cançó popular transcendida: una cançó d'art que semblés natural. La tria de textos, com és lògic, era molt important per a aquesta mena de lied que Schubert con-

sagrava. I no cal dir que, al llarg de sis-cents *lieder*, la diversitat i la desigualtat havien de ser ineludibles. Al costat de Goethe, potser el més gran poeta en llengua alemanya de tots els temps, o de Schiller, Schubert s'ocupava molt sovint de poetes menors del segle anterior i de poetes més o menys competents del seu propi cercle d'amistats; i tan aviat musicava Shakespeare o Petrarca com els seus propis versos. Amb la qual cosa, lògicament, el ventall qualitatiu de la poesia utilitzada en els seus *lieder* va des del més sublim fins al més banal, passant per un extens entremig de poemes de calibre mitjà, però així mateix suggeridors i, sobretot, susceptibles de ser completats per la genial intuïció poètica de Schubert. Aquesta enorme heterogeneïtat no denota pas un gust errant per part del músic, sinó més aviat un gust universal capaç d'endevinar alhora les possibilitats d'expansió d'un poemeta d'aparença anodina (per exemple, *Nacht und Träume* –Nit i somnis–, de Matthäus von Collin) i les virtualitats d'un

poema ja perfecte en ell mateix (per exemple, *Erbkönig* –El rei dels verns–, de Goethe, o *Der Doppelgänger* –El doble–, de Heine). Evidentment, ni un lector de poesia bregat com ell podia aspirar a trobar sis-cents poemes de primera qualitat per als seus *lieder*, però és que, a més, hem de creure que ni tan sols ho podia desitjar: els poemes perfectes –molts dels que va manllevar a Goethe, per exemple– són justament els més difícils de convertir en un lied. Els poemes perfectes, que semblen portar-se ells mateixos la música i l'orquestra, més aviat han de fer un efecte dissuasori a aquell compositor que aspira a fer-ne una obra nova més que no pas un mer acompanyament subratllador. Els poemes menys "acabats", en canvi, ofereixen al músic molt més camp per córrer en el seu disseny de completar-los en una obra superior. Aquesta seria, en essència, la diferència existent entre la relació de Schubert amb l'obra de Goethe i la relació amb la de Müller, l'autor dels dos cicles. És una prova més del geni schubertià, si encara en necessitàvem cap, el fet que fos capaç de produir obres mestres indiscutibles tant en un cas com en l'altre.

Schubert va començar a escriure *lieder* en la primera adolescència, cap als dotze anys. Però es pot dir que el seu primer lied ja "schubertià" és *Der Jüngling am Bache* (El jove vora el rierol) D. 30, sobre text de Schiller, escrit a quinze anys, el 1812. Les balades de Schiller semblen haver estat les primeres lectures revulsives del jove Schubert, que en va interpretar unes quantes. Però només dos anys després, als seus disset, Schubert ja ha descobert el gran Goethe i no tan sols s'hi atreueix amb tota la ingenuïtat de l'adolescent, sinó que ja hi aconsegueix una de les seves obres mestres indiscutides: *Gretchen am Spinnrade* (Margarida al torn de filar) D. 118, del 19 d'octubre de 1814, sobre una de les peces líriques de la primera part de *Faust*. Tot i el seu respecte pel gran escriptor adorat de tot Europa, Schubert s'apropia del text amb una llibertat impensable en els precursors Zelter, Reichardt o Zumsteeg, que encara estaven al servei del text i se sotmetien a les idees de Goethe sobre com s'havien d'interpretar musicalment els seus poemes. El joveníssim Schubert es mostrava amb una maduresa artística astoradora i posava, en canvi, el poema al servei de la seva pròpia concepció del lied. Goethe –en això, ben poc clarivident– pretenia que els músics es limitessin a realçar els seus textos, que eren la veritable estrella de les cançons, i segurament no podia entendre que ningú –i menys un vailet vienès de disset anys– utilitzés els seus textos amb un disseny poc o molt divergent del seu. Quan, per l'abril de 1816, Joseph von Spaun, l'incansable i devot amic de Schubert, va enviar a Goethe una col·lecció dels *lieder* schubertians sobre poemes seus, el semidéu de Weimar no es va dignar tornar resposta. És més, quan els amics de Schubert van editar-li un quadern de *lieder* goetheians i en van enviar un exemplar al poeta, l'ídol de les lletres alemanyes va fer-lo tornar a Spaun. ¿Era només l'orgull estúpid d'una patum europea que no tenia temps per fer cas de les «cançonetes» d'un vienès adolescent? ¿O era que el seu amic i conseller musical Zelter les havia desaprovades? ¿O era, potser, que s'havia adonat de la llibertat «insolent» amb què un xitxarel·lo desconegut s'atrevia a manejar els seus textos immortals? Poc es podia imaginar que amb els anys els seus versos sonarien en alemany per tot el món gràcies a la gosadia d'aquell minyó a qui no s'havia dignat ni donar les gràcies.

Goethe va constituir una font inexhaurible per a Schubert (va arribar a utilitzar-ne una setantena de poemes, alguns en més d'una ocasió), però la seva curiositat i la seva simpatia poètiques no es van aturar aquí, sinó que van propiciar un veritable rastreig de tot el que tenia a l'abast en alemany. Naturalment, aquest no és el lloc per fer

una llista dels poetes que va arribar a incorporar als seus *lieder*, però sí que podem almenys esmentar-ne alguns dels que més sovint ens trobarem en qualsevol antologia de la seva obra. Per exemple, Mathias Claudius (1740-1815), Ludwig Christoph Heinrich Hölty (1748-1776), Friedrich Rückert (1788-1866), Wilhelm Müller (1794-1827) i Heinrich Heine (1797-1856), per no indicar sinó els més representatius. El lector interessat en la poesia alemanya que Schubert va tenir a l'abast, farà bé de consultar l'antologia de Feliu Formosa *Poesia alemanya*,² on podrà tenir un tast de la majoria d'aquests autors.

Finalment, per acabar aquesta fugaç introducció, he preparat un breviari de poemes musicats per Schubert que es poden llegir en català (dono, entre parèntesis, les dades del lied). Valgui com a esquer per enllaminir el lector interessat en l'essencial doble dimensió del lied schubertià.

NOTES:

¹ Dietrich Fischer-Dieskau, *Los lieder de Schubert*, Madrid: Alianza Editorial 1989

² Feliu Formosa, *Poesia alemanya*, Barcelona: Edicions 62 i la Caixa 1984.

CAMINANT

Wilhelm Müller
(Das Wandern, D. 795, 1823)

Camina bé, bon moliner,
camina que caminaràs,
i així bon moliner seràs.

Això, de l'aigua ho hem après.
Ben bé podem aprendre-ho rai
de l'aigua que no para mai.

També la roda ens ho ha ensenyat.
Tant si és de dia com de nit,
la roda va rodant seguit.

I fins la mola amb tot son pes
no té repòs ni aturador
i com més pot ballar millor.

Oh!, alegre marxa del meu cor.
Deixeu-me, doncs, marxar, si us plau.
Mestressa i amo, adéu-siau.

Versió de Joan Maragall

EL REI DELS VERNES

Johann W. Goethe
(Erlkönig, D. 328, 1815)

¿Qui cavalca en el vent, tard de la nit?
Es el pare, al galop, amb el petit;
en braços l'agombola contra el cor,
per guardar-lo del fred l'estreny ben fort.

—¿Per què t'amagues, fill, com espantat?
—¿Pare, pare, no el veus, aquí, al costat,
el Rei dels Verns, amb corona i mantell?
—És la boira, fill meu, que fa castell.

—Vine, bonic, no tinguis por de mi!
Sabem uns jocs encisadors, aquí;
a la riba les flors s'obren roents,
la mare té unes robes refulgents.

—Pare, pare, ¿de veres no sents res?
¿No saps, el Rei dels Verns, què m'ha promès?
—Assossega, fill meu, tant frenesí:
és el vent, que les fulles fa estremir.

—¿No vols acompanyar-me, dolç infant?
Les meves filles et festejaran;
elles, que a la nit menen balls rodons,
et bressaran amb danses i cançons.

—Pare meu, pare meu, ¿no les veus, no,
les seves filles entre la foscor?
—Fill meu, fill meu, ben clarament ho veig:
són uns salzes grisencs que mou l'oreig.

—T'estimo, el teu esguard em té embruixat;
vindràs per força, si no vols de grat.
—Pare, pare, m'agafa, ja em té pres!
El Rei dels Verns m'ha fet un mal encès!—

El pare, esgarriat, va cavalcant
—als braços li gemega el pobre infant—
i fins que arriba a casa fa el cor fort:
entre els seus braços, l'infant era mort.

Versió de Miquel Descloot

MISTERI (A Franz Schubert)

Johann Mayrhofer
(Geheimnis, D. 491, 1816)

Vols dir qui va ensenyar-te
tonades tan plaents?
Un cel apar que ens duguin
enmig dels dols presents.

La terra era ans coberta
de boires i de llot;
tu cantes, lluu el rei astre
i Primavera és tot!

No et plau que l'aigua brolli
del gerro a glops pausats;
et plau que lliure corri
damunt l'herbei dels prats.

També va així el trobare,
cantant, i estén son nom;
ço que és d'un Déu guspira,
sorpren a n'ell i a l'hom.

Versió de Joaquim Pena

ANHEL

Friedrich Schiller
(Sehnsucht, D. 52, 1813; D. 636, 1821)

Si des dels camps d'aquesta vall
que la freda boira oprimeix,
ah, pogués trobar la sortida,
que ple de goig em sentiria!
Veig allà al fons els bells turons,
sempre joves i sempre verds!
Si tingués ales, si volés,
fins als turons m'arribaria.

Ara en sento les harmonies,
sons de dolça calma celest,
i els vents lleugers fan que m'arribi
el bàlsam de llurs flaires dolces.
Hi veig encendre's fruits daurats
fent senyes entre el fosc fullatge,
i de les flors que allí floreixen
no en fa rapinya cap hivern.

Ah, que bonic deu ser d'estar-s'hi
sota l'eterna llum del sol!
I l'aire en aquelles alçàries
com ha de ser de refrescant!
Però em frena del riu la fúria,
que irada i brogent s'interposa;
s'han enlaira les seves ones,
que m'omplen l'ànima d'esglai.

Veig una barca que hi trontolla,
però, ai!, hi manca el barquer.
Au, no vacil·lis a ficar-t'hi!
Cal que tinguis fe, cal que gosis!
Perquè dels déus no hi ha fermança.
Sols un miracle podrà dur-te
fins a la terra dels miracles.

Versió de Feliu Formosa

LA MORT I LA DONZELLA

Mathias Claudius
(Der Tod und das Mädchen, D. 531, 1817)

La donzella
Oh passa, passa prompte,
espectre afrós, ai las!
Sóc jove encar, ten compte!
Mon cos no toquis pas!

La mort
Dóna'm la mà, oh dolça forma ideal,
amiga et sóc, no vull punir-te!
No tinguis por! No et vull cap mal!
Pots ara als braços meus 'dormir-te!

Versió de Joaquim Pena

EL MÚSIC ERRANT

Wilhelm Müller
(Der Leiermann, D. 911, 1827)

Fora de la vila
hi ha un músic errant
que amb dits insensibles
va encara sonant.

Pertot fa tentines,
descalç sobre el glaç,
però la bacina
no s'emplena pas.

Ningú no l'escolta
ni el mira un sol cop;
i els gossos l'aborden
en veure'l a prop.

Ell no s'hi amoïna
i deixa fer, raí!
Ell sona que sona,
no s'atura mai.

Bon vell de rondalla,
¿faré amb tu el camí?
Quan canti els meus versos,
¿sonaràs per mi?

Versió de Miquel Descot

SI ENTRES AQUÍ

Friedrich Rückert
(Du bist die Ruh, D. 776, 1823)

Ets el repòs,
la dolça pau,
l'anhel ets tu
i allò que el calma.

A tu dedico
amb dolor i goig
com a sojorn
els ulls i el cor.

Si entres aquí,
tanca en silenci
darrere teu
les portalades.

Lleva altres mals
d'aquest pit meu!
Que aquest cor s'ompli
del teu delit!

L'àmbit de l'ull
que sols fa clar
el teu esclat,
omple'l del tot!

Versió de Feliu Formosa

BARQUEJANT

Heinrich Heine
(Die Stadt, D. 957, 1828)

Com un boirós fantasma
en el llunyà horitzó,
la ciutat amb ses torres
es va envellant de fosc.

En l'aigua esborronada
pel vent humit lleuger
acompassat sento batre
el cop de rem del barquer.

Ja torna el sol a aixecar-se,
ja torna arreu la claror,
i jo el lloc torno a veure
a on vaig perdre l'amor.

Versió de Joan Maragall

Una aproximació estadística i personal a l'obra de Franz Schubert

per MANUEL CAPDEVILA i FONT

Franz Schubert és bàsicament conegut, erròniament i encertadament, com un compositor de cançons. "Erròniament" perquè va escriure molta altra música i molt bona, a més a més de les cançons; però també "encertadament" perquè Schubert fou, sobretot, un compositor de cançons. Pensem que el catàleg de la seva obra establert per Otto Erich Deutsch arriba fins al número 998; doncs bé, d'aquestes 998 obres catalogades, 640 corresponen a cançons o cicles de cançons, la qual cosa representa el 64 % del total de la seva obra. Això sense considerar que Schubert, a més d'ésser el compositor que escrigué una quantitat més gran de cançons, fou qui probablement portà aquest gènere meravellós al seu nivell més alt.

Crec, doncs, oportú que comenci aquest breu repàs de la seva obra, parlant de les cançons. Molta gent m'ha preguntat si sabia quants *lieder* escrigué Schubert, i sempre em quedo sense saber què respondre. Perquè les respostes poden ésser diverses, segons què es consideri per lied. Per a mi, un lied és la musicació d'un poema literari, sigui per a una veu, o per a diverses, o fins i tot per a cor. En aquest sentit, podria respondre que Schubert musicà exactament 709 poemes. Però s'ha de tenir en compte que molts dels poemes els musicà repetides vegades en composicions diverses, i també que, de moltes, en va fer algunes versions; considerant totes aquestes variants, hauria de respondre que Schubert compongué 887 cançons. Aquells que creguin que un lied és només una composició per a una veu i piano (opinió que respecto, però que no comparteixo), hauran de restar-ne 124. Els totals podrien pujar encara una mica si es consideressin les 9 cançons que Deutsch registra en l'annex del seu catàleg, com de procedència incerta.

Sigui quina sigui la xifra que s'adopti, el que és clar és que es tracta de xifres molt altes. Encara en puc donar una altra, a títol purament anecdòtic: si suméssim els compassos de totes les 886 cançons, arribaríem a la impressionant xifra de 73.636 compassos, xifra que encara podríem multiplicar considerablement si consideréssim les notes contingudes en aquests milers de compassos; però no conec ningú que s'hagi entretingut a contar-ho (i jo no penso fer-ho).

Totes aquestes grans xifres contrasten molt amb les que donaré ara: Schubert només va veure editades 126 cançons (un 13 %!), i totes en els vuit últims anys de la seva vida: el 2 d'abril de 1821 Cappi & Diabelli anunciaven l'aparició de la primera obra de Schubert, que era precisament una cançó, el conegut *El rei dels verns*, escrit ja feia sis anys; Schubert tenia ja 24 anys i havia escrit 327 obres (de fet, per ésser exactes, hauríem de deixar constància que ja el gener de 1818 li varen editar una cançó, *El llac d'Erlaf*, però fou en una revista d'art, no una edició comercial a cura d'una casa editora). Per ésser més precisos, hi ha 14 obres, a les quals Schubert donà el corresponent número d'*opus*, però que no veié editades, ja que aparegueren després de la seva mort. Si considerem la totalitat de les obres de Schubert, les 998 catalogades per Deutsch, veiem el fort contrast que hi ha davant les 106 que foren editades en vida del compositor. La mancança d'edició no es limita, doncs, només a les cançons.

Hi ha una altra xifra encara més corprenedora. Només 33 cançons foren estrenades en concerts públics en vida del compositor (un 3,4 %!). I d'aquestes, 8 ho foren el 26 de març de 1828 (vuit mesos abans de la seva mort), en el que fou l'únic concert que organitzà en tota la seva vida, a la sala de l'associació musical "L'eriçó vermell" al carrer de Tuchlauben. En aquella època era normal que els compositors organitzessin concerts públics per donar a conèixer les seves obres (gairebé totes les obres importants de Beethoven les estrenà en concerts organitzats per ell). En deien "acadèmies" i eren a benefici del mateix compositor. Schubert mai en sentí la necessitat o potser no tingué prou empena. És sabut que era extremament tímid. Això no vol dir que

Schubert no sentís mai interpretades les seves cançons, al contrari, tingué ocasió de sentir-les sovint en les famoses schubertiades,¹ on eren cantades una i altra vegada, i en les quals els schubertians esperaven ansiosament les noves cançons que Schubert aportava sense parar. És notable pensar que tots els habituals de les schubertiades, entre els quals figuraven coneguts poetes i pintors de fama, s'autonomenaven "schubertians" i les seves vetllades "schubertiades", tot reconeixent el valor del petit homenet que, tot i la seva insignificança física i la seva tímidesa, es convertia en el centre del seu interès.

La primera cançó que s'estrenà públicament fou *Queixa de pastor* de Goethe, el 28 de febrer de 1819, a la taverna L'Emperador Romà.

Les cançons de Schubert es caracteritzen per la seva varietat. N'hi ha de tota mena. Compongué cançons estròfiques (tota classe d'estrofes, les antigues sàfiques, ascleupiadèuiques, hexamètriques, díctiques, fins les més simples estrofes populars), i també prosa, prosa rítmica. Musicà sonets i gazals. Escrigué balades. La tria de poetes és molt variada.

Per a Schubert no era important la qualitat del poema. El que l'impulsava a escriure era la lectura d'un poema que li arribava directament al fons del cor. Posà música a poemes de poetes avui dia totalment oblidats, dels quals no es coneix cap dada biogràfica, i que originaren cançons molt inspirades. Altres cançons menys interessants poden ésser de grans poetes. En Schubert això no tingué un paper tan fonamental com després, per exemple, en Mahler o en Wolf. Molts poemes són dels seus amics, els schubertians, que li donaven els manuscrits amb la tinta encara molla, i Schubert els musicava sense donar temps perquè s'assequés. Això no vol dir que no fos sensible a la qualitat de la literatura que llegia, sense parar. Schubert fou un gran lector.

Això és evident, sobretot, per l'atenció que prestà al príncep de la literatura alemanya, Goethe, el poeta més musicat per Schubert (61 poemes), i també és Schubert el compositor que més poemes ha musicat de Goethe. Schubert sentia una veritable adoració pel gran poeta, al qual dedicà unes quantes cançons, "reverentment", com precisa la partitura, i s'entretingué a copiar a mà 16 cançons, tot confeccionant un àlbum que envià a Goethe el mes d'abril de 1816. Aquest no es dignà baixar del seu olimp de Weimar i, probablement mal aconsellat pels seus assessors musicals, Zelter, Zumsteeg, etc., no sabé reconèixer el valor del present que rebia. Ni tan sols es dignà contestar. Schubert, que li havia preparat un segon àlbum, amb 14 cançons més, desen-

ganyat i molt decebut, ja no arribà a enviar-l'hi.

Un altre gran poeta molt estimat per Schubert és Schiller, del qual musicà 50 poemes. Qui escolti amb atenció les cançons inspirades per Goethe i les inspirades per Schiller, podrà notar la gran diferència que hi ha entre les unes i les altres. El tercer poeta més musicat per Schubert fou Mayrhofer, però en aquest cas no prevalgué la qualitat, sinó l'amistat: Mayrhofer fou segurament l'amic més íntim que tingué Schubert (convisqueren junts en una cambra llogada, durant uns quants anys; i el poeta no pogué sobreviure a la pena que li causà la mort de Schubert, una de les causes del seu suïcidi).

En canvi, poetes fonamentals de la seva època, com Heine o Rücker, Schubert només els conegué pocs mesos abans de morir, i en la seva obra falten poetes tan importants com Eichendorff, Hölderlin o Brentano, mentre que conegué molt bé Klopstock, Uz, Matthisson, Salis-Seewis, Hölty, Claudius, Körner, Kosegarten, Schlegel, Jacobi, Stolberg... i musicà poemes de molts poetes menors, com Rellstab o Müller. Aquest últim es pot dir que ha

passat a la història només per la música que Schubert posà als seus cicles *La bella molinera* i *Viatge d'hivern...* I encara hauríem d'afegir les 33 cançons que escrigué sobre poemes anònims, que cap musicòleg ha estat capaç d'identificar.

Schubert no deixà mai de compondre cançons. Quan s'hi posava, les escrivia a tongades, en petits cicles dedicats a l'últim poeta descobert. Hi havia dies que n'escrivia diverses, una darrera l'altra... I amb tot, no fou mai popular, fora del cercle dels

schubertians. La prova la tenim en la gran sorpresa que tingué Beethoven, quan Schubert, sobreposant-se a la tímidesa que l'havia impedit acostar-se mai al seu adorat contemporani, el visità al seu llit de mort i li portà una selecció de les seves cançons. Beethoven es quedà meravellat: reconegué tot seguit el geni extraordinari de Schubert i no podia entendre com mai havia tingut notícia d'aquesta música.

Han hagut de passar molts anys perquè el geni de Schubert hagi estat reconegut com es mereix. No fa pas massa que encara era considerat un músic de segona categoria, feliç compositor d'uniques quantes boniques cançons... I encara, el repertori que es dona als concerts és molt restringit. Els recitals de *lieder* solen repetir sempre les mateixes cançons, i deixen en un total oblit moltes que potser no siguin de la gran qualitat d'aquestes més cantades, però que, certament, mereixen l'atenció dels melòmans.²

Però deixem ja de parlar de les cançons, i dediquem una mica d'atenció a la resta de l'obra de Schubert. Jo sóc un entusiasta de tota, però tinc una

Han hagut de passar molts anys perquè el geni de Schubert s'hagi reconegut com es mereix

especial predilecció per la música de cambra i la música per a piano.

En els dos aspectes, i encara més en la música simfònica, Schubert s'ha vist sempre esclafat pel pes específic de la música del seu gran contemporani, Beethoven. Crec que aquest el superarà en tot, tant quantitativament com qualitativament. Però l'esplendor dels cicles beethovenians, no ens ha d'impedir de gaudir dels de Schubert i de reconèixer que arribaren a uns nivells que pocs compositors posteriors, o anteriors, han igualat.

Pel que fa a la música de cambra, la podríem definir amb una frase que digué Mayrhofer sobre el seu íntim amic: "El seu caràcter era una barreja de tendresa i aspresa, sensualitat i candor, sociabilitat i melangia". Difícilment trobarem aspresa en la música de Schubert, però la tendresa, la sensualitat, el candor, la sociabilitat i la melangia les trobarem constantment. Una gran part de la seva música de cambra fou escrita en la seva precoç joventut: només una tercera part fou escrita en els deu últims anys de la seva vida, el període de la seva maduresa (maduresa als vint-i-un anys!). És en aquest últim període que escrigué la majoria de les obres importants. Hi ha veritables obres mestres: només cal recordar els dos grans trios, els dos extraordinaris quintets (per a quartet de corda i violoncel un, i per a piano, violí, viola, violoncel i contrabaix l'altre —el que conté les variacions sobre la seva cançó *La truita*—), l'octet per a vents i cordes (l'obra de cambra més llarga de Schubert, que no es fa, però, mai pesada o avorrida), el nonet per a instruments de vent, o la sèrie dels 15 quartets de corda, complementada per diferents peces i fragments, entre ells el meravellós *Temps de quartet*. Totes aquestes són obres d'un nivell excepcional, i d'una forta personalitat, que sabé escapar-se de la poderosa influència que Beethoven tenia sobre Schubert, que l'admirava fins a l'adoració.

A Schubert li agradava molt interpretar-les tocant ell la viola (l'instrument que més dominava, després del piano, i al qual, curiosament, no dedicà cap obra solista). Sí que ho féu per a altres instruments: recordem les sonates o sonatines per a violí, l'extra-

ordinària sonata per a *arpeggione* i piano, o les variacions sobre la seva cançó *Flors seques*, per a flauta i piano. Tornant a la sèrie dels quartets, s'ha de reconèixer que és una mica desigual, no tots tenen el mateix valor. La diferent valoració és una cosa molt personal, però quasi unànimement es considera que el millor és el núm. 14, que conté les variacions sobre la seva cançó *La mort i la donzella*. Altres prefereixen el número 15, amb la inoblidable melodia del violoncel amb què comença el temps lent. En valorar-ho, és important recordar que 10 dels quartets de corda, Schubert els escrigué abans de complir els 20 anys i que els tres més magistrals, els últims, els escrigué entre els 27 i els 29 anys.

Vull reproduir una frase que escrigué el musicòleg anglès Sir Jack Westrup, amb la qual estic totalment d'acord: "Seria un error dir que la música de Schubert no té secrets. Però les obres de cambra de la seva maduresa no viuen, com les de Beethoven, en un privat propi. Hi ha sofriment, però no frustració. Escoltant una d'aquestes obres podem imaginar-nos contemplant l'estudi on ell componia ininterrompudament fins a les dues de la tarda. En el seu pupitre, estava abocat al treball. Però després venia la visita al cafè, un passeig, el teatre o una vetllada amb els amics. Potser la tarda i el vespre poden molt bé haver sembrat idees al seu cap; però ell no era un esclau de la seva inventiva, no estava turmentat pel fet que la vida és curta —i fou afortunat de no saber com n'és, de curta. Per molt que tingués desgràcies i contratemps, era, de cor, un home feliç. Ho sabem pels seus amics; també ho podem saber per la seva música".

L'altre gènere musical en què Schubert excel·lí fou la música per a piano, per a dues o quatre mans. Destaca la sèrie de les 22 sonates per a piano, de les quals només 11 estan totalment acabades. De les quals només 3 foren publicades en vida del compositor, tot i que començà a escriure'n molt aviat: el 1815, quan tenia divuit anys; les tres últimes, tres grans sonates, foren escrites el setembre de 1828, poques setmanes abans de la seva mort. Es pot dir, doncs, que la composició de sonates per a piano l'ocupà tota la vida. Més, fins i tot, que Beethoven, el qual no escrigué cap més sonata en els set últims anys de la seva vida.

La comparació amb Beethoven és inevitable, però no s'hauria de fer. Mirem-ho com ho mirem, Schubert sempre queda en desavantatge. Beethoven exercí una enorme influència sobre Schubert, que aquest mai negà i de la qual fins estava satisfet, tanta com era l'admiració que li professava.

En el món del lied, fou molt més independent i lliure, però en el del piano l'obra de Beethoven pesava massa. Així i tot la sèrie de Schubert és completament original i molt diferent de la de Beethoven. Fins i tot en la forma: Beethoven començà amb la clàssica composició dels quatre

moviments, en forma sonata, però a mesura que s'anà endinsant en el seu món interior, anà abandonant aquesta forma; mentre que Schubert, al contrari, hi fou fidel fins al final. Schubert, a mesura que anà avançant el cicle aprofundí en una característica molt especial de la seva obra: el seu joc amb les tonalitats. Li agradaven els contrastos sorprenents i inesperats. Sovint s'embarcava en tonalitats molt allunyades de la bàsica de la seva obra. Una altra característica és la seva actitud respecte de les tonalitats major i menor, la tònica i la relativa; li agradava quedar suspès entre les dues, i crear uns efectes molt nostàlgics. La sovint gran durada de les sonates i dels seus desenvolupaments, la seva afició als passatges tocats en *pianissimo* (en les sonates són molt freqüents els *ppp*, mentre que en tot el cicle només hi ha dos *fff*) fan que, en segons quines mans, puguin causar la monotonia i l'avorriment de l'oient; per això jo considero Schubert el compositor més difícil d'interpretar al piano. De fet, hi ha molt pocs pianistes que el sàpiguen interpretar com cal. Només aquells que estan disposats a rendir-se totalment a l'esperit de la música, sense pensar en cap moment en l'exhibicionisme.

Al costat de les sonates, també tenen importància una sèrie d'obres menors, o no tan menors. És curiós constatar que Schubert és l'únic gran compositor que, essent ell mateix un bon pianista, no escrigué cap concert per a piano i orquestra. Entre les obres pianístiques molt importants hem d'assenyalar la *Fantasia en do major*, basada en la seva cançó *El caminant*, una de les obres grans del repertori schubertià. També s'han de destacar els 8 *Impromptus* i els 6 *Moments musicals*. Es tracta de peces curtes, però cadascuna una petita obra mestra. De la mateixa qualitat són les 3 *Peces per a piano*, escrites per Schubert poc abans de morir. Menys importants, però sempre inspirades, són les 11 escoceses, les 28 danses alemanyes, la melodia hongaresa, i nombroses petites peces de circumstàncies.

Un capítol a part mereix la música per a piano a quatre mans, gènere en el qual, igual que en el lied, cap altre compositor l'ha igualat mai. El catàleg és considerable, 21 obres, que van des de la *Fantasia en sol major* que escrigué el 1810, la seva primera obra, que inaugura el catàleg de Deutsch, fins a la bellíssima *Fantasia en fa menor*, escrita l'any de la seva mort, i comprèn 2 sonates, 3 sèries de variacions, 3 divertiments, 2 rondós, 5 marxes, 7 obertures, 10 poloneses... L'afició de Schubert al piano a quatre mans tenia una doble motivació: per una part formava una part molt important de la programació de les "schubertiades": ho explicà el més antic amic de Schubert i un dels més íntims, Spaun, participant habitual a les "schubertiades": "Gràcies a ell, ens convertíem tots en germans i amics. El seu art naixia de la comunitat i ell aspirava a la comunitat. S'asseia al piano junt amb una altra persona,

tocava obres per a orquestra en versions per a quatre mans, i això l'incitava a compondre ell mateix per a quatre mans". L'altre motiu era pedagògic. Tocar a quatre mans l'ajudava molt en les classes que impartia a alguns alumnes, com les dues comtesses Esterhazy, Maria i Carolina, per a les quals escrigué molta d'aquesta música. Ara aquest tipus de música ha passat de moda, però el repertori que deixà Schubert mai perdrà la seva actualitat.

Si en algun gènere musical Beethoven eclipsà totalment Schubert, és en el simfònic. Amb raó. Les sis primeres simfonies de Schubert poden ésser considerades, amb tot el respecte, obres menors, tot i el seu interès. Dvorák les admirava especialment. Però amb l'excepció de la cinquena, rarament són interpretades. I amb tot, cap és l'obra d'un principiant. Els factors bàsics, l'harmonia, el contrapunt, el balanç dinàmic, hi són i ben espontanis; les melodies són belles; els canvis d'harmonia són originals i atrevits. Han estat sovint menystingudes per "mozartianes", quan això és un dels més grans elogis que es pot fer d'una música. En escoltar aquestes obres juvenils, no hem d'oblidar que les tres primeres simfonies les escrigué per a l'orquestra de l'internat on cursava els seus estudis... Després d'aquestes sis simfonies, i dos fragments orquestrals, Schubert escrigué dues obres mestres, dignes de figurar entre les més grans del repertori orquestral: la *Setena simfonia* (la "Gran") i la *Vuitena simfonia* (la "Inacabada"). Són prou conegudes perquè calgui estendre-s'hi més. La seva música orquestral es completa amb 10 obertures, el ballet per a *Rosamunda*, un concert per a violí i orquestra, i moltes peces de música ballable.

Un gènere en què Schubert fracassà estrepitosament, i molt injustament segons el meu modest criteri, és l'òpera. Schubert deixà acabades 4 òperes (*L'arpa màgica*, *Alfons i Estrella*, *Fierabras* i *Rosamunda*, *princesa de Xipre*) i 7 operetes (*El cavaller del mirall*, *El palau de recreu del diable*,

Quatre anys de sentinella, Ferran, Els amics de Salamanca, Els germans bessons i Les conjurades, o la guerra domèstica) a més d'un oratori escènic (Lazarus). A més, deixà incabades 3 òperes més (La penyora, Sakuntala i El comte de Greifen) i 2 operetes (Adrast i Claudina de Villa Bella). També deixà fragments escrits per a les òperes La campaneta màgica, Rüdiger i una sense títol. La seva producció fou, per tant, considerable. Jo només he tingut ocasió de veure una de les òperes representades, però tinc la gravació discogràfica de gairebé totes, i les considero de gran interès. Crec que qualsevol d'aquestes òperes té molt més valor que tots els Bellinis i Donizettis junts. Però els contemporanis de Schubert creien precisament tot el contrari. Només una, L'arpa màgica, tingué una certa acceptació (estrenada al Teatre An der Wien el 19 d'agost de 1820, se'n feren 8 representacions). S'acostuma a culpar, del fracàs de totes les òperes de Schubert, la feblesa dels llibrets (amb l'excepció del de Les conjurades), combinada amb la complicació dels muntatges escènics. Potser sí. En tot cas, la seva música mereix una sort millor. A més a més, a mesura que anà escrivint per a l'escena, Schubert anà madurant el seu estil, i la seva orquestració no té res a veure amb la de les primeres simfonies, sinó que és molt completa i treballada. Tant de bo la present commemoració del bicentenari del naixement de Schubert doni ànims a algun empresari atrevit i imaginatiu per muntar alguna de les seves òperes a Catalunya.

Un altre gènere molt ben cultivat per Schubert fou la música religiosa, que escrigué sempre per a cerimònies litúrgiques catòliques: 11 Misses, 7 Salve Regina, 5 Kyries, 2 Sanctus, 6 Ofertoris, 7 Tantum ergo, 6 Antífones, Al·leluies, Graduals, Benedictus... a més d'un Stabat Mater, un Magnificat i 2 Requiems. Són obres convencionals, entre les quals destaquen per la seva bellesa les seves Misses, rarament interpretades a casa nostra, però que, per exemple, a Viena són de repertori molt comú, i es poden sentir molts diumenges en diferents esglésies. Excepte l'última, totes són obres de joventut (n'hi ha 7 escrites entre el 1812 i el 1816, és a dir, quan Schubert tenia de quinze a dinou anys). Ell era llavors organista a l'església del seu barri, i és en aquesta època que escrigué la majoria dels himnes religiosos. Destaca, per la seva originalitat, la Missa alemanya, que s'aparta del text litúrgic en llatí, i va donant vida a una successió d'himnes alemanys de J. P. Neumann; la segona versió que n'escrigué, amb l'acompanyament d'un conjunt d'instruments de vent, és especialment emotiva.

Per acabar, un breu repàs de la música "lleugera", música de saló, que Schubert escrigué en gran

quantitat, quasi sempre per a les "schubertiades", però també per a alguns balls dels molts que es celebraven a Viena. L'escrigué, en gran part, per a piano, però també per a piano a quatre mans, o per a un petit conjunt orquestral: compongué un total de 677 danses, repartides en 195 valsos, 147 alemandes, 113 danses alemanyes, 94 escoceses, 74 minuets, 40 danses, 12 poloneses i 2 galops. Aquest nombre tan elevat no es reflecteix en el catàleg de Deutsch, perquè hi figuren agrupades en les col·leccions que el mateix Schubert establí. Són peces molt breus, música intranscendent, però sempre agradable i sempre de qualitat.

Crec que amb això he fet un repàs de tot el catàleg de les obres de Schubert, que es complementaria amb petites peces, sense especial relleu. Es tracta d'un catàleg extremament ric, que costa de creure que pogués sortir de la inspiració d'un músic que morí als 31 anys. És un cas de precocitat només comparable amb la de Mozart. Crec que aquest i Schubert han estat els dos músics més genuïnament genials de la història de la música. És una afirmació que pot sonar estranya en boca d'un beethovenià com jo, però el geni de Beethoven era d'una altra mena; ell arribava a la genialitat més gran, després d'un enorme treball de recerca i elaboració, mentre que Mozart i Schubert foren els típics artistes als quals la música els fou dictada directament des de Dalt. Per això em sembla incompreensible el menyspreu amb què, fins fa molt poc, s'ha considerat Schubert i, encara ara, crec que no se'l considera al nivell que es mereix, el d'un dels compositors més inspirats que han enriquit la humanitat.

A mesura que anà escrivint per a l'escena, anà madurant el seu estil

NOTES:

1. Hi ha a casa nostra persones que s'entesten a parlar de "schubertiades", expressió que a mi em sembla pedant i ridícula. Quan els ho he retret, m'han contestat amb arguments de gramàtica i lingüística catalanes, però no m'han convençut. Segueix sonant-me antinatural. La traducció lògica i natural de la paraula alemanya *Scubertiade* és schubertiada. Han coincidit amb mi filòlegs consultats, i l'Institut d'Estudis Catalans no ho té clar.

2. Permetin-me tornar a les xifres per corroborar aquesta afirmació. He examinat la meua discoteca particular. Hi figuren, en el moment d'escriure aquest article, 3.840 versions de cançons de Schubert. N'hi ha que les tinc cantades per tots els cantants possibles i imaginables, com *La truita* (44 versions diferents), *El fill de les muses* (38 versions), *A la música* (37 versions), *Margarita a la filosa* (36 versions), *L'himne a la Verge*, *El rei dels verns* (32 versions), el tercer cant d'Ellen conegut popularment com *Ave Maria* (31 versions), *Benaurança* (31 versions), *Rosa de bardissa* i *Ganimedes* (29 versions), etc., igual que els grans cicles: 31 *Viatges d'hivern*, 22 *Belles molineres*... Evidentment, un excés de gravacions, moltes ben inútils. Doncs bé, encara hi ha 67 cançons de les quals no he pogut trobar ni una sola gravació, tot i haver-les buscat amb interès.

Un telèfon amb
millors prestacions

nou
902 (416 000)
Telèfon obert

- Ampliació de l'horari d'atenció telefònica: de 8h a 21h, de dilluns a divendres
- Desviació automàtica de telefonades als serveis d'informació dels departaments
- Més informació de la Generalitat de Catalunya

E.mail: sdginfo@correu.gencat.es

Infovia: <http://gencat.inf>

Internet: <http://www.gencat.es>

Teletext: Teleservei de TV3

Videotex: (nivell 031) *CATALUNYA#

**Generalitat
de Catalunya**

JESÚS LÓPEZ COBOS

López Cobos és un director d'orquestra espanyola que ha aconseguit gran reconeixement a nivell mundial. Es pot considerar la batuta espanyola més prestigiosa de la seva generació. Actualment és director de la Cincinnati Symphony

Orchestra i de l'Orchestre de Chambre de Lausana. Amb motiu de la seva vinguda amb aquesta última formació al cicle Palau 100, hem pogut formular-li algunes preguntes en uns breus minuts abans del concert.

Un pont damunt l'Atlàntic

FOTO: G. POCH

per HELENA BAYO

Nascut a Toro (Zamora) el 1940, Jesús López Cobos es gradua en Filosofia per la Universitat Complutense de Madrid i en Composició pel Conservatori de Madrid. A l'Acadèmi de Música de Viena cursa estudis de direcció coral i orquestral. És guardonat als concursos de Besançon i Copenhaguen i debuta a Praga en el vessant simfònic i a Venècia en l'operístic.

—Creu que aquí a Espanya un

músic pot fer carrera o és imprescindible el pas d'anar a l'estranger per fer-se un nom?

—*En el terreny de la direcció orquestral, ara, almenys, hi ha unes certes possibilitats. Abans hi havia quatre orquestres i avui dia, sortosament, la situació ha canviat força. Fer carrera és difícil, perquè els espanyols fem com en molts altres països, que el que és nostre sembla que no és tan bo com el que és de fora; i no és així. Succeeix que un espanyol ha de marxar fora per poder ser reconegut al seu país. I aquesta*

és una veritat que passa en molts altres països, també.

—Quina podria ser una bona trajectòria per arribar a ser director d'orquestra?

—*La trajectòria tradicional, sobretot a Alemanya i els països de Centreuropa, és per mitjà del teatre, de la correpetició i de l'acompanyament. Però no hi ha una recepta única, perquè crec que hi ha molts camins diferents i possibles maneres d'arribar-hi. No crec que hi hagi una única manera.*

—Amb referència a la tècnica de direcció pròpiament, vostè

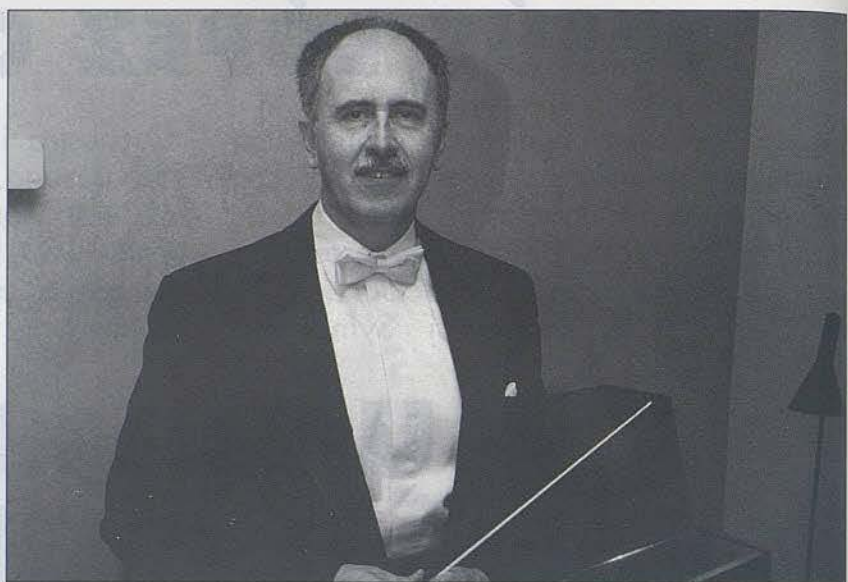
s'identifica amb alguna escola en particular?

—No, no hi ha una escola de tècnica de direcció. Jo crec que la tècnica de direcció és una cosa, en el fons, simple; és a dir, són una sèrie de gestos que tècnicament parlant són molt simples. El músic ha de saber identificar una sèrie de senyals que l'orquestra coneix —ens fa un gest de compàs quatre per quatre—. Jo crec que la direcció de veritat no té res a veure amb només això. Aquests primers passos són per entendre'ns entre nosaltres, i després ve tota la resta, que és la capacitat d'un músic de fer-se entendre per donar la seva interpretació. És transmetre tot això als músics de l'orquestra i tots plegats transmetre-ho al públic. I aquí hi entra tot. El moment psicològic... saber el que un vol... Per això s'ha de conèixer molt bé la història de la música, l'estil i l'esperit del compositor. I aquí és on està tota la complexitat de la tasca d'un director d'orquestra.

L'any 1971 López Cobos arriba a l'Òpera de Berlín. Des del 1981 va ser director general de música d'aquest teatre fins al 1990. Amb l'Òpera de Berlín viatja a Washington i al Japó, país on dirigeix la primera representació completa de l'*Anell dels Nibelungs* de Richard Wagner.

—Sota el seu criteri, la direcció operística té diferències substancials respecte de la direcció simfònica?

—Quant a la música és exactament el mateix. Però des del punt de vista tècnic, per a un director és molt més complex dirigir una òpera que no dirigir un concert. I l'òpera és una bona escola per a un director d'orquestra, perquè un ha de dedicar atenció als cantants, als músics que té en el fossat, al cor..., un ha de dedicar atenció a tothom alhora. És més complex des del punt de vista tècnic. Des del punt de vista interpretatiu no ho és ni més ni menys. S'ha de tenir en compte, però, que els cantants tenen unes necessitats físiques i vocals que també

són diferents. Tot això són factors que s'han de tenir en compte.

—Pel que fa al repertori, vostè és partidari d'un programa eminentment clàssic o també d'una incorporació d'obres desconegudes per al gran públic?

—Jo he fet això d'incorporar aquest tipus d'obres, com crec que ho fem gairebé tots. Tractem de donar una de cal y una de arena, per dir-ho així. Quan jo programo una obra que no és tan coneguda o alguna obra d'un compositor americà, que n'he fet moltes, també ho tractem de compensar en el programa amb una obra molt familiar. I aquí la gent accepta les obres de veritat si l'obra està bé i, si es toca amb convicció, la gent queda encantada.

El 1975 López Cobos debuta a Los Angeles i Londres amb les respectives Orquestres Filharmòniques. Durant sis anys és Principal Director Convidat de la Filharmònica de Londres. Ha estat convidat a dirigir totes les grans orquestres europees i americanes i participa en tots els grans festivals.

—Vostè que ha dirigit i dirigeix orquestres americanes i europees, quines diferències podria trobar entre elles?

—En primer lloc, les orquestres americanes són totes privades. No gaudeixen de diners públics, o si ho fan és per algun concepte concret, com ara el de fer concerts per a nens. Però encara en aquest cas no arriba a ser ni el dos per cent del total del cost de l'orquestra. Tota la

resta és conseqüència d'això, el sistema que es crea és totalment diferent. Lògicament, els components de l'orquestra no són empleats de l'estat, són tots empleats privats, i no tenen la mateixa seguretat laboral. Un músic té un màxim de quatre anys de contracte, i això crea tota una sèrie de factors psicològics importants en el desenvolupament d'una orquestra. L'orquestra tampoc no es pot permetre el luxe de fer una programació "en contra" del públic, perquè si aquest no hi va, als concerts, l'orquestra no podria tocar. Les orquestres americanes també dediquen molt temps i energies a buscar espònsors i el nivell artístic està molt més professionalitzat, perquè hi ha una gran competitivitat. S'ha d'estar al dia, fer molts assajos, no adormir-se als llores..., tot va venint com a conseqüència del primer aspecte. I, és clar, en tot això hi ha coses positives i negatives.

López Cobos és el primer director espanyol que dirigeix a la Scala de Milà, al Covent Garden de Londres, a l'Òpera de París i al Metropolitan Opera House de Nova York.

—Què ens podria dir sobre l'aparent abandó seu de la direcció operística (en teatre, no en enregistraments)?

—Jo vaig deixar el Teatre de Berlín perquè aquests 19 anys he estat, a més, molt fatigat del sistema d'òpera alemany de fer repertori tots els dies. Ara jo faig òpera amb l'Orquestra de Cambra de Lausana, en fem una cada any, i alguna vegada hem fet

algun concert operístic, també.

—Envers d'altres països europeus, en quin nivell col·locaria la corda espanyola?

—Bé, tot ha canviat molt en els últims temps. S'han creat beques i s'han incorporat mestres que fan escola. Perquè per a mi a Espanya ha mancat durant força temps una escola. A la República, concretament, molts mestres van marxar d'Espanya i durant molt de temps ha mancat aquesta tradició. En canvi, hi ha hagut molta tradició d'instrument de vent, sobretot al País Valencià. Ara també han entrat a les orquestres molts instrumentistes de corda vinguts de l'Est. Tota la situació s'ha modificat.

Jesús López Cobos té abundant discografia per a Philips, Decca, Virgin Teldec, Telarc, Denon... Amb l'Orquestra de Cincinnati grava exclusivament per a Telarc, amb enregistraments d'obres de Falla, Ravel, Bizet, Frank... En aquests moments està realitzant el cicle de simfonies de Bruckner.

Amb l'Orquestra de Cambra de Lausana està gravant per a Denon un cicle de simfonies de Haydn i ha començat una sèrie d'òperes de Rossini per a Teldec.

—Gravar discos és un element indispensable per fer una carrera?

—Abans era un element resultat del treball de molts anys, d'un director que ja havia demostrat a tothom el que podia fer amb un repertori i una obra i que deixava un document enregistrat. Avui dia ja no és així. Ara tothom pot gravar i només cal una mica de diners. I després, hi ha una superabundor de gravacions, cosa que fa que actualment ja no s'utilitzi un disc per fer una carrera. No significa res. Jo personalment sempre he pensat que la música de veritat és la música viva, la música del concert. És anar al concert i viure la música en directe, i no la música en llauna. El disc és formidable perquè és un document que queda allà, però en el fons és fred, és un moment determinat. La prova és que quan fas un

disc i l'escoltes al cap de cinc o sis anys, no t'expliques com ho vas poder fer així. Això significa que, efectivament, és, per dir-ho d'alguna manera, una parada en el temps. La música viu en un moment determinat i en desaparèixer aquest temps, desapareix la música mateixa.

—Tot i la seva carrera fins al moment, com li agradaria que continués?

—Bé, fins a l'any 2000 continuaré amb el projecte que estic fent amb les dues orquestres en què estic. Crec que he trobat l'equilibri ideal que jo volia i que buscava entre orquestra simfònica i orquestra de cambra. I sobretot dintre d'una dinàmica de treball constant que sempre m'ha agradat. Això d'anar d'orquestra en orquestra i d'un lloc cap a l'altre no m'ha agradat mai. Això d'estar una setmana en un lloc i una setmana en un altre, només preparant-se per a un concert determinat no m'ha agradat mai. Per a mi l'estabilitat és un element fonamental.

III Concurs de Piano

Ricard Viñes

Lleida del 7 al 10 de juliol de 1997

Amb la col·laboració de

Associació
per a la promoció de JOVES
INTERPRETS MUSICALS
"SORIA PUCHE"
Borriol, 2 1a
Tel: (973) 201 84 96
08006 Barcelona

Organitza

LA PAERIA

Ajuntament de Lleida
Conservatori de Música

Informació: Tel. 973 - 22 25 08

Gundula Janowitz amb Schubert i Schumann

Cicle de Lied al Palau. Gundula Janowitz, soprano. Programa: lieder de Schubert i Schumann. Palau de la Música Catalana, 10 de març.

Els inicis de la carrera de la soprano berlinesa Gundula Janowitz van estar estretament vinculats al nom de Herbert von Karajan. Als vint-i-tres anys va debutar a l'Òpera de Viena cantant Micaela de *Carmen*, Flora de *La Traviata* i Marcelina de *Fidelio*, i poc després es produïa el seu debut al Festival de Bayreuth. L'any 1963 ja va interpretar dins el Festival de Salzburg el rol de soprano de la *Simfonia* núm. 9 de Beethoven sota direcció de Karajan (amb qui va realitzar nombrosos enregistraments discogràfics d'aquesta partitura beethoveniana), i sota la batuta del mateix Karajan va encarnar el paper de Siglinde en el primer Festival de Pasqua de Salzburg. Janowitz ja s'havia convertit, malgrat la seva joventut, en un mite del cant en aquella excepcional dècada dels seixanta per al món de la lírica. A poc a poc, el seu repertori va endinsar-se en el món verdí i mozartí, i lògicament el món liederrístic va esdevenir cabdal en el seu repertori. A partir del 1970, amb el seu pianista acompanyant, el mític Irwin Gage, Janowitz va endinsar-se en el món màgic de Brahms, de Schubert i Schumann.

En la seva actuació al Palau, acompanyada al piano per Charles Spencer, Janowitz ens oferirà un programa dedicat a lieder de Schumann i, lògicament, en aquest any del bicentenari, també de Franz Schubert. ● Lluís Trullén

Muti actua pel Liceu

Concert pro-Liceu. Orquestra Simfònica del Gran Teatre del Liceu. Riccardo Muti, director. Programa: Obertura de La força del destí de Verdi. Simfonia núm. 7 de Beethoven, Simfonia núm. 5 de Txaikovski. Palau de la Música Catalana, 3 de març.

Tres aspectes resulten primordials d'aquest concert que se celebrarà al Palau el proper 3 de març.

En primer lloc, es tracta d'un concert pro-Liceu; en segon lloc, una programació que, per l'absoluta popularitat de les seves obres, sembla que avui dia no tingui cabuda en les diferents temporades de concerts; i, per últim, l'oportunitat de gaudir del talent d'un dels més grans directors d'orquestra de les últimes tres dècades.

Riccardo Muti i l'Orquestra Simfònica del Gran Teatre del Liceu ens submergiran en un programa integrat per l'obertura de *La força del destí* de Verdi, per la *Simfonia* núm. 7 de Beethoven i per la *Cinquena* de Txaikovski. Pot demanar-se un programa més atractiu?

Nascut a Nàpols l'any 1941, Muti va debutar l'any 1968. El seu nom ha estat estretament vinculat a l'Orquestra del Maggio Musicale, a l'Orquestra de Filadèlfia —en succeir el mític Eugène Ormandy l'any 1980—, a la Philharmonia de Londres —successor de Klemperer— i, lògicament, al teatre de la Scala de Milà quan l'any 1986 va esdevenir successor de Claudio Abbado. Sobren les paraules per definir l'amor per la música que sent Riccardo Muti, per explicar les seves antològiques interpretacions d'obres de Verdi, de Rossini i de tots els autors que han passat per les seves mans. Aquest nou suport de Muti al Liceu esdevindrà un fet musical de primer ordre. ● LL.T.

Pollini, retorn esperat a Barcelona

Ibercamera. Maurizio Pollini, piano. Palau de la Música Catalana, 4 de març.

Després d'haver cancel·lat els dos últims recitals previstos a Barcelona, el pianista milanès Maurizio Pollini tornarà al Palau el proper 4 de març.

Encara que el públic no hagi tingut l'oportunitat de conèixer el programa del seu retorn a Barcelona, pràcticament ja no queda una sola entrada del que pot convertir-se en un dels esdeveniments més destacats de la temporada. El motiu és senzill. Pollini és un dels grans mestres del piano i tant si interpreta obres de Schubert, Beethoven o Chopin com si ho fa de Schumann, de Bartók o Boulez, el seu detallisme musical, la seva capacitat virtuosística, el seu meticulós estudi formal esdevenen paradigmàtics per a tots aquells qui l'escolten.

De tots és prou coneguda la carrera de Maurizio Pollini. Als nou anys va debutar, va esdevenir el gran deixeble del mític Michelangeli i ben aviat es convertí en el pianista més jove a aconseguir el primer premi del Concurs de Piano Chopin de Varsòvia. Era l'any 1960 i després d'un període en què va retirar-se dels escenaris per aprofundir en l'estudi del piano, Pollini va començar la seva particular conquesta d'Europa i, a partir del 1968, d'Amèrica.

Bé sigui en els concerts, en els festivals i sales més emblemàtiques, bé en les actuacions a benefici dels obrers de la zona de Reggio nell'Emilia, o bé en els recitals per mostrar la seva oposició a les dictadures sud-americanes, Pollini ha portat la música al més alt grau de perfecció. La seva gravació paradigmàtica dels *Estudis*, *Preludis* i *Poloneses* de Chopin (cal esperar que Pollini ens ofereixi, com ja va fer en les seves últimes actuacions a Barcelona, alguna d'aquestes obres esmentades, sigui en programa o en les repeticions), les seves sublimes interpretacions de les obres concertants de Mozart, Brahms i Beethoven al costat de Karl Böhm o Abbado, la seva versió antològica de la *Fantasia Wanderer* de Schubert, han esdevingut referències obligades per a tots els pianistes, coneixedors que darrera de Pollini s'amaga el talent del qui podria ser considerat com el pianista més sublim de les últimes dècades. ● LL.T.

Jessye Norman: esdeveniment

Ibercamera. Jessye Norman, soprano. Programa: *lieder de Brahms, Schubert, Poulenc, Carter*. Palau de la Música Catalana, 11 de març.

Els qui varen tenir l'oportunitat d'assistir el dia 21 de maig de 1992 al recital de Jessye Norman al Palau de la Música Catalana, segurament encara recordaran aquella lliçó magistral impartida per la gran dama del cant nord-americana. I és que Jessye Norman té la facultat de transmetre el lied, les cançons espirituals, els distints personatges operístics que han passat per la seva veu, amb una perfecció que s'apropa a la categoria del sublim.

Des de l'any 1969, en què va encarnar el rol d'Elisabeth en el *Tannhäuser* a l'Òpera de Berlín, i posteriorment amb les seves recreacions als inicis dels anys setanta de *L'Africana* de Meyerbeer al Maggio Musicale, de *l'Aida* a la Scala sota direcció d'Abbado, o del personatge de Casandra de *Les Troyens* al Covent Garden, s'iniciava una carrera prodigiosa.

Certament, Norman és emblemàtica per una sèrie de motius. Norman ha cantat de manera excepcional el repertori d'òpera barroca, bé siguin obres de Händel, bé sigui la seva antològica versió en el *Dido i Eneas* de Purcell. El seu cant resulta idènticament sublim quan recrea la Comtessa de *Les noces de Fígaro* de Mozart, i el seu endinsament en els títols del primer Verdi, de Weber o Wagner han estat modèlics. De la mateixa manera, Norman canta amb una perfecció absoluta les obres de Schönberg i Berg. Del barroc al segle XX, el seu cant pot acostar-se amb idèntica profunditat en el món liederístic: Mussorgski, Poulenc, Schubert, Schumann, Brahms... És, doncs, una cantant que sempre ha acoblat la seva veu poderosa i majestuosa, pulcra i diàfana a un estil determinat, per extreure els aspectes essencials de les partitures.

El programa que ens presentarà al Palau s'obrirà, en la primera part, amb obres de dos compositors dels qui enguany commemorem centenari: Schubert i Brahms, dos autors dels quals ens ha deixat uns enregistraments discogràfics antològics sota l'acompanyament pianístic de Philip Moll i Geoffrey Parsons, respectivament. Ja a la segona part, Norman, que no cantava al Palau des del 30 de març de 1994, aprofundirà en el món de Poulenc i del compositor nord-americà John Carter. ● LL.T.

Gwyneth Jones, Renate Behle i el comiat de Leonide Rysaneck a *Elektra*

Gwyneth Jones

Elektra de Richard Strauss (en versió de concert). Temporada del Gran Teatre del Liceu Gwyneth Jones, Renate Behle, Leonide Rysaneck, Tom Fox, Arley Reece, Antoni Comas. Orquestra Simfònica del Gran Teatre del Liceu. Director: Peter Schneider. Palau de la Música Catalana, 13, 16 i 19 de març.

Finalment Barcelona podrà contemplar l'*Elektra* de Gwyneth Jones.

Cantant inoblidable per al públic liceista, la soprano gal·lesa encapçalarà un repartiment vocal de primer ordre en què figuren les veus de Renate Behle, Leonie Rysaneck, Tom Fox i Arley Reece. Si les seves recreacions liceístiques dels personatges de Senta de la temporada 1983-84, de Salomé (1984-85) o de Brünnhilde a la *Walkiria* de la temporada 1990-91, van resultar inoblidables, la seva *Elektra* promet convertir-se en un altre esdeveniment de record permanent entre els amants de la lírica.

Si bé Jones va començar cantant com a mezzosoprano, de seguida la seva poderosa veu va esdevenir inigualable per afrontar els rols de soprano dramàtica de les òperes alemanyes. Els seus triomfs a Bayreuth, on ha encarnat els personatges de Kundry, Eva, Senta, Brünnhilde, Elisabeth, Eva, Venus, la seva paradigmàtica recreació de Leonore a *Fidelio*, i les seves meravelloses participacions en títols paradigmàtics de la lírica italiana (*Don Carlo*, *Tosca*, *Macbeth*),

vénen complementades per unes espectaculars recreacions dels títols straussians. El seu enregistrament d'*Elena Egipciaca* —sota direcció de Dorati— i de *El cavaller de la rosa* —en l'espectacular gravació musicalment dirigida per Bernstein—, avalen la carrera d'una de les sopranos que ens ha deixat unes gravacions que poden considerar-se com a antològiques de l'òpera romàntica alemanya.

Però en Richard Strauss, i més en aquesta primera òpera que va iniciar la seva col·laboració amb Hofmannsthal, va realitzar un espectacular treball orquestral per captar tota la dimensió de la tragèdia de Sòfocles. Una música que es mou prop dels límits de la atonalitat, i que, per tant, requereix una batuta de primer ordre per poder transmetre tota la tensió que s'hi s'acumula.

L'Orquestra del Liceu serà novament dirigida pel vienès Peter Schneider, un wagnerià de pro que va aconseguir èxits inoblidables al Festival de Bayreuth dirigint *L'Anell del Nibelung* els anys 1984, 1985, 1986, director assíduament convidat als festivals de música d'Edimburg, Berlín, Viena o Colònia, i que va debutar al Liceu la temporada 1987-88 dirigint *El caçador furtiu* de Weber, i posteriorment abordà el *Tristany i Isolda* la temporada 1988-89, un concert dedicat a Wagner celebrat al Palau la temporada 1992-93, i un antològic *Fidelio* en versió de concert que tingué lloc també al Palau el febrer de 1995. ● LL.T.

XIV CURSOS
INTERNACIONALS
D'INTERPRETACIÓ
MUSICAL

Torroella de Montgrí - Costa Brava
Estiu 1997

21-27 de juliol

Cant

Jaume Aragall
Solista Internacional

28 de juliol-2 d'agost

Piano

Joaquín Achúcarro
Professor de l'Acadèmia
Chigiana de Siena

14-23 d'agost

Violí

Félix Ayo
Professor de l'Acadèmia
Santa Cecília de Roma

Violoncel

Radu Aldulescu
Professor de l'Acadèmia
Menuhin de Gstaad

Guitarra

Álvaro Pierri
Professor del Mozarteum
de Salzburg

Clarinet

Joan Enric Lluna
Ex Professor de la
Guildhall School

Flauta

Vicenç Prats
Professor de l'École
Normale de Paris

Piano com a
instrument de cambra

Jan Gruithuyzen
Professor del Conservatori
de Rotterdam

Organitza: Jovenuts Musicals de Torroella de Montgrí
Ap. 70 E-17257 Torroella de Montgrí
Tel. 972-760405. Fax. 972-760448
E-mail: jmmtdm@ddgi.es
Internet: http://www.ddgi.es/jdm/jmtdm.html

Col·laboren:
JORDIQUA PIANOS
Bosendorfer
J. M. MONTGRÍ

Patrocinen:
AJUNTAMENT DE
TORROELLA DE MONTGRÍ
Diputació de Girona
Generalitat de Catalunya
Departament de Cultura
Comerc i Turisme
FUNDACIÓ CAIXA DE CATALUNYA

Estrena de Lluís Guzmán amb l'Orquestra Simfònica del Vallès

per F. TAVERNA-BECH

Atorgar un encàrrec d'una obra simfònica a un autor nadiu o resident a la ciutat, com fa l'Ajuntament de Sabadell, és una iniciativa que hauria d'ésser imitada i, certament, s'ha d'elogiar aquesta sensibilitat, ja que és una manera de reconèixer la tasca dels seus compositors. Així, Sabadell, a casa nostra, s'ha situat com a capdavantera en una política que es desenvolupa arreu del món, a excepció de Catalunya.

D'aquesta manera, des de l'Àrea de Cultura de Sabadell, s'han impulsat ja tota una sèrie d'obres de compositors com Llorenç Balsach, Benet Casablanca i Pere Casas; i ara serà Josep Lluís Guzmán qui, amb *Confidències a Antonio Machado*, per a soprano i orquestra, continuarà la llista d'estrenes.

Amb una sòlida formació de base germànica i expressionista, Guzmán ha sabut allunyar-se d'actituds epigonals i buscar el seu camí amb una música que l'identifiqui amb la seva terra. Home estudiós del nostre folklore i també conscient que l'especulació i l'experiment no són per si mateixos

cap solució estètica, Guzmán ha anat component una sèrie d'obres de personalitat inconfusible que, allunyades de qualsevol actitud d'estar a la moda, revelen el respecte per la tradició, la qual cosa no vol dir submissió a uns postulats clàssics, sinó que són l'intent d'una dialèctica entre el llegat de la història i la recerca d'una nova expressió sonora.

Els camins del sol o fins i tot el *Quartet de corda* estrenat recentment poden ser uns antecedents d'aquest fris simfònic que, amb el títol de *Confidències a Antonio Machado* i inspirat en un dels poemes del llibre *Vacances Pagades* de Joan Oliver (1899-1986), vol ésser també un homenatge a aquest poeta sabadellenc en la commemoració del X aniversari del seu traspàs.

Orquestra Simfònica del Vallès. Orfeo de Sabadell. Teresa Garrigosa, soprano. Direcció: Jordi Mora. Obres: *Confidències a Antonio Machado* de J. Lluís Guzmán, *Rosamunda* de Franz Schubert i *Suite de Carmen* de Georges Bizet. Teatre de la Faràndula de Sabadell, 7 de març de 1997.

Niels W. Gade, el vessant escandinau del romanticisme

per F.T.-B.

La vida del compositor Niels Wilhelm Gade (Copenhaguen, 1817-1890), va transcórrer al llarg del segle XIX; aquest autor és considerat com la principal figura dels compositors escandinaus. Amb tot, malgrat aquesta valoració, la seva música no és gaire coneguda en les nostres latituds. Per aquesta raó el concert de l'Octet de la Filharmònica de Berlín es revesteix d'un especial interès.

Amb vuit simfonies, set obertures i una considerable quantitat de composicions cambrístiques i del gènere liederístic, Gade va inspirar-se en la música popular no solament de Dinamarca, sinó també d'altres països nord-europeus, a la vegada que va adoptar de manera molt per-

sonal l'estètica de Mendelssohn i Schumann, amb els quals, alhora, va mantenir una amistat profunda.

La seva música manifesta una actitud eclèctica, tant en la utilització no pintoresca del tema popular, com en l'expressió; i es manifesta més inclinada cap a la dicció elegant que no pas cap als accents apassionats. D'alguna manera, en Gade hi ha, com a motivació principal, la recerca de la bellesa per si mateixa abans que un mòbil d'ordre dramàtic.

Octet de la Filharmònica de Berlín. Obres: *Octet de Corda*, op. 17 de Niels W. Gade, *Dues peces op. 11* de Dimitri Shostakòvitx i *Octet en mi bemoll major*, op. 20 de F. Mendelssohn. Palau de la Música Catalana, 20 de març de 1997 (Euroconcert).

Helping the world make
a big impression

*Ajudem al món a crear
una gran impressió*

 **HEWLETT®
PACKARD**

Elektra o el cim expressionista de Richard Strauss

per JAUME COMELLAS

La programació de l'òpera *Elektra* a la temporada del Liceu ens permetrà gaudir, encara que sigui en la seva versió concertant, del títol en què Richard Strauss porta a les darreres conseqüències el seu discurs expressionista. Un discurs que va bastir en els poemes simfònics i va traslladar primer a la seva anterior òpera *Salomé*, i que clou en aquesta impressionant partitura estrenada el 1909. Dos anys més tard, amb *Der Rosenkavalier* (1911), el compositor alemany donaria un tomb significatiu a la seva producció vers camins més convencionals i menys arriscats formalment.

Estrenada a Dresden el 25 de gener de 1909, *Elektra* compta amb un llibret del gran col·laborador literari de Strauss, Hug von Hofmannsthal, basat en una obra del mateix títol, alhora inspirada en la tragèdia homònima de Sòfocles, en la qual es recrea la figura de l'heroïna tràgica grega, filla d'Agamemnon i de Clitemnestra, que es venja d'aquesta i del seu amant Egist per haver causat la mort del seu pare. Venjança que complirà amb la col·laboració del seu germà Orestes.

L'obra, amb un argument molt escàs en incidències i que es desenrotlla en un sol acte ininterromput de dues hores i mitja, se centra sobretot en una clima espès i dens d'odi, venjança, passió incontinguda i crueltat. Ja a la primera escena assistim al recordatori torturat per part de la protagonista de la mort cruel del seu pare, tot manifestant la seva impotència davant la tragèdia —*Allein! Weh ganz allein* (Sola!, estic sola). El diàleg amb la germana Crisostemis, figura d'un perfil totalment contrastat, no ponderarà gens els sentiments d'Elektra, la qual en la següent trobada amb la seva mare Clitemnestra adverteix premonitòriament —*Was bluten muss?* (Quina sang haurà de córrer?).

L'ajut en la venjança que Elektra no troba en Crisostemis, la farà efectiva el seu germà Orestes, a partir d'un retrobament que constitueix una de les escenes més extraordinàries de l'òpera per la seva càrrega emotiva i fins i tot eròtica. Elektra facilitarà la trobada d'Orestes amb Clitemnestra i Egist i el con-

Richard Strauss amb Hug von Hofmannsthal

següent assassinat mentre una dansa d'una sensualitat fol·la i desbordada d'Elektra i Crisostemis —*Schweig und tanze! (Cal·leu i bal·leu!)*— posa fi a aquesta orgia de sentiments tèrbols i sòrdids.

Elektra és una obra d'una extraordinària càrrega teatral. És una fusió ideal i transcendent de teatre i música; és una sintonia absoluta entre aquestes arts, que actuen en una relació sinèrgica, d'una rotunditat única. Mancada d'un recorregut melòdic de pes, destaca en la partitura la capacitat excepcional de Strauss per crear clímaxs angoixosos i atmosferes denses gràcies a un domini excepcional de l'orquestra, aquí encara més densa que a *Salomé*. La tragèdia de Sòfocles esdevé, en el llibret de Hofmannsthal, més humana. Els fets són convertits, aquí, en una realitat més natural; no són una conseqüència directa de fets tràgics contra el quals l'home no pot oposar cap resistència. La sordidesa i la brutalitat dels sentiments i dels actes, malgrat la seva magnitud, no ens deixen d'aparèixer humans.

Estrenada nou anys més tard que Freud donés a conèixer *La interpretació dels somnis* i set abans de la seva *Introducció a la psicoanàlisi* —quin context intel·lectual més idoni per a una obra com aquesta—, trobem en el comportament de l'heroïna, i fins i tot en el del seu germà Orestes, la imatge explícita d'una catarsi alliberadora de les passions que nien en l'inconscient. Per això

aquest personatge se'ns apareix tan proper, per damunt de la magnitud tràgica del seu comportament i de la brutalitat exacerbada dels seus sentiments i, a la fi, del seu capteniment.

En aquesta òpera, tal com hem apuntat abans, Strauss arriba al punt zenital del seu discurs expressionista. Els referents wagnerians en els quals ha pouat no poden anar més enllà, no poden donar més de si. Ell mateix va afirmar, referint-se a aquesta òpera: "és el límit extrem de la capacitat d'audició de l'oient actual". A partir d'*Elektra*, forçosament haurà de venir Berg amb *Lulu* i amb *Wozzeck* i Schönberg amb *Moses und Aaron*. No podia ser altrament.

Tal com ha assenyalat Paul Henry Lang: "Quan la representació és bona i els cantants tenen una veu robusta, els espectadors no es mouen fins al final, perquè la terrible tensió no decau en cap moment; un hom se sent paralitzat, esperant l'inevitable". Malgrat que la versió és de concert, tot fa pensar que això mateix pot esdevenir-se en el cas de les que ens esperen.

Elektra. Llibret: Hug v. Hoffmannsthal. Música: Richard Strauss. Intèrprets: Gwyneth Jones, Renathe Behle, Leonie Rysanek, Tom Fox, Arley Reece, Director: Peter Schneider. Versió de concert. Palau de la Música Catalana, 13, 16 i 19 de març (Temporada Gran Teatre del Liceu).

Qüestionari Proust

MONTSERRAT TORRENT

En parlar del món de l'orgue a Catalunya, no podem obviar el nom de Montserrat Torrent: divulgadora infatigable, a nivell nacional i internacional, dels tresors de l'antiga música hispànica per al teclat -amb la qualitat tècnica pròpia d'un gran intèrpret i el coneixement exhaustiu dels fonaments teòrics en què es fonamenta la música que interpreta-, pedagoga important, que ha format una generació d'excel·lents organistes catalans, i, per sobre de tot, persona de gran qualitat humana, activa, inquieta i entusiasta. Basant-se en aquests mèrits indiscutibles, la Generalitat de Catalunya l'ha distingida, recentment, amb el Premi Nacional de Música.

1-El principal tret del meu caràcter?

-L'espontaneïtat.

2-La qualitat que prefereixo en un home?

-La subtileza.

3-La qualitat que prefereixo en una dona?

-Que sigui discreta.

4-Allò que més estimo en els amics.

-La sinceritat.

5-El meu principal defecte?

-Massa impulsiva.

6-La meua ocupació preferida?

-La música.

7-El meu somni de benestar?

-Estar envoltada dels qui m'estimo.

8-Quina fóra la meua pitjor desgràcia?

-Perdre els qui estimo.

9-Què voldria ser?

-Poderosa, per arreglar molts problemes.

10-On desitjaria viure?

-Al camp, però molt acompanyada.

11-Quin color prefereixo?

-El gris fosc.

12-Quina flor prefereixo?

-La rosa.

13-Quin ocell prefereixo?

-Petit, marró i lliure.

14-Els meus autors preferits en prosa?

-Margerite Yourcenar, Azorín.

15-Els poetes preferits?

-Maragall, Amado Nervo.

16-Els herois de ficció?

-Cap.

17-Les meves heroïnes de ficció favorites?

-Cap.

18-Els meus compositors favorits?

-Bach, Buxtehude, Correa, Brahms.

19-Els pintors predilectes?

-Zurbarán, Fra Angelico, Giotto.

20-Els meus herois de la vida real?

-La mare Teresa de Calcuta.

21-Les meves heroïnes històriques?

-Cap.

22-Els noms que prefereixo?

-Víctor, Maria dels Àngels.

23-Què detesto més que res?

-La injustícia i la hipocresia.

24-Quins caràcters històrics menyspreo més?

-Els que abusen del poder.

25-Quin fet militar admiro més?

-Cap.

26-Quina reforma admiro més?

-La de Pius X.

27-Quins dons naturals voldria tenir?

-Agilitat i paciència.

28-Com m'agradaria morir?

-En pau.

29-Estat present del meu esperit?

-Neguitós.

30-Fets que m'inspiren més indulgència?

-La falta d'intenció.

31-El meu lema?

-Superar l'egocentrisme i intentar comprendre els altres.

catàlunya música / revista musical catalana

CATALUNYA MUSICA / REVISTA MUSICAL CATALANA

C/ Sant Fancesc de Paula, 2 - 08003 Barcelona

Butlleta de domiciliació bancària

Senyors, els agrairé que amb càrrec al meu compte/llibreta atenguin els rebuts que els presentarà CONSORCI DEL PALAU DE LA MÚSICA CATALANA, pel pagament de la meua subscripció a "CATALUNYA MÚSICA/REVISTA MUSICAL CATALANA".

Nº Entitat

Nº Agència

Dígit control

Nº Compte

Titular

Banc/Caixa

Agència

Adreça agència

Població

Signatura

Cal omplir les dades correctament

Butlleta de subscripció

Nom i cognoms

Professió

Carrer

Telèfon

Població

Dte.

Província

Desitjo subscriure'm a partir del número ☐

Faré efectiu l'import mitjançant

amb la quota anual de 4.200 ptes. ☐

☐ taló bancari adjunt.

semestral de 2.350 ☐

☐ domiciliació bancària. Per a subscripcions a l'estranger, consulteu el preu.

Per un congrés de dansa

per JOAQUIM VILÀ I FOLCH

Només començar l'any (16 de gener), l'amic Jordi Coca llançava la idea, des de les pàgines del diari "Avui", i jo, des d'aquí, vull fer de tornaveu. No sé si les paraules de Jordi Coca han estat recollides per algú i si ja s'ha posat fil a l'agulla, però, per si de cas, abans que la proposta es perdi, vull fer-li costat i aconseguir, així, encara que sigui sobre el paper, el doble de força.

Es ben cert que la dansa es desinfla, a Catalunya, d'una manera força perillosa. La clàssica és pràcticament inexistent, amb tots els fils d'una imaginària línia de continuïtat trencats; la contemporània —que en els últims vint anys llargs ens ha donat decidits motius d'esperança— sembla que s'hagi quedat embolcada en un cul-de-sac sense sortida; la tradicional —tant la dedicada a conservar i recuperar l'enorme patrimoni coreogràfic català, com la que intenta sortides creatives contemporànies a partir d'elements d'arrel tradicional— ha vist encallat el seu lent procés de conscienciació per la dificultat absoluta de donar-se a conèixer i per la impossibilitat de contrastar i valorar els seus encerts i els seus errors amb una divulgació adequada.

Sí. En aquests moments un congrés de dansa a Catalunya seria útil per a tothom. Ens hi fa pensar el fracàs absolut —segons uns, el semifracàs, segons altres— de la programació de dansa de la xarxa de teatres públics(?). Ens hi fa pensar el tema tant de temps encallat —lamentable temps perdut— del cos de ball del Teatre del Liceu. Ens hi fa pensar la imminència espantosa del Teatre Nacional de Catalunya, que, com apunta-

va Josep Maria Flotats en el seu *Un projecte per al Teatre Nacional* (Edicions de la Revista de Catalunya, 1989), veu la dansa com una activitat viva lligada al concepte obert d'un Nacional obert al país, amb alternança de gèneres i disciplines artístiques —i que no oblidia el vessant tradicional (vegeu *op. cit.* pàg. 100-101)—, i amb una forta presència tant nostrada com de l'estranger. Ens hi fa pensar la futura "ciutat del teatre" a Montjuïc, amb les sales del Mercat de les Flors, del Lliure —amb la seva antiga seu del carrer del Montseny— i de l'Institut del Teatre —amb els teatres del carrer de Sant Pere més Baix. Ens hi fa pensar la necessària reorganització de les sales municipals o paramunicipals de tot Catalunya, o la de tantes i tantes sales teatrals escampades —amb modèstia, però amb una urgent eficàcia— per tot el país, a redós dels centres catòlics, ateneus, patronats... Ens hi fa pensar la naixença de sales alternatives muntades en magatzems, antigues fàbriques, nous locals que retornen, amplien, potencien la dinàmica cultural i artística del país.

Com Jordi Coca —el qual segueixo gairebé punt per punt—, també penso que l'aspecte més important ha de ser el docent, el de la formació. La renovació dels plans d'estudi de dansa de l'Institut del Teatre, amb l'accent en la formació tècnica, cal portar-la a fons, fins a les últimes conseqüències, amb una exigència tècnica màxima i amb el reforçament de l'apartat teòrico-conceptual-filosòfic absolutament imprescindible per fer de coixí i donar la base de suport a qualsevol pràctica. La descentralització territorial, la potenciació d'escoles de dansa amb l'imprescindible homologació

per reforçar diversos nivells de treball, d'exigència, de resultats, d'objectius, s'ha d'articular d'acord amb un pla general d'estudis artístics. L'intent de l'Aula de Dansa Tradicional; la formulació, estructuració i programació d'uns Estudis Coreogràfics Catalans; la necessitat cada vegada més urgent de formació de mestres de dansa tradicional, ara —gairebé a tocar del centenari de l'inici de la recuperació de la dansa patrimonial— en un absolut desori, sense cap mena de base mínimament sòlida, demanen, també, una acció decidida i sense entrebancs en aquest sentit.

I al costat de la formació, la divulgació. L'aprofitament i la capitalització d'allò que costa tant d'aconseguir. De res serveix una bona formació, un magnífic esplet de ballarins i coreògrafs, si després no es poden expressar, si queden reduïts a un tancament obligatori per manca de polítiques i estratègies culturals. És absurd tenir les mans plenes i no poder-les ensenyar, no poder compartir el goig i el plaer d'una activitat cultural de primera categoria.

Si n'és, doncs, de necessari el congrés de dansa! Possiblement, el tàndem Institut del Teatre-Departament de Cultura de la Generalitat sigui la base ideal per organitzar, sense presses, sense deixar caps per lligar, amb ferma voluntat d'aprofundiment, els àmbits i els punts de debat i d'estudi. Ben segur que el cos i el volum dels resultats han de ser decisius per al futur. Sempre que les conclusions siguin vinculants per a tothom i no esdevinguin, com tants i tants bons propòsits —fa més de vint anys que fem i desfem bons propòsits—, paper mullat.

El meu vot, doncs, s'adhereix, apassionat i esperançat, a la proposta de Jordi Coca.

*Segueixi el compàs
de l'alta tecnologia
en imatge i so.*

Components Alta Fidelitat

Amplificadors A/V

Processadors Pro-Logic

Platines DAT i DAT Portàtil

Sistemes Midi i Mini

CD i CD Gravable

LaserDisc i Sistemes Home Cinema

Discos de LaserDisc

Radiocassettes i CD per a automòbil

Projectors TV

CD-ROM

Discos Òptics

Cube Systems

So Professional

Sistemes de Karaoke

CD-Juke

Autocanviadors CD-PRO

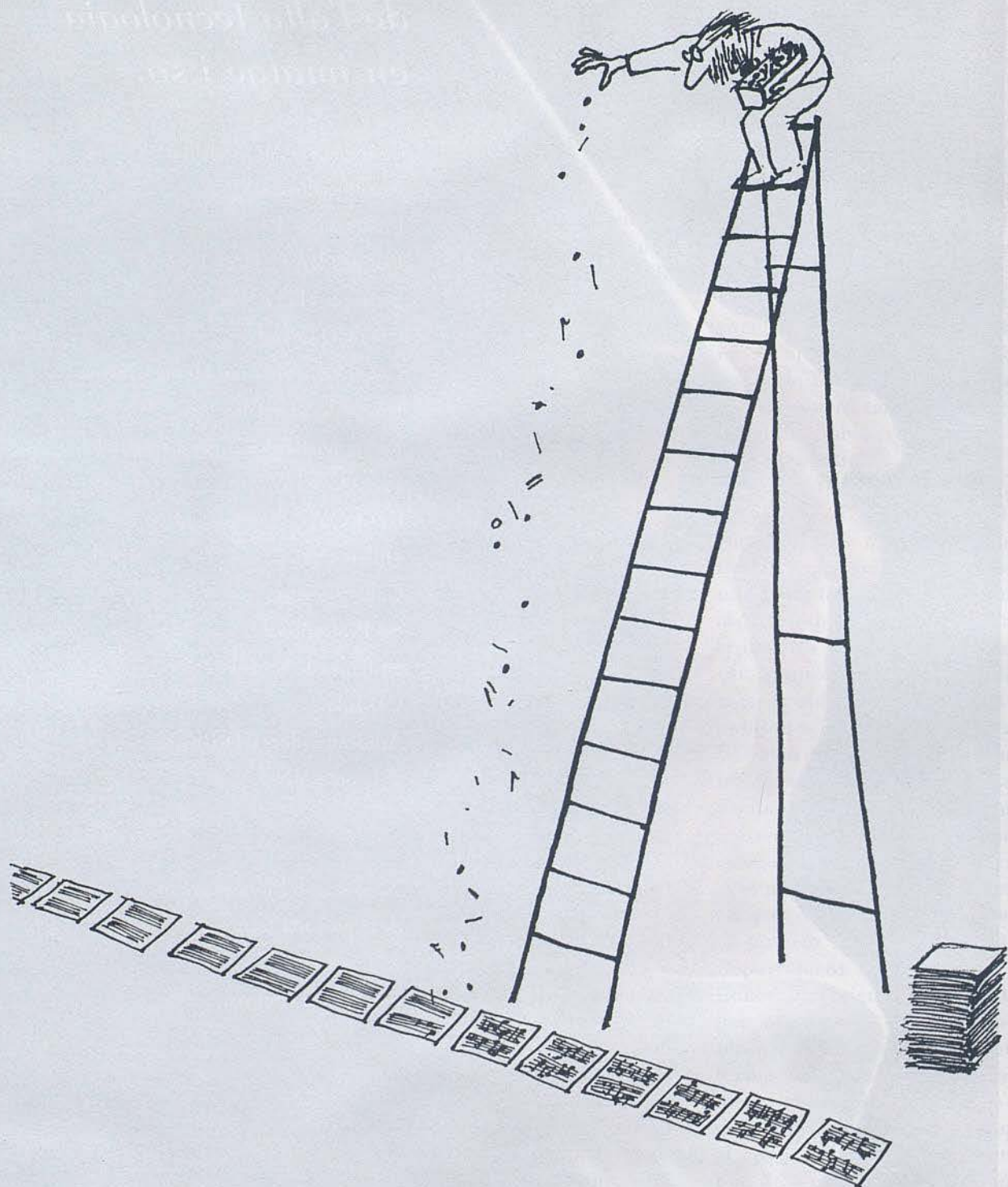
Telefonia Mòbil...

Només amb Pioneer gaudirà
de la més alta tecnologia

en imatge i so.

No perdi el compàs.

 PIONEER®
The Art of Entertainment

cesc

PIONEER
The Art of Entertainment

Recital Miquel Farré

Obres de J. S. Bach, Beethoven i Brahms. Miquel Farré, piano. La Mà de Guido

El segell La Mà de Guido està portant a terme una molt interessant tasca en una doble direcció. Per una part, recuperar una parcel·la del patrimoni creatiu català massa soterrada i, per l'altra, fer possible la perpetuació en enregistrament de concertistes catalans de vàlua.

El cas que ens ocupa es refereix al segon dels aspectes, significat en la figura de Miquel Farré, un pianista català a qui se li haurà de retreure que una opció personal i professional, sens dubte respectable, l'hagi marginat molt més del que hauria estat desitjable dels —per altra part, ai!— prou minsos circuits concertístics propis d'aquest país. I també dels internacionals, malgrat comptar amb una trajectòria prou notable.

I el gaudi d'un disc com aquest fa més lamentable la circumstància que acabem d'esmentar. Una vegada més ens trobem davant d'un treball d'una considerable envergadura qualitativa. Miquel Farré és un pianista deutor d'un concepte pianístic que cerca per damunt de tot l'aprofundiment màxim de l'essència de l'obra. La seva manera de fer front a la partitura, és des de la seva globalitat i des de la seva plenitud, no pas basant-se en el detall més immediatament visible. Farré cerca sempre l'essència i això el porta, a vegades, a prescindir de l'embolell, fet que atorga

a les seves interpretacions un rigor extraordinari però alhora, sovint, un cert sentit de pesantor, o si es vol d'un germanisme *avant la lettre*. Un tractament del *tempo* serà fins al mateix límit de l'espessor i una proclivitat per les densitats tímbriques i cromàtiques són característiques molt immediatament perceptibles d'un concepte interpretatiu, per altra part fruit d'un molt elaborat i rigorós procés d'introspecció intel·lectual. I tanmateix, en versions com el bellíssim cor *Jesus bleibet meine Freunde*, podem veure també com el pianista terrassenc sap traduir amb tota exactitud les essències d'un virtuosisme transparent, lleuger i lluminós. Perquè justament aquesta és l'essència de l'obra.

En la interpretació de Farré, hom no hi trobarà mai la proclivitat exhibicionista superficial, ni el tic pretesament personal que a la fi només és gest sense més.

El disc s'obre amb l'esmentat coral de Bach i continua amb la *Fantasia i fuga en sol menor* del mateix compositor en la versió de Franz Liszt. La part central és ocupada per la complexa *Sonata opus 111* de Beethoven i acaba amb el cabdal *Klavierstücke opus 119* de Johannes Brahms.

En aquestes composicions es fan palesos d'una manera especial els atributs esmentats. L'obra de Beethoven es manifesta en tota la rotunda grandesa d'una partitura escrita a les acaballes de l'existència del compositor. Tot en ella té una dimensió de transcendència plena, que per això mateix encaixa de ple en la manera d'interpretar de Miquel Farré. A *Klavierstücke opus 119* Miquel Farré té molt en compte el vessant virtuosístic; vigila amb exquisidesa el *tempo*, la tensió i la poètica interna, tot mantenint un difícil equilibri entre profunditat i expansió; entre esperit i matèria. ● J.C.C.

T. L. DE VICTORIA: Missa dum compleretur

The Choir of Westminster Cathedral, Dir.: James O'Donnell
HYPERION · CDA 66836

Parlar de Tomàs Luis de Victoria comporta fer referència de forma inevitable a tot l'esplendor cultural del món que el va envoltar. Som al temps del Segle d'Or, una de les franges històriques en què la música ibèrica va assolir una dimensió que gosàrem qualificar d'irrepetible.

Aquesta dimensió ve donada per l'elevada qualitat tècnica que obtenien un percentatge altíssim de compositors i, alhora, per un refinament expressiu paragonable amb la intensitat abassegadora de la mística hispànica del Renaixement, representada per figures com les de Santa Teresa de Jesús, Sant Joan de la Creu o Fray Luis de León.

D'una manera més que tangible, la música de Tomàs Luis de Victoria reflecteix d'una manera antològica tot aquest esperit del segle XVI. Precisament el seu lirisme i una major intensitat mística són, a grans trets, alguns dels aspectes diferencials entre el so Palestrina i el so Victoria. Malauradament, la música d'aquest darrer no té el seguiment discogràfic de l'anterior. Aquest és, doncs, un primer motiu de felicitació per l'enregistrament que ara ens ocupa, fet a Westminster entre els dies 5 i 6 de març de 1996.

L'enregistrament està centrat en la *Missa a sis veus "Dum compleretur"*,

una de les anomenades misses paròdies, formada per les parts habituals de l'ordinari i basada en el motet a cinc veus del mateix Victoria "Dum compleretur", que també hi és inclòs.

L'enregistrament es complementa amb la incorporació de sis motets més (*Veni Sante Spiritus* a 8, *Popule meus* a 4, *Vexilla Regis* a 6, *Veni Creator Spiritus* a 4, *Panga lingua gloriosi* a 4 i *Lauda Sion Salvatorem* a 8) formant tot plegat un enregistrament atractiu tant pel seu esperit antològic com per la qualitat interpretativa del cor de la Catedral de Westminster, on com ja és sabut, no hi participa cap dona; només homes i nens amb veu blanca, és clar. ● Joan Vives

La guitarra española. Vol. II

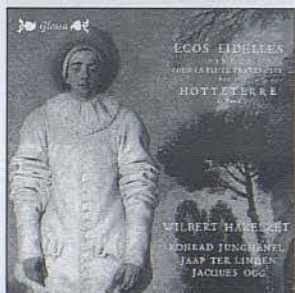
Obres de Sor, Mertz, Tárrega i Llobet. José Miguel Moreno, guitarra.
Glossa, GDC 920105.

Aquest enregistrament (patrocinat pel Ministeri d'Afers Estrangers) segueix un primer dedicat a l'evolució de la guitarra espanyola des de la *vihuela* renaixentista fins a la guitarra moderna passant per les etapes barroca, clàssica, romàntica i postromàntica. Moreno interpreta amb còpies d'instruments d'època (fetes per Lourdes Uncillo) encordades a la manera antiga i recollint tècniques ben anotades pels compositors, que es tradueixen en una expressivitat que pot semblar una mica tova (i una mica morosa) per a la sensibilitat actual. En aquest sentit, destaquen les dues transcripcions schubertianes de

Johann Kaspar Mertz i la que Tàrraga va fer de l'Adieu (i d'alguns *Moments musicals* no inclosos en el compacte).

Es tracta de documents d'un gran valor pedagògic que honoren tres catalans cabdals en la guitarra: Ferran Sor (que ja figura al primer volum al costat de Narváez, Milà, Mudarra, Murcia, Guerau i Sanz), amb dues variacions; Francesc Tàrraga, amb preludis, valsos i masurques, i Miquel Llobet, deixeble del darrer, representat per transcripcions de cançons populars (*Cançó del lladre*, *El Noi de la Mare*, *La Filadora*, *El testament d'Amèlia*).

La interpretació és intimista i d'una gran nitidesa. És un compacte amb característiques de fons discogràfic. Recomanable, com tots els d'aquest guitarrista afavorit pels enregistraments. ● X. Casanovas-Danés

Ecos fidelles (música per a traverso de J.M. Hotteterre)

Wilbert Hazelzet (traverso),
Konrad Junghänel (tiorba),
Jaap Ter Linden (viola
de gamba) i Jacques
Ogg (clavecí).
GLOSSA · GCD 920801

D'entrada, cal remarcar la gran qualitat de les presentacions que, en general, aquesta jove firma discogràfica, Glossa, amb seu a San Lorenzo del Escorial, dona als enregistraments que inclou al seu catàleg. La presentació tant de l'estoig com del llibret que acompanya el disc són elements que ens fan intuir que som davant d'un enregistra-

ment com a mínim acurat.

El mateix podem dir dels comentaris inclosos en el llibret esmentat, que, lluny de repetir una vegada més els quatre tòpics de rigor, fan honor al bon gust literari.

Ara bé, és evident que tota aquesta cura estètica i literària ha d'anar acompanyada d'un enregistrament fet amb qualitat i rigor. I certament el resultat ha estat reeixit.

Sota el títol genèric d'*Ecos fidelles* presenten una selecció antològica dedicada a la música del més il·lustre dels compositors de la família francesa Hotteterre, Jacques Martin, anomenat *le Romain*. Els Hotteterre van ser famosos a l'època també com a virtuoses i, en particular, com a *luthiers*, d'instruments de vent. És precisament a ells a qui s'atribueix l'origen de la construcció de les flautes, tan travesseres com de bec, en tres parts.

Aquest disc ens apropa a una de les estètiques sonores més genuïnes del barroc francès pel que fa referència a la flauta, alhora que a algunes de les pràctiques habituals de l'època, com l'ornamentació o l'art de preludiar. A més, la bellesa i la sensualitat de la seva música han convertit Jacques Martin en un mereixedor potencial d'un qualificatiu com ara el de "Marin Marais de la flauta". En aquest sentit podem provar d'escotar el rondó "Le plaintif" de la *Suite en Sol Major* o la increïble primera secció del preludi amb què comença la *Suite en do menor*, encara que d'exemple com aquest, n'anem trobant a mesura que avança l'audició.

La versió, enregistrada a Conca el maig de 1996, aprofundeix en els paràmetres ja esmentats de bellesa i sensualitat, tot fent de la proposta una mostra excel·lent de *bon goût* interpretatiu. No podia ser d'una altra manera, venint de qui ve. ● J.V.B.

Diapason d'Or per a l'Orquestra de Cambra Teatre Lliure

El passat febrer l'Orquestra de Cambra Teatre Lliure va rebre la qualificació Diapason d'Or, que atorga la revista francesa "Diapason", pel seu enregistrament dedicat a Stravinsky, editat pel segell Harmonia Mundi. També, recentment, la formació va rebre a Cannes el guardó Editor's Choice, del Classical Awards, per l'enregistrament de *Pepita Jiménez*.

D'altra banda, l'enregistrament del darrer compacte amb obres d'Astor Piazzola també va rebre la qualificació de *recording of the year* (disc de l'any) per la revista britànica "Gramophone", i el dedicat a Luis de Pablo ha estat seleccionat per la revista "Ritmo" com un dels trenta millors discos de l'any 1996.

Com a projectes discogràfics més immediats, la formació que dirigeix Josep Pons —que ja té 11 compactes enregistrats amb Harmonia Mundi— enregistrarà un altre disc monogràfic sobre Stravinsky. També està en projecte la gravació del musical *Company* que es va estrenar el passat 4 de febrer a Barcelona. ● RRM

Nova col·lecció de CD amb els primers premis del Concurs de JJMM d'Espanya

Quatre compactes, editats pel segell Edicions Albert Moraleda, han començat la nova col·lecció que edita Joventuts Musicals d'Espanya amb els primers premis de les diferents convocatòries del Concurs Permanent de Joves Intèrprets.

Aquestes primeres gravacions, les protagonitzen el pianista Eleuterio Domínguez —amb obres de Liszt, García Abril i Falla—, el violoncel·lista Arnau Tomàs —amb obres de Bach, Cassadó i Kodály—, el cor de cambra Musica Reservata de Barcelona, format per les sopranos Roser Garell i Isabel Juneda, el contratenor Jordi Abelló, el tenor Antoni Trigueros, el bariton Jordi Lluís Blanco i el baix Tomàs Maxé, dirigits en aquesta ocasió per Jean-Marc Andrieu —amb obres de Guerrero i Alonso Lobo (apareix la primera gravació mundial de la seva *Missa Maria Magdalene*)—, i la soprano Ofèlia Sala, acompanyada al piano per Donald Sulzen —amb obres de Schubert, Strauss, Toldrà i Falla.

Es previst que s'editin quatre compactes l'any. En aquest CD, els intèrprets han escollit un repertori que ha satisfet dos aspectes. Per un cantó, han estat obres amb les quals ells han estat a gust, i per l'altre, obres del gust general del públic. Si més no, tal com ha manifestat el president de Joventut Musicals d'Espanya, Jordi Roch, *disposar d'un enregistrament és una gran targeta de visita*, per això els compactes es faran arribar a diferents organitzadors de festivals i concerts.

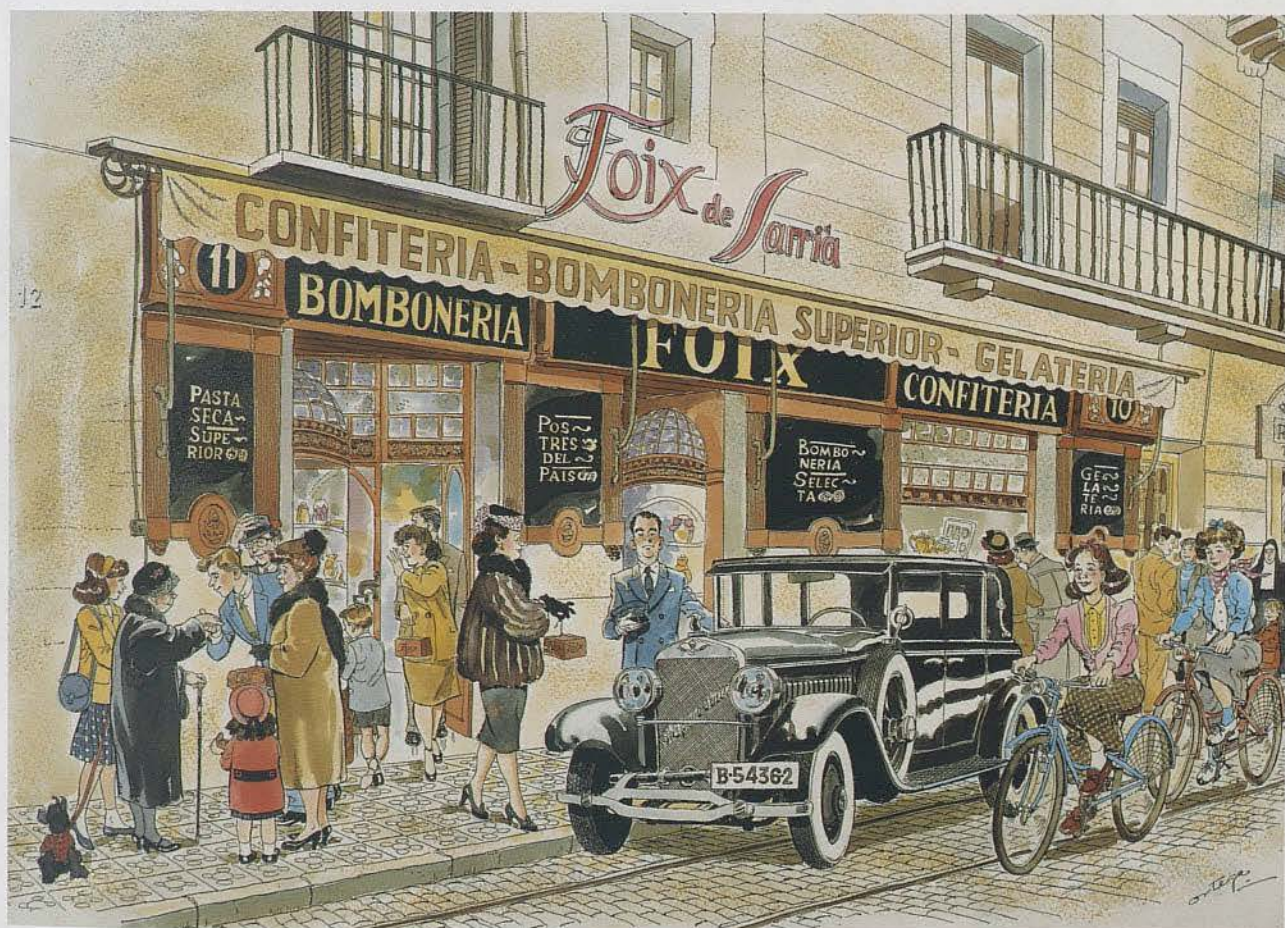
La distribuïdora Mayo és l'encarregada de fer arribar els compactes a les botigues espanyoles. També seran distribuïts als Estats Units per mitjà de Tower Records. Per als socis de Joventut Musicals, es farà una promoció especial.

També cal assenyalar la col·laboració en l'edatge d'aquesta col·lecció de l'INAEM del Ministeri de Cultura i de l'empresa química ICI Espanya, col·laboradora habitual a nivell internacional de Joventut Musicals. El magnífic disseny de les caràtules és de la pianista Ludovica Mosca.

Amb l'inici d'aquesta col·lecció, Joventut Musicals d'Espanya comença una actuació que l'equipara a la majoria de concursos de l'Associació Europea de Concursos per a la Joventut, que ofereixen als seus guanyadors, de manera gairebé automàtica, un enregistrament en CD com a premi addicional. ● RRM

Casa fundada el 1886

Major de Sarrià, 57
Tel. 203 07 14
08017 Barcelona

Pl. de Sarrià, 9 i 10
Tel. 203 04 73
08017 Barcelona

espai Gaudí

Veure, viure,
i entendre Gaudí

Espai Gaudí. La Pedrera.
Provença 261-265.
08008 Barcelona.
Telf.: +93 484 59 95

Horari:
de dimarts a dissabte: de 10 a 20h.
Diumenges i festius: de 10 a 15h.
Dilluns tancat.
Visites comentades:
de dimarts a divendres, a les 18h.
Visites concertades:
de dimarts a divendres, de 10 a 12h.

FUNDACIÓ CAIXA DE CATALUNYA